

MHP Lideri Bahçeli: 'Ülkücüleri sokağa çekmek isteyenler karşısında beni bulur'

**12 EYLÜL ÖNCESİ HALKIN VE
DEVRİMCİLERİN KANI OLUK OLUK
AKARKEN DE, FAŞİST ŞEFLER
AYNI YALANI SÖYLÜYORDU**

**Avrupa Birlikçisi, İslamcısı,
sağcısı, 'solcusu'; faşist
MHP'yi aklamakta birleşti!**

**MHP'Yİ AKLAMAK,
FAŞİST TERÖRE
DESTEKTİR**

**Maraş'tan Çorum'a,
Sivas'tan Trabzon'a;
kullanılan, katleden
MHP'dir!
Linç saldırısını
gerçekleştirenler
tutuklanmadığı sürece
sorumlu AKP'dir!**

MHP'li Provokatörler Tutuklansın

Ekmek

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 155 / Tarih: 24 Nisan 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

**1 Mayıs'ta faşist
teröre karşı
gücümüzü, öfkemizi
gösterelim!**

1 MAYIS'ta

**Amerika'ya, Avrupa'ya,
İşbirlikçilerine,
Provokasyonlara
Karşı Birleşelim**

**Halkımızı 1 Mayıs'ta Alanlarda Haklar ve
Özgürlükler Cephesi Saflarına Davet Ediyoruz!**

Ekmek

Adalet

www.ekmekveadalet.net

info@ekmekveadalet.net

ISSN: 1304687X 132

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden 1 Mayıs'a Davet

1 Mayıs alanlarında, son günlerde giderek tırmandırılan provokasyonlara karşı, bu oyunu bozmaya davet ediyoruz tüm halkımızı.

Bu davet, 1 Mayıs'a davettir.

Bu davet, bizi yoksulluğa, emperyalizme, faşizme mahkum eden düzene karşı mücadeleye davettir.

Halkımız

Meydanlarımızda faşist güruhun ulumalarının duyulduğu günlerdeyiz.

Faşist güruh, tek başına değil; tüm işbirlikçiler, sömürücüler bu güruhun arkasındadır. Bu oyun eski oyun.

Hepsinin bir hesabı var:

Amerika, anti-emperyalist dalgayı yoketmek istiyor. Genelkurmay, kendi iktidarını pekiştirmek istiyor. MHP, bu fırsattan yararlanıp güçlenmeye çalışıyor. AKP, haklar ve özgürlükler mücadelesini sürdürmek istiyor.

Hepsi birden MHP'li faşistleri kullanıyor.

12 Eylül öncesini hatırlayın. Meydanlarda uluyanların sesini kesmediğimizde, evlerimizde, semtlerimizde,

işyerlerimizde, okullarımızda ne can güvenliğimiz, ne iş, ne eğitim güvenliğimiz, hiçbir şey kalmayacaktır.

Olayın "bayrak olayı" olmadığı açığa çıkmıştır. Oligarşi, hak ve özgürlükler mücadelesini engellemek, halkı sindirmek istiyor.

Sisteme kimse dokunmasın, kimse, yoksulluk ve zulüm politikalarına direnmesin diyor. İstiyorlar ki, onlar istedikleri gibi zamlar, haphishanelerde katliamlar, işkenceler yapsınlar, yasaklar uygulansınlar, işçiyi, memuru köleleştirsinler, tekellere her türlü imtiyazı tanınsınlar ve kimse itiraz etmesin, kimse direnmesin!

Kontrgerilla taktikleri yeniden başlatmıştır. Resmi ve sivil faşist terör her yerde karşımızdadır.

Bunun için birleşmeliyiz.

Bunun için 1 Mayıs alanlarını doldurarak emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kontrgerilla politikalarına karşı çıkmalıyız.

Kardeşler...

Kadın erkek, genç yaşlı, her milliyetten ve inançtan halkımız!

Halkımıza duyuru:

**RAYAD'lı Aileler
Gençlik Federasyonu
Temel Haklar Dernekleri
Devrimci İşçi Hareketi
Devrimci Memur Hareketi
Grup Yorum-İKM-Tavır
Ekmek ve Adalet Okurları
olarak
1 Mayıs'ta
Haklar ve Özgürlükler Cephesi
kortejlerindeyiz**

Bu ülke bizim! Bu topraklara hayat veren, bu topraklar üzerinde üreten ve yaratan biziz. Başka bir yere gitmeyeceğiz; kurtuluşumuzu ABD'de, AB'de aramayacağız; o halde yapacak tek şeyimiz var: Bu ülkedeki bozuk düzeni değiştireceğiz. Bizim ülkemizi yaşanılır, özgür, adaletli bir ülke haline getireceğiz. Faşizmi, Susurluk'u, kontrgerillayı, emperyalist sömürgeci bu topraklardan temizleyeceğiz.

Tüm "demokratikleşme" masallarına, "AB'ye uyum" aldatmacalarına rağmen bu ülkede hiçbir şey değişmemiştir.

Bu gerçekleri gizlemeye çalışıyorlar. Beyinler, yalanlarla yıkanıyor. Bağımsızlığı, demokrasiyi yalnız devrimciler savunuyor.

Herkes dostu düşmanı, vatan-severlerle vatan hainlerini ayırdetmek zorunda.

Onyıllardır yöneten düzen partileri, emperyalizmin işbirlikçileridir. Amerika'yı, Avrupa'yı bu ülkenin sırtına kene gibi yapıştıran onlardır. MHP'si, AKP'si, DSP'si, CHP'si hepsi aynı soydandır.

Sömürü ve zulmü uygulayanlar onlardır. Sömürüden, zulümden, emperyalistlerden kurtuluş sadece halkın talebidir.

Emperyalizme karşı olanlar, sömürüye, adaletsizliğe karşı olanlar, faşizme, provokasyonlara karşı olanlar

1 Mayıs'ta Haklar ve Özgürlükler Cephesi saflarında birleşerek, emperyalizme, işbirlikçilerine, provokasyonlara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Haziran Yayıncılık'tan Yeni Bir Kitap

Kürt Sorunu Nasıl Çözülür, Haziran Yayıncılık'ın Eğitim Dizisi'nin 3. kitabı olarak yayımlandı.

Kitapta, Sorunun tanımı / Milliyetçilik neden çözmez? / Irak'taki Kürt milliyetçiliği ve Türkiye'deki Kürt milliyetçiliğinin farkı nedir? / Milliyetçilik, halkı nasıl böler? / Kürt sorunu, anti-emperyalist, anti-oigarşik devrimle çözülecek! gibi başlıklar yer alıyor.

Kitabın "inkar ve imhadan çözüme" altbaşlığını taşıyan giriş bölümünün işaret ettiği gibi, Kürt sorununun bugüne kadar geçirdiği belli başlı evrelere değiniliyor çalışmada.

İnkarın, imhanın yani Türk milliyetçiliğinin çözümsüzlüğü yaşandı ve görüldü.

Aynı şekilde Kürt milliyetçiliğinin bu toprakların sınıfsal ve devrimci dinamiklerinden kopuk politikalarının çözümsüzlüğü de görüldü.

Bugün ise, "çözüm"den en çok sözedilen dönemde, Kürt milliyetçi hareket, çözüme en uzak olduğu süreci yaşıyor. Çünkü artık "düzen değişikliği" düşüncesinden, emperyalizmi koymak, oligarşik iktidarı yıkmak hedefinden tamamiyle uzaklaşmış durumda.

Milliyetçiliğin çözümsüzlüğü de bu noktaya gelmesinin kaçınılmazlığında yatıyor. Bu noktadan yola çıkmamış Kürt ulusal hareketi. Ama devrimciylemediğinde, devrimci bir stratejiyi temel almadığında, bu nokta, tüm milliyetçi hareketler için kaçınılmazdır.

"Kürt sorunu nasıl çözülür", milliyetçiliğin çözümsüzlüğünü ortaya koyduktan sonra, sorunun ülkemizdeki tek çözüm yolu olan "anti-emperyalist, anti-oigarşik devrim" in muhtevasını ortaya koyuyor.

Buna bağlı olarak devrim sonrasında ilişkin çeşitli çözüm biçimlerine dikkat çekilerek devrimci politikanın ana noktaları belirtiliyor. Hiç kuşku yok ki, bu tartışma, yaşanan tecrübelerden sonra daha gerekli ve önemlidir. Kitabın girişinde şöyle deniyor:

"Bugünkü tartışma, elli yıl, otuz yıl, hatta dörtbeş yıl önceki tartışmalardan farklı olacaktır. Çünkü ortada denemiş, uygulanmış, iflas etmiş teoriler, üzerinde çok somut bir muhasebenin yapılabileceği tarihi tecrübeler ve ulusal sorunu çözüme gücüne sahip olduğu sosyalist sistemin yıkılışıyla yeniden katırlanan sosyalizm deneyi vardır.

Bu tarihi gelişmeler, çözümü daha da netleştirmiştir. İnkâr aşıllacak, milliyetçilik aşıllacak ve çözüm- me ulaşılacaktır."

KİTAPÇIKLARINDAN, HAZİRAN YAYINCILIK'TAN, Ekmek ve ADALET bürolarından temin edebilirsiniz

Haziran Yayıncılık: İnebey Mah. Koçbey Sk. Yüksel İşhanı No:22/23 Fatih-İSTANBUL

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adres: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrribat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 - 4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X
Fiyatı: 750 00 TL/75 YKR
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Florast. 77 50733 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 - 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: Ziya Paşa Bulvarı Tapanyığıltı İşmerkezi Kat:2 No:152
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Saban Karatlı Ap.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Sakarya Mah. Kıbrıs Şehitleri Cad. Aydan İşhanı-2
No:24 Kat:2 Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:1 HOPA
Tel-faks:0 466 351 42 08
İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi
Konak Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hüseyin Caddesi Galiko Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 65 51
Malatya: Dabaklıhan Mah. Balırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77
Mardin: Çankaya Mah. Türkkan İşhanı No: 106/9
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı
No:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Düzenli Ulus İş Merkezi Çömelkevi
Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

- 3... 1 Mayıs'ta faşist teröre karşı gücümüzü, öfkemizi gösterelim!
- 5... 1 Mayıs'ta Kadıköy'deyiz
- 7... Hala tek bir provokatör tutuklanmadı!
- 8... Linç saldırısının mağdurları, tanıkları anlatıyor
- 12... Trabzon'da linç girişimi; Demagojiler ve gerçekler
- 14... Faşizme karşı omuz omuza
- 17... Genelkurmay Başkanı: İktidar bizim
- 19... Demirel: 'Derin devlet, askerdir'
- 20... MHP'yi aklamak, faşist teröre destektir
- 23... 'Ortam gerçin eylem yapmayın'
- 24... Bahçeli'nin "bilgisayarlı ülkücüleri" terör estiriyor
- 26... Gençlik Federasyonu soruşturmaların hesabını...
- 29... Düzen yozlaştırıyor, devrimciler mücadele ediyor
- 30... 1 Mayıs'ı şehitlerle kazandık...
- 31... 1 Mayıs kavgamız ve yasaklı meydan TAKSİM
- 34... 118 yoldaşımızı yolluyoruz 1 Mayıs kortejlerine
- 35... Gecekondular "iç tehdit"
- 36... Sağlık emekçileri greve çıktılar
- 38... TAYAD'lılar hapishaneler gerçeğini haykırmaya...
- 40... TAYAD Şubat-Mart 2005 hak ihlalleri raporu
- 41... Devrimci Sol Ana Davasına devam edildi
- 42... Umudun yürüyüşü sürecektir
- 44... Trabzon provokasyonu karşısında sol'da görülmeyen...
- 47... Basından- Toktamış Ateş: Zorbaya 'vatandaş' dersin...
- 48... KAHRAMANLAR ÖLMEZ
- 50... Ekvator halkı direniyor

1 Mayıs'ta faşist teröre karşı gücümüzü, öfkemizi gösterelim!

*Duyduğunuz çakalların ulumasıdır / safları sıklaştıran çocuklar
bu kavga faşizme karşı / dalga dalga hürriyet kavgasıdır*

Yoldaşlar, devrimin dostları, ilericiler, demokratlar, vatanseverler, emeğiyle geçinen namuslu insanlar, faşist terör, şehirlerimizi, sokaklarımızı, işyerlerimizi teslim almak için başını ininden çıkarmıştır. Polis desteğindeki, iktidarın ve tüm düzen kurumlarının himayesindeki sivil faşist hareket, bir kez daha halkın üzerine sürülmüştür. Zamanında büyük bedeller ödeyerek de olsa, faşist teröre teslim olmadık. Bugün faşist teröre teslim olmayacağımızı yeniden göstermek durumundayız. 2005 1 Mayıs'ında hem faşist terörün karşısına çıkmalı, hem de bu oyunu bildiğimizi, halkın üzerine sürülen itlerin ipinin devletin elinde olduğunun farkında olduğumuzu göstermeliyiz. Hedefimiz, eleştirimiz ve mücadelemiz sadece MHP'ye değil, oligarşik iktidarın kendisine yönelecektir. Provokasyonu bozmanın şartı budur.

2005 1 Mayıs'ı, oligarşinin provokasyon ve faşist saldırılarını yaygınlaştırdığı bir süreçte göre şekillenecek. Karşı karşıya olduğumuz faşist terör ve provokasyonlar, halkın her kesimini sindirmeyi hedeflemesi ve oligarşi tarafından merkezi olarak organize edilmiş olması itibarıyla, denilebilir ki, 19-22 Aralık ve F tipleri saldırısının ardından yaşanan en kapsamlı saldırıdır. 19 Aralık'ta sorun nasıl ki tutsaklarla-hapishanelerle sınırlı değil idiyse, bugün de birkaç şehirle, TAYAD'lılarla veya "Kürt sorunu"yla sınırlı değildir. Bunların hepsini içeren ancak hepsinin ötesinde tüm devrimci, demokrat kesimlerin sindirilmesini, belli şehirlere, semtlere ve kendi binalarına hapsedilmesini hedefleyen bir terördür. Türkiye halkının ve solunun çok iyi tanıdığı bu faşist teröre nasıl bir zamanlamayla, hangi yoğunlukta başvuracağı artık sol açısından tali bir konudur. Oligarşi böyle bir saldırı planına ve bunun araçlarına sahip olduğunu göstermiştir. Bununla aynı zamanda MHP'nin değiştiğinden tutun da, Genelkurmay'ın etkisizleştiğine ve sistemin demokratikleştiğine, dolayısıyla resmi-sivil faşist terörün artık devlet tarafından uygulanmayacağına dair tüm teori ve tahlillerin de ne kadar isabetsiz, Türkiye gerçeğinden uzak olduğunu göstermiştir.

Bunu görmemekte ısrar etmek, sürecin dışına düşmektir. Kimse, bu gündeme "özelleştirmeler, zamlar, şu bu..." diyerek sırtını dönemez. Resmi, sivil faşist terörün hayatın her alanında hak ve özgürlük mücadelesi verenleri sindirmeye çalıştığı yerde, faşist terörü etkisizleştiren bir mücadele hattı izlenmeksizin, başka hiçbir konunun mücadelesi verilemez... İşçilerin ekonomik hakları, özelleştirmelere karşı mücadele, provokasyonları bozma anlayışıyla ele alınmalıdır. 1 Mayıs alanlarında provokasyonlara, faşist teröre karşı tavır almayan sendikalar, partiler, kitle örgütleri, halkı faşist teröre açık hale getirmiş olur. Provokasyonun bir amacı var nihayetinde. Bu amaç, yukarıda belirttiğimiz gibi, solu sindirmektir. Solun, sendikaların, kitle örgütlerinin, derneklerin, legal partilerin varlık şartı, bu provokasyonu bozmaktan geçiyor. Provokasyonu düzenleyenler, bugün itlerinin kuyruğunu biraz çekmiş gibi görünüyorlar; ama bir prova yapmış, faşist provokasyon ve saldırı politikasını önümüzdeki dönemde kullanacağını göstermişlerdir. Her koşulda halkı faşist teröre karşı diri ve

uyanık tutmamız gerektiği, örgütlenmelerimizi, kadro ve taraftarlarımızı, üyelerimizi buna göre şekillendirmemiz gerektiği açıktır.

Bu 1 Mayıs'ın "başka" bir 1 Mayıs olduğunu gösterelim. Evet, başka bir 1 Mayıs'tır. Peşpeşe faşist saldırılara maruz kaldık. Direnme ve mücadele kararı olmayanlar için ortamın korkutucu, yıldırıcı bir hale dönüşmesi an meselesidir. Faşizme karşı mücadele meselesine "**gerginleştirmeyelim**" hafifliğiyle bakanlar, faşist terörün ağırlığı kurumlarının, örgütlerinin, üyelerinin üzerine çökünce, onun altında kalırlar. Peşpeşe yaşadığımız linç saldırılarının her zaman aynı noktada "durdurulmayacağını" kimse unutmamalıdır. Ölü çıkmamış olması, saldırıların büyüklüğünü görmemeye neden olmamalıdır.

1978 1 Mayıs'ı, 16 Mart 1978 katliamının ardından yapılmıştır ve oligarşinin tehditlerine, bir önceki yıl yaşanan katliama rağmen alanda yüzbinlerin toplanması, anti-faşist öfkenin büyüklüğünün göstergesidir. Yaşadığımız saldırılar da, tüm devrimci, demokrat, ilerici kesimlerde, özellikle 12 Eylül öncesini yaşayan veya bilen halkta büyük bir öfke yaratmıştır. Bu öfkeyi 1 Mayıs alanlarına taşımamız. Reformizmin, reformist legal partilerin, düzen içine yerleşmiş küçük-burjuva statükolarının savunucusu örgüt veya DKÖ yöneticilerinin öfkesizliği kimseyi yanıltmasın; onların öfkeleri, kinleri yirmi yıldır törpülene törpülene bir şey kalmamıştır. Ne sınıf kinleri kalmıştır, ne halkçı bir öfkeleri. Tersine, öfkeden, kinden ve kandan uzak "barışçıl", "uygar", kısacası burjuvazinin istediği türden ehlileşmiş bir solculuğun teorisini yapmışlardır. Solun ve halkın duygularının ölçüsü olarak onlara bakmak yanıltıcıdır. Onlar da zaten faşist terör yaygınlaştığı ölçüde,

ya öfkelerini, kinlerini yeniden kuşanmak, ya da tümüyle faşizme karşı kavganın dışına düşmek tercihiyle karşı karşıya kalacaklardır.

1 Mayıslar, sınıflar mücadelesinin mevcut durumuna, gündemine ayna tutarlar bir yerde. Gerilemeler, kaba dalgalar orada yansır. İddia ve kararlılık, halkın devrim ve

sosyalizm özlemi orada somutlaşır. 1 Mayıs'ı oligarşinin onyıllarca yasaklamasına, 1 Mayıslar'da pek çok katliam gerçekleştirmesine rağmen, her 1 Mayıs'ta binlerin, onbinlerin o alanlarda devrimcilerin etrafında kenetlenmesi tesadüfi değildir. Cunta sonrasının en kitlesel militan kavgaları 1 Mayıs kavgaları olmuştur. "Kitleler, işçi sınıfı" diye çokça laf edip bu konuda devrimci harekete dil uzatanların foyalarını çok çıkarmıştır o meydanlar.

Türkiye'nin her yerinde bizim kortejlerimiz yine, halkımızın anti-faşist öfkesinin, sömürüye zulme isyanının ve devrim ve sosyalizm umudunun sözcüsü olmalıdır. Kendini Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin bir ferdi olarak gören herkes, bu sözcülüğün en güçlü biçimde yerine getirilebilmesi için gecesini gündüzüne katmalıdır. Kortejlerimizin gücü, tüm halka faşist teröre karşı direniş gücü ve morali verecektir. Kortejlerimizdeki kararlılık, coşku, dalga dalga yayılacaktır. Emperyalizme, faşizme karşı direnilebileceğini, bir alternatifi olduğunu gösterecektir. HÖC'lülerin boşa harcayacağı her dakika, 1 Mayıs komitelerimizin her gevşekliği, faşist terörün karşısında öreceğimiz halk barikatında bir eksik tuğla demektir. HÖC'lüler bu bilinçle hazırlanmalıdır 1 Mayıs'a.

2005 1 Mayıs'ının halk güçleri için, devrim mücadelesi için bir kazanım haline getirilebilmesi bunlara bağlıdır. 1 Mayıs mücadelesi, öncesi ve sonrasıyla bir bütündür. 1 Mayıs'ı tek bir gösteriye indirgemek ve üstelik ona da büyük misyonlar yüklemek, "ayaklanmacı", "işçici" bakış açısının bir tezahürüdür. Bu bakış açısı, provokasyonlar, linç saldırıları karşısında gereken cevabı vermek yerine, "*esas cevabı 1 Mayıs'ta vermeliyiz*" diyerek, 1 Mayıs'ı anti-faşist görevlerinden kaçmanın bahanesi yapabilen bir yaklaşımdır. Faşist teröre cevap, sadece bir alanda toplanmak değildir; o alana bugünkü somut görevimiz açısından anti-faşist bilinçle toplanmak, alandan seslenişleri oligarşinin provokasyonlarını bozmaya yöneltmek ve o anti-faşist bilinci ve anlayışı 1 Mayıs sonrasına taşıyıp halkın anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini örgütlemektir.

1 Mayıs'ı böyle ele alacağız. Faşist teröre karşı, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı gücümüzü, öfkemizi göstereceğiz. Emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını ve sosyalizmin kırmızı bayraklarını bizim, devrimcilerin dalgalandırıldığını göstererek, sahte milliyetçilerin, sahte solcuların maskelerini düşüreceğiz. 2005 1 Mayıs'ı bizim olacak.

1 Mayıs, emperyalizme, faşizme, kapitalizme karşı kavga günüdür. Halkımızın ve dünyanın tüm ezilenlerinin kavgası kutlu olsun. Emperyalizme, işbirlikçilerine, faşist teröre ve provokasyonlara karşı birleşecek, savaştacak ve kazanacağız. Tüm emekçiler, ezilenler, emin olsun ki, zafer bizimdir!

1 Mayıs'ta Kadıköy'deyiz!

1996 Kadıköy

1 Mayıs'ta İstanbul'da Kadıköy'deyiz!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, geçen yıl Taksim hedefini gösterdi. Geçen yılın gelişmeleri, Abide-i Hürriyet statükosunun bozulmasıyla sonuçlandı. Bu sene ne Türk-İş'in, ne de polisin Abide-i Hürriyet'i dayatamaması, adını bile anmaması bu politikanın yarattığı bir sonuçtur. Geçen yıl statüko bozulmuş, ancak asıl hedefimize ulaşamamıştık. O halde 2005 1 Mayıs'ında da Taksim'i hedefleyen bir politika ortaya koymalıydık.

Taksim hedefine, reformizmle yürüyemeyeceğimiz baştan belliydi. Bu nedenle devrimcilerin 1 Mayıs Platformu'nun oluşturulmasını gündeme getirdik. Bu platform oluştu ve Taksim'i kazanma mücadelesini amaçlarından biri olarak benimsedi.

Devrimcilerin "Taksim"i telaffuz etmesi bile yetti polisin, devlet sendikacılığının ve reformizmin uykusunun kaçması için. Sarı sendikacılık, yıllardır 1 Mayıs politikalarını, devrimcilerin etkisini nasıl en aza indiririz, onların 1 Mayıs'a damgasını vurmasını nasıl önleriz hesapları üzerine şekillendiriyor.

1 Mayıs'ı nasıl güçlü bir mücadele gününe, iktidar ve emperyalistlere karşı gerçek bir "uya-

rı"ya çeviririz diye düşünmüyorlar. 1 Mayıs aracılığıyla işçi sınıfını bilinçlendirmek, politikleştirmek gibi kaygıları ise hiç yok. Tam tersine; onlar asıl olarak da devrimci gelişmenin önünde barikat olmayı, bu anlamda da 1 Mayıs'ın içini boşaltmayı hedeflediler hep.

1977'de Taksim'deki 1 Mayıs mitingini izlemeye gelen çeşitli ülkelerden sendikacılar, alandaki tabloya bakıp "Türkiye, devrime en yakın ülkelerden biridir" diyorlardı. Bu gözlem, içindeki mübalağa bir yana, alandaki devrimci coşku ve kararlılığın bir yansımasıydı. 1 Mayıs 1977'nin görkemi, alanda sadece 500 bin kişinin toplanmış olması değildi, emekçilerin büyük bir anti-faşist öfke ve kararlılık göstermesi, devrim sloganları, sosyalizm rüyası etrafında birleşmiş olmasıydı. İşbirlikçi sendikalar da, reformizm de işte bundan korkuyor. Devrimi, sosyalizmi kendi gündemlerinin dışına çıkarmışken, devrimden, sosyalizmden uzak bir solculukla idare ederken, onların solculuğunun, sosyalistliğinin içinin boşluğunu, riyakarlığını ortaya çıkaracak bir gelişmeye tanık olmak istemiyorlar 1 Mayıs alanlarında.

Ama bundan kurtulamayacaklar.

1 Mayıslar bizimdir. 1 Mayıs alanları devri-

mindir. Ve bu hep böyle olacaktır.

Taksim hedefini gündeme getirdik, belli ölçülerde çeşitli alanlara taşındık; ancak gerek çeşitli grupların tereddütlü politikaları gerekse de solun genel zayıflıkları nedeniyle, Taksim'e çıkma ortak bir karara dönüşmemiştir. Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Devrimci 1 Mayıs Platformu'yla birlikte 1 Mayıs'ı Kadıköy'de, kendi sloganlarıyla, kendi simgeleriyle kutlayacak, işbirlikçi ve reformist sendikacılığın Taksim'den kaçışını alanda da teşhire devam edecektir. Kadıköy'de de Taksim mücadelemizi sürdüreceğiz. 1 Mayıs'ın sıradanlaştırılmasına karşı, güncel politik görevlerimizle birleştirerek, Kadıköy'de provokasyona karşı halkın barikatını örmeye çalışacağız.

Reformizmin, sarı sendikacılığın 1 Mayıs'ta devrimcileri dışlama, etkisizleştirme, devrim ve sosyalizmi alandan uzak tutma hesaplarını hemen her seferinde çeşitli şekillerde bozduk. 1

Mayıs'ı kazanma kavgamız bir yandan oligarşiye karşı sürerken, bir yandan da onlarla uğraştık. Devrimcileri alanlara sokmamaktan, alan içinde etkisizleştirmeye kadar her yönetime başvurdular. Tabii bunları yaparken her zaman polisle açık veya zımni işbirliği içinde oldular. Bu manevralar yine karşımızda olacaktır.

Yine aşacağız. **1 Mayıslar bizimdir ve 2005 1 Mayıs'ı da bizim olacak!**

Taksim'e, 1 Mayıs alanına çıkmak emekçilerin, halkın gündeminde olmaya devam edecek; tarihsel alanımızı er geç kazanacağız!

Kadıköy'de ve Anadolu'nun tüm şehirlerinin meydanlarında, işçiler, köylüler, memurlar, gençler, gecekondulular, esnaflar, aydınlar, emperyalizme, işbirlikçi AKP iktidarına, faşist saldırı ve provokasyonlara karşı gücümüzü birleştirelim. Bağımsızlığın, demokrasinin **tek yolunun devrim** olduğunu haykırıp, işbirlikçi, reformist sendikacılığın oyunlarını boşa çıkaralım!

“İşçiler 1 Mayıs'ı Tartışıyor”

1 Mayıs devrimcileştirilmeli, Platform büyütülmeli, Taksim'i kazanmalıyız!

DİSK, KESK, Türk-İş, 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutlama kararını nasıl aldılar? Yangından mal kaçırncasına...

Aceleleri vardı; işçilere sormadılar, bırakın işçileri, işyeri temsilcilerine, sendikaların şube yönetimlerine sormadılar. Sendikaların merkez yönetimleriyle de böyle bir tartışma yapılmadı. Okurlarımız hatırlayacaktır, DİSK'in Kadıköy kararı, 1 Mayıs hazırlık komitesinde yeralan DİSK yöneticilerinin bile haberi olmadan alındı.

İşçilere, 1 Mayıs kutlamasını **NASIL** ve **NEREDE** yap-

lim diye sormadılar. Bu soruyu sormaktan korkuyorlar. Bu soruyu sorduklarında, “işçilerin Taksim diye bir gündemi yok” söylemlerinin yalan olduğunun açığa çıkmasından korkuyorlar. İşçiler “Taksim” dediğinde, bunu hayata geçirecek cürete sahip olmadıklarının -yani kısacası korkaklıklarının- açığa çıkmasından korkuyorlar.

Devrimci 1 Mayıs Platformu, bu tartışmayı tabana yayma amacıyla yola çıktı. Platformun kuruluşunun, pratiğe geçmesinin çeşitli tereddütler ve kaygılar nedeniyle gecik-

mesi bu çalışmanın yaygın biçimde yapılmasını engellese de, bu anlayış ortaya konulmuş oldu.

İşte bu anlayış çerçevesinde, 17 Nisan günü İstanbul'da “İşçi ve Emekçiler 1 Mayıs'ı Tartışıyor” adıyla bir panel düzenledi. Devrimci 1 Mayıs Platformu adına okunan ortak açıklamadan sonra, platform üyesi gruplar sözalarak 1 Mayıs politikalarını dile getirdiler.

Grup Yorum'un kısa konserinin ardından işçiler sözü aldılar. İşbirlikçi ve reformist sendikacılığın, anti-demokratik sendikal işleyişlerin eleştirildiği konuşmalarda, işçiler, bu platformun oluşturulmasının 1 Mayıs mücadelesini ve genel olarak da sendikalarındaki devrimci mücadeleyi geliştirici bir rol üstleneceğini, platformun daha da büyütülmesi gerektiğini dile getirdiler. 1 Mayıs somutunda ise işçilerin dilinde de, gönlünde de Taksim vardı. Taksim'i kazanma mücadelesinin nasıl şekilleneceği üzerine görüşlerin dile getirildiği panel, 1 Mayıs'a kitlesel katılım çağrılarıyla bitirildi.

Linç saldırısının üzerinden
18 gün geçti: Görüntüler
ortada, suçlular açıkta!..

Hala tek bir provokatör tutuklanmadı! SÖYLEYİN; BU ÜLKEDE HUKUK VAR MI?

Anadolu Ajansı'nın 19 Nisan'da geçtiği habere gözatalım önce:

“Linç girişimi soruşturması - Trabzon Emniyet Müdürlüğü yetkilileri, cumhuriyet başsavcılığının talimatıyla Trabzon'da 6 ve 10 Nisan'da meydana gelen olaylara karışanlardan bazıların kimliklerinin belirlendiğini söylediler. Yetkililer kimlikleri belirlenen kişilerden 11'inin ifadesinin alınarak serbest bırakıldığını, ifadelerin cumhuriyet başsavcılığına gönderildiğini bildirdiler...”

Çok açık olarak **DARP** suçu var. Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımının engellenmesi var. Öldürme, asıp kesme tehditlerinin haddi hesabı yok. Ama buna rağmen, *“kimliği tespit edilenler”* bile ifadesi alınıp serbest bırakılıyor. Aynı mahkemeler, linç saldırısına maruz kalanları tutuklamakta bir mahzur görmemişlerdi.

Bu bir **“devlet provokasyonu”**dur demiştik.

Polis, yargı ve AKP, linççiler karşısındaki tutumlarıyla bunu kanıtıyor.

Saldırganların kare kare fotoğrafları var. Linç saldırılarını, Trabzon'da ve Samsun'da MHP'lilerin, Ülkü Ocakları'nın yöneticilerinin kışkırttığını herkes gördü ve bunlar ismen biliniyor. Saldırgan güruhun Trabzon Taraftarlar Derneği ve Samsun Taraftar Grubu (ki kendilerine “şirinler” deniyor) içinde yuvalanmış lümpen, mafyacı faşistler olduğunu da herkes biliyor.

Bilmezden, görmezden gelen devlettir. Polis, yargı ve AKP iktidarı, linççilerin ortağı ve hamisidir. Bu tablo, linç saldırısının bizzat onların organizasyonu ile gerçekleştirildiğini yeterince kanıtıyor.

AKP saldırıyı ve saldırganları sahipleniyor!

TBMM'de provokasyonlarla ilgili yapılan gündem dışı konuşmalara hükümet adına cevap veren İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, Trabzon, Sakarya, Eskişehir, Ünye'deki faşist saldırıları *“gençlerin karşılıklı sürtüşmelere girmesi”* olarak nitelendirirken, provokasyonun arkasındaki devleti ve MHP'yi gizlemek istemiştir. Ak-

su'nun sözleri, oligarşinin 12 Eylül öncesi resmî-sivil faşist terörü gizlemek için başvurduğu *“sağ-sol çatışması, öğrenci kavgası”* demagogilerinin bir tekrarıdır.

Bu demagojiyi tamamlayan parça ise, *“bana milliyetçiler suç işliyor dedirtemezsiniz”* anlayışıdır. Zaten böyle olduğu için de Aksu'nun emrindeki polisler o *“gençler arasındaki sürtüşmeler”*de, Ülkü Ocaklı, MHP'li gençlere saldırgan da olsalar, işkence de yapsalar, “suçlu” olarak bakmıyor.

Trabzon'daki linç saldırısının faillerinin haftalardır ellerini kollarını sallayarak dolaşmasının nedeni de budur.

Aksu aynı konuşmasında *“ilgili merciler bu olayların arkasında kimlerin olduğunu araştırmaktadır”* diyor.

Hiç bir mercii boşuna zahmet etmesin. Olayların arkasındakiler de, önündekiler de bellidir.

Trabzon'daki linç saldırısına ilişkin valinin, emniyet müdürünün, hükümetin, Genelkurmay'ın, bakanların yaptıkları açıklamaları yanyana koyun; **hala hak ve özgürlük mücadelesi verenleri suçluyorlar**. Hala linç saldırısını meşru ve masum gösterecek bir üslup kullanıyorlar.

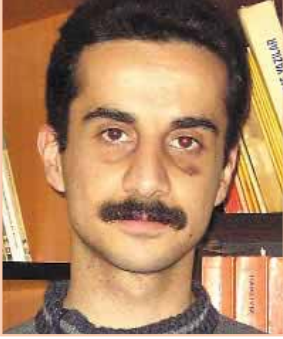
Saldırganların üzerinde böyle bir “devlet” himayesi olduğu içindir ki, hala tutuklanan tek bir provokatör ve saldırgan yok.

Devlet, tetikçilerine sahip çıkıyor. Çok gerektiğinde birkaçını kurban edebilir, ama devletin **MHP'li faşist katilleri, Susurlukçular'ı, infazcılarını, işkencecileri** himaye etmesi, oligarşinin on yıllardır hiç değişmeyen politikasıdır. Çünkü faşist düzen, halkı sindirmek için onları kullandı hep, ve hala da onları kullanıyor. Onların varlığı düzenin bekası için gereklidir. Burjuva medyanın Trabzon'da teşhir olan MHP'yi aklama kampanyası açmasının, polisin provokasyondaki aleni rolünü gizlemesinin nedeni de budur.

Provokatörler ve saldırganlar tutuklanmadığı sürece, AKP iktidarı **saldırıların doğrudan sorumlusu** olarak kalmaya devam edecektir.

Linç saldırısının mağdurları, tanıkları anlatıyor

Mehmet Başbağ, 7 yıldır Trabzon'da. TAYAD'lı. İki yakını tutsak. 10 Nisan'daki basın açıklamasında saldırıya uğradı.

Mehmet BAŞBAĞ:

"Linç girişimine uğrayan biz, gözaltına alınan, tutuklanan biz, suçlu ilan edilen yine biz..."

6 Nisan'daki linç saldırısına ve 5 arkadaşımızın tutuklanmasına karşı, Trabzon'daki arkadaşlarla 10 Nisan'da bir basın açıklaması yapmayı kararlaştırdık.

O gün İstanbul TAYAD'dan gelen 4 kişilik heyetin ve Trabzon'daki devrimci demokratların katılımıyla "Provokasyona Son! Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun-TAYAD" yazılı pankartımızı açıp, açıklamayı okumaya başladık. Açıklama-

ya yeni başlamıştık ki 20 kişilik bir grup bağırıp yuhalayarak açıklamayı engellemeye çalıştı, biz yine açıklamamıza devam ettik, bu sırada adının Ali ULUSAL olduğunu öğrendiğimiz yaşlı bir adam "ne tecriti kimin tecritinden bahsediyorsunuz, çekin gidin buradan" diye bağırmaya başladı, ardından toplanan grup üzerimize saldırdı. "Niye yanınızda Türk bayrağı yok" diye yaklaşık yarım saat boyunca alanda buldukları insanları dövmeye başladılar. Alandan uzaklaşan bazı arkadaşlar KESK lokaline gitmişler, onları takip eden 150 kişilik faşist grup KESK'in önünde toplanıp slogan atmaya başlamış.

Açıklamanın yapıldığı alanın yaklaşık 150 metre ötesinde Taksim Polis Karakolu var ve açıklamanın yapıldığı esnada karakolun önünde iki otobüs dolusu çevik kuvvet polisi bekliyordu, ama saldırı başladıktan ancak yarım saat sonra geldiler ve saldıranlara değil bize müdahale ettiler, ben ve Özkan adlı arkadaşımızı yaka paça gözaltına aldılar. Trabzon Meydan Parkı'nda daha önce onlarca basın açıklaması yapmıştık ve bütün açıklamalarımızda yüzlerce polis etrafta

olurdu, ilk defa bu açıklamada alanda hiç polis yoktu. Bu saldırıyı polisin organize ettiği her şeyiyle aşıkardı.

Tabii basın bunun üzerini kapatmak için yine bizi suçlu gösterdi, ikinci defa alana çıkılarak ortamı gerdiğimizi ve insanları kışkırttığımızı yazdı. Basınla benzer tavrı Trabzon'daki bazı DKÖ'ler de takındı. Trabzon KESK ve Eğitim-Sen, 11 Nisan günü aldıkları kararla sendikalarını üç günlüğüne kapatacaklarını açıkladılar, gerekçe olarakta işlerin daha da karışacağını ileri sürdüler. Zaten 10 Nisan öncesi demokratik kurumlarla yaptığımız görüşmelerde de EMEP ve SGD bizim gibi düşündüklerini ve destekleyeceklerini söylerken, KESK, Eğitim-Sen, ÖDP, Halkevi... gibi kurumlar açıklamayı engellemeye ve katılımı azaltmaya çalışmışlardı. Buna rağmen 10 Nisan'da Meydan Park'ta yaklaşık 70 kişi toplandı.

12 Nisan günü de adliye önünde açıklama yapıp suç duyurusunda bulunmak istedik. O saat kadar Trabzon Gençlik Derneği'nde oturduk, tam dernekten çıkmaya hazırlanırken derneğin önüne gelen yaklaşık 15 kişilik gruptan "çıkın dışarı, burayı terkedeceksiniz" bağırışları yükseldi. Biz içeri davet ettik onları, gelin konuşalım dedik, ama aldıkları talimat belliydi, sadece bağırıp çağıracaklar ve insanları oraya toplayacaklardı. O esnada bütün basın oraya toplanmıştı ve hemen ardından Emniyet Müdürü ve çevik kuvvet geldi. Tezgahladıkları oyun belliydi, faşistler gelip bağırıp çağırarak "kahraman emniyet müdürü" gelip bizi kurtaracaktı, Meydan Park'ta yarım saat dayak yedik ortada tek bir tane polis gözükmedi ama derneğin önüne 10-15 tane serseri faşist gelip bağırmaya başladıktan 20 saniye sonra emniyet müdürü ve polis hemen oradaydı. Emniyet Müdürü'ne "tebrik ederim provokasyonu iyi organize etmişsiniz" dedim o da "bizim işimiz bu ben Diyarbakır'da dört sene görev yaptım böyle işleri iyi bilirim" dedi. Daha sonra "yine geleceğiz dedim". Emniyet müdürü de "silahlarla gelin" dedi.

Yapılan saldırı ile Trabzon'da artık dışarıdaki eylemleri yasaklamak ve devrimci kurumları kapatmak istediler, biz 13 Nisan günü yine gidip derneğimizde oturduk ve bundan sonra da oralarda bulunmaya devam edeceğiz.

TAYAD'lı Mehmet BAŞBAĞ: "Tebrik ederim provokasyonu iyi organize etmişsiniz"

Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan AKYÜREK: "Bizim işimiz bu ben Diyarbakır'da dört sene görev yaptım böyle işleri iyi bilirim"

BAŞBAĞ: "Yine geleceğiz".

AKYÜREK: "Silahlarla gelin".

Nurgül ACAR:
“Tecrit uzakta değil, Trabzon’da”

Nurgül ACAR,
Trabzon’da öğrenci,
ilk linç saldırısında
yaralandı ve tutuklandı.

Trabzon’da F tipi yok, niye orada açıklama yaptılar diyorlar?

Tecriti çok uzaklarında sanıyorlar. Halbuki yanı başımızda. Mesela ben burada demokratik mücadele veriyorum. Halk yoksul. Ve bu yoksulluğa direnecek imkanları bulamıyor. Bizler halkımıza öncülük yapıyoruz. Bir gün direndiğimiz için sonumuz F tipi olacak. Doğal olarak halka şu mesaj veriliyor: “Onlar gibi direnirseniz sizin de sonunuz F tipi olur”. Bu yüzden

burda F tipi olsun ya da olmasın, tecrit Trabzon halkı dahil tüm halka yönelik bir politika.

Demokratik mücadeleyi bitirmek için bir adım atacaklardı. Burayı seçtiler. Dağıttıklarımız arkasında künyesi olan yasal bültenlerdi. Muhafif olan herkesi terörist ilan ediyorlar. Halkın gözünde bizim meşruluğumuzu bitirmeye çalışıyorlar. Bu da bir devlet politikası.

Niye böyle “hassas” bir tarih belirlediler bildiri dağıtmak için deniyor?

Bizim için 6 Nisan özellikle seçilmiş bir tarih değildi. Mersin’deki olaylar yeterince istismar edildi. Provokasyona burada devam edildi. Biz her zaman bülten dağıtıyorduk burada. Hiçbir şey olmasa basın açıklamalarımızdan birinde olacaktı bu. Yani o gün olmasa başka bir gün yapacaklardı. Tarihi onlar seçtiler.

Trabzon’a bildiri dağıtmaya “dışarıdan gittiler” gibi bir hava veriliyor?

“İnsanlar yolda, gittiğimiz yerlerde soruyor, anlatıyoruz. Anlıyorlar. Bizi tanıyanlar, kurumlarımızın komşuları falan biz sizi biliyoruz, söylenenlere inanmadık dediler. Bunun aksi tepkilerle az da olsa karşılaşıyoruz. Ama eğer anlatma fırsatı bulabildiysek hiçbir sorun olmuyor. Çünkü biz haklıyız.”

Hayır, oradaki insanlardan mesela Zeynep Erduğrul 5 yıldır Trabzon’da Ekmek ve Adalet muhabiri olarak çalışıyordu. Ben Gençlik Derneği üyesiyim. Diğer arkadaşlar da yıllardır burada yaşayan insanlar. Okulda ya da şehirde birçok kez bildiri dağıttık, imza topladık. İlk kez olan bir şey değil. Zaten ikinci basın açıklamasına da 60-70 kişi katılıyor, sadece 4’ü İstanbul’dan gelen avukat ve TAYAD’lılar.

TBMM İnsan Hakları Komisyonu, sizin “böyle olacağını bilseydik bildiri dağıtmazdık, pişmanız, bizi kullandılar” vb. dediğinizi açıkladı?

Komisyon üyeleri, cümleleri cımbızla seçerek yayınladı. Biz dedik ki “Eğer böyle bir provokasyon için hazırlanıldığını bilseydik yapmazdık”. Kullanılma meselesi, kullanan devlettir, polistir; bir provokasyon yapmak istiyorlardı, bizim her zaman yaptığımız eylemlerden birinde denediler.

Zaten keyfi olarak tutuklandınız. Poliste, hapishanede ayrıca neler yaşadınız?

Polis, bize saldırırken hakaret ediyordu zaten. Gözaltında da sürekli bizi emniyetin önünde biriken güruhun önüne çıkarmakla tehdit etti. Bunun dışında arama vs. için zor kullandılar.

Hapishanede “bayrak yakanlar” diye bahsediyorlardı. Reddettik. Ayakkabı çıkarma ve tamamen soyarak aramayı reddettik. Bunları zor kullanarak yaptılar. Hastaneye götürülüp getirildiğimiz sıralarda hastanelik edildik.

Tahliye edildikten sonra neler oldu?

Tahliye olduktan sonra insanlar yolda, gittiğimiz yerlerde soruyor, anlatıyoruz. Anlıyorlar. Bizi tanıyanlar, kurumlarımızın komşuları falan biz sizi biliyoruz, söylenenlere inanmadık dediler. Bunun aksi tepkilerle az da olsa karşılaşıyoruz. Ama eğer anlatma fırsatı bulabildiysek hiçbir sorun olmuyor. Çünkü biz haklıyız. Ayrıca bu saldırıyı tertipleyenlerin bizden ne kadar korktuklarını anladım. Saldırının boyutu bunu gösteriyor.

Burada kalacağım tabii ki. Bu saldırıda demokratik mücadeleyi bitirmek için bir adım atılır, burada kalmamam bunun karşısında geri adım atmaktır. Bu geri adımı atmayacağız. Dedim ya anlatıyoruz ve anlıyor bizi insanlar. Bundan sonra ulaşabildiğimiz her koşulda anlatmaya çalışacağız. Yurttan atıldım. Bir de devlet yurtlarında öğrenci veya değil hepimizin resimleri ve kimlik bilgileri “DHKP-C’LİDİR” diye asılmış. Tecrit böyle bir şey işte. Bu koşullarda her yerde.

Av. Taylan TANAY, Trabzon'a saldırıdan sonra giden heyetten; ikinci linç saldırısına maruz kaldı.

Av. Taylan TANAY: “Her şeyi polis yönlendiriyordu”

Trabzon'da ve sonrasında maruz kalınan saldırılarda devlet erkanı sürekli saldırıları “vatandaşın hassasiyeti” olarak yansıtmaya çalışıyor. Oysa saldırı temel yasalarda başta yaşam ve düşünce-ife hakkı olmak üzere tanıyan birçok hakkı ihlal etmiştir. Yine bu ihlaller mevcut hukuk düzenince suç olarak belirtilerek cezai bir yaptırıma bağlanmıştır. Ama görüyorsunuz, saldırganlardan tutuklanan yok. Çünkü bu tip durumlarda hukuk ayak bağı olarak değerlendirilmektedir. Yasallığın esas yüzü 'sıradan vatandaşa' dönüktür. Devlet gerekli gördükçe yasaları ihlal etmekten kaçınmaz. Latin Amerika halklarının şu atasözü oldukça vecizdir. “Dostlara adil davranılır, düşmanlara yasa uygulanır.”

Demokrasi tellallığını hiç kimseye bırakmayanlar provokasyonun çok kaba bir şekilde hayata geçirilmesi ve teşhir olmalarından ötürü bu sefer de çok kaba demagojilere başvurmaktan geri durmadılar. Belki de bunlardan en ilginç kentin sosyal demokrat belediye başkanının ortaya attığı ve tüm iktidar sahiplerince tekrarlanmaya başlanan **Trabzon'da F tipi cezaevinin bulunmadığı** dolayısıyla provokasyonu yaratanların TAYAD'lılar olduğu yollu açıklamalarıydı. Normal ve orta zekalı bir insan tarafından telafuz edildiği konusunda ciddi şüpheler doğuran bu açıklama aynı zamanda çaresizliğin göstergesidir. Diğer yanı ile tam da saldırıya uğrayanların ne kadar haklı olduklarının göstermektedir. Düşünün 118 insan yaşamını yitirmiş 600'den fazlası sakat

kalmış ve insanlar tecrit ediliyorlar. Bu her insanı ilgilendiren bir sorundur. 400 bin insanın yaşadığı

bir kentin de bunları bilmesi gerekir. Saldırı buna tahammülsüzlüktür aynı zamanda. Kaldı ki Trabzonlu Selami KURNAZ ölüm orucunda yaşamını yitirmiştir. Yarın başka Trabzonlular'ın yaşamını yitirmemesi F tipi hapishanelerin kapatılmasıyla mümkündür. Ve bunun Trabzonlular'a anlatılmasından daha doğal ne olabilir. Veya Anadolu'nun başka bir yerinden başka bir insanın yaşamını yitirmesi herhalde bu belediye başkanının taşımadığı vicdan ve aklı taşıyan Trabzonlular'ı tabii ki ilgilendirir.

Trabzon'da öncelikle demokratik kitle örgütleri ile sendika, siyasi parti ve yerel gazete ve televizyonlarla görüşmelerimiz oldu. Buradaki ziyaretlerimizde edindiğimiz izlenim ilk olarak saldırının halkın tepkisi olarak yansıtılmasının koskoca bir yalan olmasıdır. Ziyaret ettiğimiz herkesin saldırının açık bir provokasyon olduğu konusunda net olması bizi sevindirdi.

Yalnız önümüzde iki sorun vardı. Bunlardan bir tanesi provokasyonu açığa çıkarıp mahkum etmek, tutuklanan TAYAD'lıların derhal serbest bırakılması sağlamaktır. Bu nedenle diğer demokratik kurumlardan destek sunmalarını talep ettik. Somut olarak 10 Nisan tarihli bir basın açıklaması yapma önerimizi sunduk. Netice itibarı ile görüştüğümüz İHD, üniversitedeki devrimci-demokrat öğrenciler, EMEP, ÖDP, KESK'e bağlı sendikalardan SES, Tarım-Orman-Sen, Tümbel-Sen, Bem-Sen, Mazlum-Der destek vereceklerini belirttiler. Eğitim-Sen ve Halkevleri'nden aynı duyarlılıkları göremedik.

Görüştüğümüz kurumlar destek sunacaklarını belirtmelerine rağmen basın açıklamasına heyetimiz ile birlikte üniversitede okuyan devrimci-demokrat öğrenciler ve EMEP asıl desteği verdi. Diğer kurumlar da basın açıklaması yapılan yerde olmalarına rağmen basın mensuplarının bulunduğu yerde durdular. Bu durum hem provokasyonun taşıdığı sindirme amacının hayat bulması açısından üzücüydü, hem de polisin pervasızlığını artıran bir unsur oldu.

Maruz kaldığımız saldırı öncesinde Trabzon'da polisin yeni oyunlar peşinde olduğu görülüyordu. Olay günü sabah saatlerinde heyetimize katılmak üzere Trabzon'a gelen ÇHD Genel Merkezden avukat arkadaşı karşılamak için gittiğimiz yerde iki sivil faşist yanımda bulunan üniversite öğrencisine saldırıyor. Saldırı yerinde kameralar hazır. Mizansen polis otosunun gelmesi ile tamamlanıyor.

Gittiğimiz karakola ne hikmet ise bu sefer de TEM Şube Müdür Vekili geliyor. Basın açıklamasın-

“Saldırıları halk tepkisi olarak gösterilmeye çalışılsa da Trabzonlular'ın özellikle ilk saldırıda provoke olmasından ötürü bir üzüntü içerisinde olduğunu herkes söylüyordu.

İlk saldırının yaşandığı Uzun Sokak'ta bulunan esnaf ile görüşen İHD yönetim kurulu üyesine pişman olduklarını, TAYAD'lıların kendi vicdanlarında akladıklarını vs. söylüyorlar. Bizim maruz kaldığımız ikinci saldırı ise devletin kaba provokasyonuna sivil faşistler dışında kimsenin katılmaması açısından önemlidir.”

dan vazgeçmemizin iyi olacağını yeni bir saldırı olabileceğini vs. anlatıyor. Kendisine yasal hakların kullanılmasını tehdit ile karşılayacağına eğer böyle bir durum söz konusu ise aldığı maaşın gereği saldırıyı önlemesi gerektiği hatırlatıldı. Ve bu görüşme bittikten sonra basın açıklaması yapacağımız yerden geçtiğimde, saat 12.00 sularında 5-6 çevik otosu görüyorum. Saat 14.00'te Meydan Park'a basın açıklaması yapmak için geldiğimizde ise **saldırı olabilir diyen polis ortalarda yok.**

Saldırıyı tanıyan MHP'liler kışkırtıyor ve Meydan Park'ta bulunan züppeler katılıyor. Park kalabalık olmasına rağmen kitlenin sayısı ancak 60 kişiyi buluyor. Halk provokasyona gelmiyor. 20 dakika geçiyor polis hala ortada yok. Bu arada da saldırının orta yerinde TEM Şube Müdür Vekilini görüyorum. "Avukat bey sen buradan git" diyor.

Daha sonra olay yerine gelen çevik polis, saldırıganları gözaltına alması gerekirken bizim iki arkadaşımızı alıyor. Diğer kitle KESK binasına doğru koşuyor. Buraya kadar kovalayan grubun sayısı 100'ü geçiyor. Ben ve diğer avukat arkadaş bina önünde

bekliyoruz. Burada ilginç görüntülere tanık oluyoruz. Polis sivil faşistlerin sırtını sıvazlıyor. Karşılıklı gülüşüyorlar. Yanıma TEM Şube Müdür Vekili geliyor. Avukat bey siz de yukarı çıkın size bir şey olmasını istemiyoruz diyor, çıkmayacağımızı söylüyorum. Abartısız 3 dakika sonra yolun karşısında bir zibidi "*lan utanmıyor musunuz PKK'lıların avukatlığını yapmaya*" diye bize doğru bağırıyor.

Bunun üzerine emniyet müdürünün yanına gidiyorum. "*Her şeyi siz yönlendiriyorsunuz. Yönetiyorsunuz*" diyorum. Hiç ses çıkarmıyor.

Saldırıları halk tepkisi olarak gösterilmeye çalışılsa da Trabzonlular'ın özellikle ilk saldırıda provoke olmasından ötürü bir üzüntü içerisinde olduğunu herkes söylüyordu. İlk saldırının yaşandığı Uzun Sokak'ta bulunan esnaf ile görüşen İHD yönetim kurulu üyesine pişman olduklarını, TAYAD'lıların kendi vicdanlarında akladıklarını vs. söylüyorlar. Bizim maruz kaldığımız ikinci saldırı ise devletin kaba provokasyonuna sivil faşistler dışında kimsenin katılmaması açısından önemlidir.

Zeynep Erduğrul

"Biz Trabzon'u bu anlayışa terk etmeyecek kadar çok seviyoruz".

Zeynep Erduğrul, Trabzon Ekmek ve Adalet Temsilcisi. 6 Nisan'daki linç saldırısında yaralandı ve tutuklandı

6 Nisan'da bildiri dağıtan grup dışarıdan gelmemişti. Trabzon'un Trabzon'a sevdalı çocuklarıydık. Biz ki bu şehrin sokaklarını, o "*dışarıdan geldiler*" diyenlerden çok daha fazla adımlamışızdır. Zaten 3 arkadaş Trabzonlu'yuz, bir arkadaş Rizeli. Ama Trabzon'da doğup büyümüş, bir arkadaşımız da KTÜ'nin öğrencisi yine Samsunlu -Karadenizli biri. Yıllardır Trabzon'da pek çok çalışmamız oldu. Her kampanyada olanaklarımız ölçüsünde Trabzon'dan da ses katmaya çalıştık. Ki Trabzon basını açıklamalardan da tanır bizi. Kampanya kuşlarının düşmediği tek bir sokak yoktur Trabzon'da. Yazılamlar, pankartlar çıkmıştır Trabzonlular'ın karşısına. Halkımızı ilgilendiren her konu gibi tecrit konusunda da Trabzon'da defalarca çalışmamız oldu. Defalarca bildiri dağıtıldı, yıllardır dergi dağıtılıyor. **İlk olan** bu boyutlu provokasyondur, bizim bildiri dağıtmamız değil.

Bu yalanlar teşhir olmuş yüzlerini maskelemek içindir.

Trabzon'da kalacağız elbette. Çünkü suçlu değiliz; meşruiyuz. Şehri terketmesi gereken bu suçlu, gayri-meşru faşizmdir. Biz Trabzon'u bu anlayışa terk etmeyecek kadar çok seviyoruz. Trabzon'da şimdiye kadar ne yapıyorsak şimdi onu hatta daha fazlasını yapıyoruz. Trabzon'da çalışmak bizim için güzeldi, artık daha da anlamlı.

Feridun OSMANAĞAOĞLU

Trabzon'da bizi karşılayan arkadaşlarla KESK binasına gittik. Pazar günü geniş bir biçimde basın açıklaması yapıp suç duyurusunda bulunup, çarşamba günü ise Ayakkabıcılar Çarşısı denilen yani linç girişiminin olduğu yerde bildirileri dağıtıp halka bunu ne için dağıttığımızı ve gerçeğin ne olduğunu söylemeyi kararlaştırdık. Bütün DKÖ'leri ve de sol partileri gezip saldırıya karşı ne yapılabilir diye konuştuğumuzda, "*erken değil mi?*" cevabını aldık. Bir süre geçse diye söylediler. Biz demokratik hakların sinerek değil mücadele ederek kazanılacağını söylediğimizde bize bir tek EMEP "*yanınızdayız*" diyerek destek verdi.

Feridun OSMANAĞAOĞLU, linç saldırısı üzerine Trabzon'a giden TAYAD'lı heyette yer aldı

Trabzon'da linç girişimi; Demagojiler ve Gerçekler / veya Akla ziyan sorulara, zorunlu cevaplar

TAYAD'lı Aileler, 6 Nisan'dan beri, oligarşinin sözcülerinin ve burjuva medyanın dilinden düşmeyen, tüm saçmalığına ve mantıksızlığına rağmen sürdürülen demagojilere ilişkin bir açıklama yaptılar. 19 Nisan tarihli bu açıklamayı aşağıda sunuyoruz:

Faşizmin kullandığı iki temel aracın “terör ve demagoji” olduğu söylenir hep; bunun doğruluğuna Trabzon'daki linç saldırısında bir kez daha tanık olduk. Linç saldırısını “mazur” göstermek için başvurulmuş demagojilerin tamamı, o kadar saçma, temelsiz ve tutarsız ki, çoğuna özel olarak cevap vermeye bile gerek duymadık. Ama bu demagojilerin, koca bir ülkeyi yönetenler, tecrübeli, akıllı başında bilinen yazarlar tarafından da tekrarlanması, benimsenmesi karşısında böyle bir açıklama zorunlu oldu.

1 - “Trabzon'da F tipi yok, o halde niye orada F tipiyle ilgili bildiri dağıtıyorlar... hummm” deyip, çok bilmiş havalarda provokasyon, kullanıma teorileri birbirini izliyor:

Evet, Trabzon'da F tipi yoktur.

F tipleriyle ilgili bildirinin sadece F tiplerinin olduğu şehirlerde dağıtılması gerektiği o kadar saçma bir görüş ki, bu saçma görüş, haklar ve özgürlükler mücadelesinin alfabesinden habersizdir. Bu mantıkta olanların, “bayrak yakma” Mersin'de oldu, niye başka şehirlerde gösteriler yapıldı?” diye de sorması gerekir. Veya bir şehirdeki infaza, işkenceye, başka şehirlerde oturanların hiç tepki göstermemesi mi gerekir? Bir haksızlığı protesto etmek isteyenler, Edirne'den Ardahan'a nerede oturuyor olurlarsa olsunlar, illa o haksızlığın yapıldığı şehre mi gitmeleri gerekir?

Belirttiğimiz gibi, TAYAD'lıların “provokatör” olduğunu, “kullanıldığını” ispat etmek için “Trabzon'da F tipi yok ki...” demek akıllı, mantığı tatil çıkarmaktır. Ama ne yapalım ki, bu kadar kaba demagojiler bile, kendine “aydın” diyen bazılarından bile taraftar bulunca, bunları açıklamak gerekli oluyor.

Biz F tiplerinde uygulanan tecrit politikasını 70 milyona anlatmaya çalışıyoruz. TAYAD'lılar - komplo teorisyenlerinin hoşuna gitmese de- yalnız F tiplerinin olduğu şehirlerde oturmuyorlar; Türkiye'nin her yanında tutuklu, hükümlü aileleri ve yakınları var. Ve bulundukları her yerde bu bildirileri dağıtıyorlar.

Bir **ek bilgi** daha: Trabzon'daki saldırının olduğu günlerde,

“Hapishanelerde Neler Oluyor? Bilmek Hakkınız!” başlıklı bildirileri, mart ayının ortasından beri dağıtıyoruz. “Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun” sloganıyla o günden beri bir kampanya yürütüyoruz. 31 Mart'ta Tunceli'de, 1 ve 2 Nisan günlerinde İstanbul'da, 31 Mart ve 1 Nisan'da İzmir Bornova ve Karşıyaka'da, 4 Nisan'da Antakya'da, 5 Nisan'da Mersin'de TAYAD'lılar, üzerinde “Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun” yazılı önlükleriyle, Trabzon'da dağıtılan bildirinin aynıısını dağıttılar. Tunceli'de, İstanbul'da, Bornova'da, Karşıyaka'da, Antakya'da, Mersin'de de F tipi hapishaneler yoktu.

2 - “Trabzon'a gitme” diye bir olay yoktur. 6 Nisan'da Trabzon'da bildiri dağıtan TAYAD'lıların hepsi Trabzon'da oturan, Trabzon'un yerlisi olan TAYAD'lılardır. TAYAD'ın özel olarak o gün bildiri dağıtmak için Trabzon'a gitmesi diye bir şey yoktur. Böyle bir faaliyet tarzımız da yoktur. Her TAYAD'lı bulunduğu şehirde hapishanelerdeki yakınlarımıza yönelik baskılara karşı demokratik tepkisini gösterir. Ancak bir saldırı olursa, dayanışma ve destek için bir heyet göndeririz.

Nitekim, 10 Nisan'da avukatlar ve demokratik kurumların temsilcilerinden oluşan böyle bir heyet gönderilmiştir. O gün de oradaki basın açıklamasına katılanların diğerleri, Trabzon'un yerlileridir.

3 - “TAYAD'lılar niye o meydana açıklama yaptılar?” diye akla ziyan bir soru daha

soruluyor. O meydanda TAYAD'lıların veya Trabzon'daki diğer demokratik kitle örgütlerinin yaptığı ilk açıklama değildir bu. İkincisi, halka yönelik açıklamaları kapalı veya açık yerde yapmak, o hakkı kullananların tasarrufundadır. Kaldı ki, o günkü faaliyetimiz bir "basın açıklaması" değil, bildiri dağıtma faaliyetidir. Bildirileri Trabzon'un çok akıllı CHP'li belediye başkanının söylediği gibi, lokalde mi dağıtacaklık?

4 - "Niye o gün bildiri dağıttılar... hassasiyetleri gözetmediler..." O gün olmasının hiçbir özel nedeni yoktur. O gün olmaması için de bir neden yoktu. "Bayrak olayı"nın hassasiyeti var diye, F tipi hapisanelerdeki yakınlarımızın ölümüne gidişlerine seyirci mi kalacaktık? Bu da bizim "hassasiyetimiz"dir. Yakınları hapisanelerde öldürülen tutuklu-hükümlü yakınlarımızın acısı, hassasiyeti niye kimsenin konusu olmuyor? Her zaman bir "hassasiyet" ileri sürülebilir bu ülkede. O zaman şöyle bir yasa çıkarılsın; "milli hassasiyetlerin olduğu dönemlerde demokratik haklar kullanılamaz!". Bizim faaliyet yürüttüğümüz konunun sözkonusu "hassasiyetle" de bir ilgisi olmadığı için zaten bizim faaliyetlerimizi askıya almamız gibi bir şey düşünülemezdi. Yukarıda dediğimiz gibi, aynı günlerde onlarca il ve ilçede aynı bildirileri dağıttık. Ülkenin başka yerlerinde o "hassasiyet" yok muydu yoksa! Burada herkesin görmesi gereken şudur: "Hassasiyet"in TAYAD'lılara yöneltilmesi, provokasyonun esasını oluşturmaktadır. Hedefin TA-

YAD'lılar olması, dağıtılan bildirinin F tipi hapisanelerdeki tecritle ilgili olması, provokasyonu düzenleyenlerin seçimidir. Bu TAYAD değil de, o gün orada bir açıklama yapan örneğin bir sendika da olabilirdi.

5 - TAYAD'lılara maledilen YALANLAR: TBMM İnsan Hakları Komisyonu Üyeleri, linç saldırısına maruz kalan ve üstüne bir de tutuklanan TAYAD'lılarla görüştiklerini, "TAYAD'lıların da bildiri dağıttıklarına PİŞMAN olduklarını" açıkladı. Keza, basında da yine tutuklanan TAYAD'lıların "bizi kullandılar" şeklinde açıklamaları olduğu yeraldı. Hepsi YALANDIR.

Nitekim, tahliye olan TAYAD'lılar, 13 Nisan günü Trabzon İHD'de basın toplantısı düzenleyerek bunları açıklamışlardır. O toplantıda TAYAD'lı Zeynep Erduğrul şu sözleri söylemiştir: "Dağıttığımız bildirilerin arkasındayız. Pişman değiliz. Gerçekleri ömrümüzün yettiği kadar ve var oldukça anlatacağız."

Oğullarımız, kızlarımız, eşlerimiz, nişanlılarımız, akrabalarımız, arkadaşlarımız, F tiplerinde tecrit altında katledilmeye devam ediyor. Ve biz aynı acıyla, aynı öfkeyle, aynı kararlılıkla haykarmaya devam ediyoruz ve edeceğiz: TECRİTİ KALDIRIN, ÖLÜMLERİ DÜRDÜRÜN!

Bu bizim en tabii hakkımızdır.

Lütfen, ucuz, kaba komplo teorileri yapmadan önce, mantığın, aklın sesini dinleyin.

Sayı 155

13

24 Nisan
2005

CHP'liler! Bu CHP'yle ne demokrat, ne vatansever olamazsınız!

Deniz Baykal'la Devlet Bahçeli veya Mehmet Ağar'ın görüşleri arasında ne fark var?

Bu sorunun yöneltileceği birçok insan, düzenin on yıllardır yarattığı şartlanmayla "biri solcu, ötekiler sağcı" diyecektir. **Peki gerçekten böyle mi?**

Eğer böyle olsaydı, Trabzon'daki linç saldırısına ilişkin CHP Genel Başkanı Baykal'ın açıklamalarının MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli veya DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar'ın açıklamalarından bir fark olması gerekmez miydi?

Ama hiçbir fark yoktur.

Baykal güya "solcu", Bahçeli ve Ağar ise, bırakın "sağcı"lığı, faşist hareketin ve kontrgerillanın şefi durumundaki faşistlerdir. **Ama üçü de** faşist provokasyonu aynı kelimelerle değerlendirmekte, faşist saldırıyı "vatandaşın tepkisi", "ulusal duyguların yansıması" olarak görmektedirler. Baykal'ın politikalarında ilerici, demokrat tek bir unsur yoktur; ama şoveniz-

min, faşizmin dört başı mamur savunması vardır.

CHP üyeleri, il, ilçe, gençlik, kadın örgütleri!

Baykal'ın faşist açıklamasına katılıyor musunuz? Katılmıyorsanız açıklayın!

Baykal'ın tavrına katılmak demek, halka yönelik faşist saldırıların, katliamcı MHP'nin provokasyonların savunucusu olmaktır.

Hiçbir demokrat, vatansever, bu faşist saldırıların ortağı olamaz. Bu nedenle de hiçbir demokratın, vatanseverin artık CHP'de yeri yoktur.

Hala CHP içinde yeralanlar, CHP'yle, CHP politikalarıyla ne demokrasiyi, ne de bağımsızlığı savunamayacaklarını görmelidirler. **CHP'liler!** Emperyalizme karşı bağımsızlığı, faşizme karşı demokrasiyi savunmak için gerçek demokratlarla ve gerçek vatanseverlerle saf tutun. Baykallar'ın yönetimi altında işbirlikçiliğe, provokasyon politikalarına ortak olmayın. Çağrımız demokrasiden ve bağımsızlıktan yana tüm CHP'lilerdir.

Faşizme karşı omuz omuza

Trabzon'da TAYAD'lılara linç girişimi ve diğer illere yayılan faşist saldırılar, provokasyona karşı protesto eylemleri sürüyor.

◆ TAYAD, DEHAP, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Hareket, BDSP, ESP, DETAK, İşçi Mücadelesi, Halk Kültür Merkezleri, EHP, SODAP, SDP, Devrimci Mücadele, Partizan, Devrimci Demokrasi ve EMEP tarafından, 16 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda düzenlenen eylem, faşist saldırılara karşı birlikteliğin bir örneği oldu. 400'e yakın kişinin katıldığı eylemde, ortak açıklamayı TAYAD Başkanı Niyazi Ağırman okudu. Gelişen saldırıları hatırlatan Ağırman, "bu saldırıların ne kadar planlı, önceden hazırlanmış olduğunu görmek için, TAYAD'lılara yapılan faşist saldırılara bakmak yeter. Bildiri dağıtanlara saldırırlar, iddia edildiği gibi "halk" değil, sivil polislerdir, faşistlerdir" dedi.

Devletin, linç girişimlerinde bulunarak, katliam provaları yaptığını belirten Ağırman, "temel hak ve özgürlükler, bu şekilde yokedilmeye, söz, eylem ve örgütlenme hakkı tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılıyor" dedi. Açıklama, eli kanlı faşistlere karşı, tüm duyarlı kesimleri birleşme ve mücadele çağrısıyla son buldu.

Daha sonra sözalın EMEP İl Başkanı Kamil Tekin Sürek, Bağcılar'da 2 üyelerinin Ülkü Ocağı'na götürülerek işkence yapıldığını anlatarak, "hükümet provokatörleri derhal etkisiz hale getirmelidir" diye konuştu. "Faşist Saldırlara Geçit Vermeyeceğiz" yazılı ortak pankartın açıldığı eylemde, "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Provokasyonlara Son" sloganları atıldı.

◆ Ankara'da HÖC, Kaldıraç, ESP, BDSP, YDG ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Tuzlucaıyr Mahallesi'nde 14 Nisan günü meşaleli bir yürüyüşle faşist saldırıyı protesto ettiler. Mamak İlköğretim Okulu önünde toplanan devrimciler, ortak imzalı "Devlet Provokasyonuna, Irkçı Saldırlara, Çetelere Geçit Vermeyeceğiz / Çözüm Devrimde, Çözüm Sosyalizmde" pankartı arkasında yürüdüler. Tuzlucaıyr Meydanı'na gelen grup adına açıklama yapan İbrahim Akyol, Genelkurmay merkezli bayrak provokasyonunu hatırlatarak, bu saldırıların, Amerikan emperyalizminin işbirlikçilere, "ülkenizdeki ABD karşıtlığı-

na çözüm bulun" talimatının ardından gelişmesinin tesadüf olmadığı vurgulandı. Faşist teröre boyun eğilmeyeceği belirtilen açıklama, mücadelenin önüne çıkan her türlü engelin birleşik bir karşı koyuş ve direnişle dağıtılacağı" sözleriyle son buldu.

◆ İstanbul Okmeydanı Dikilitaş Parkı'nda

14 Nisan akşamı biraraya gelen yaklaşık 500 kişi, Sağlık Ocağı önüne kadar yürüdü. "Bayrak Bahane, Irkçı, Şoven Saldırlara İzin Vermeyeceğiz" pankartı taşınan eylemde yapılan açıklamada; TAYAD'lılara yönelik saldırıya değinilerek, linç girişimini mazur göstermek isteyenler uyarıldı. Eylem sırasında, "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

◆ Dicle Gençlik Derneği, Diyarbakır sokaklarında faşist terörü protesto etmeye devam ediyor. 10 ve 13 Nisan günlerinde eylemler yapan gençlik, 14 Nisan akşamı da Sanat Sokak'ta meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Faşist-polis işbirliğiyle organize edilen saldırıları ve devletin tecrit politikasını protesto eden öğrencilerin eyleminden rahatsız olan polis, taciz ederek provokasyon yaratmaya çalıştı. Gençlik, daha gür attıkları sloganlarıyla cevap verdiler polise.

Yürüyüş boyunca, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücademiz, Yaşasın Halkların Birliği ve Mücademesi" sloganları atıldı. Yürüyüş sonunda bir konuşma yapan Ferhat Karataş, provokatörlerin bilindiğini, AKP'nin derhal tutuklamaması durumunda sorumlu olacağını belirtti ve "tecritle karşı mücadele Türkiye'nin dört bir yanında sürecek" dedi.

◆ Malatya'da 14 Nisan günü Eğitim-Sen binasında basın açıklaması yapan; HÖC, Türk-İş, DİSK, TMMOB, Eğitim-Sen, SES, BES, Yapiyol-Sen, Haber-Sen, ESM, Tümköy-Sen, DHP, Partizan, DEHAP, EMEP ve SHP, Trabzon'da yaşananların Türkiye tarihinde pek çok örneği olan bir provokasyon olduğunu vurguladılar.

◆ Bursa TAYAD'lılar, 10 Nisan günü, Osmangazi metro çıkışında yaptıkları basın açıklamasında, AKP hükümetinin provokasyonun tertipçisi polisi aklama

ri açıldı.

16 Nisan günü ise AKP Bursa il binası önünde toplanan HÖC, DEHAP, ESP, PARTİZAN, BDSP ve KÖZ üyeleri, **"Faşizme ve Şovenizme Karşı 1 Mayıs'ta Alanlara"** pankartı açtılar. Osmangazi metrosuna kadar sloganlarla yürüyen grup, yaptığı açıklamada, "Hepimiz Kürdüz hepimiz TAYAD'lıyız" dedi. Ardından, Trabzon'da dağıtılan TAYAD bildirileri Bursa sokaklarında dağıtıldı.

◆ Uşak Gençlik Derneği Başkanı Eda Şişman, dernek binasında 14 Nisan günü yaptığı açıklamada, provokasyonlara son verilmesini istedi.

◆ İstanbul Kartal'da bulunan DKÖ'ler ve sendikalar 14 Nisan günü bir açıklama yaparak, "Faşizme karşı omuz omuza" mücadele vurgusu yaptılar. Emekli-Sen, Genel-İş 3 No'lu Bölge, Limter-İş ile çeşitli devrimci grupların katıldığı eylemde, Kartal Postanesi'nden sloganlarla Kartal Meydan'a yüründü.

◆ Barikat, Kaldıraç ve YDG üyeleri, 16 Nisan günü İstanbul İstiklal Caddesi'nde eylem yaparken, aynı gün Galatasaray Lisesi önünde toplanan İHD'liler de, faşist saldırıların devletin desteğiyle gerçekleştiğini

peşinde olduğunu belirttiler. Eylemde, "Provokasyonlara Son Baskılar Bizi Yıldıramaz" pankartı ve dövizle-

söylediler.

◆ Kayseri'de, 17 Nisan günü Hunat Meydanı'nda toplanan Gençlik Derneği, BDSP, ESP, Pir Sultan Abdal Derneği ve İHD üyeleri düzenin, bayrak demagojisini bir silah gibi kullanarak toplumsal muhalefetin susturulmaya çalışıldığını dile getirdiler.

Yurtdışında Protestolar

İsviçre Basel'de 16 Nisan günü, TAYAD-Komite'nin düzenlediği yürüyüşe; Atılım, İşçi Köylü, Kızıl bayrak, Devrimci Demokrasi ile İsviçre solundan iki grup destek verdi. Eylemde, "Provokasyon ve Linç Girişimlerinin Sorumlusu AKP İktidardır" ve "Ölüm Orucunda 118 Şehit, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartları taşındı. Aynı gün **Fransa**'nın başkenti Paris'te de HÖC, Alinteri, Atılım, İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi ve Kızıl bayrak tarafından, 200 kişinin katıldığı bir eylem yapıldı. Türkiyeliler'in yaşadığı Strasbourg St. Denis'de başlayan yürüyüşte "Faşist Saldırı ve Provokasyonlara Geçit Vermeyeceğiz" pankartı yeraldı. **Almanya**'nın Berlin, Düsseldorf, Hamburg ve Nürnberg şehirlerinde, Türkiye Konsoloslukları önünde TAYAD Komite tarafından eylemler gerçekleştirildi. Eylemlerde, "Polis-Faşist İşbirliğine Son!", "Faşist Provokasyona Son!" pankartları açıldı ve tutsakların direnişini destekleyen sloganlar haykırıldı. Ayrıca; Köln ve Berlin'de, **Hollanda** Rotterdam'da; "İktidarlar Provokasyonlarla Yönetiyorlar, Avrupa Destekliyor. Provokasyonlara Son" ve "Polis-Faşist İşbirliğine Son, Trabzon'da Provokasyona Son" yazılı pankartlar asıldı. **Belçika**'da Liege Kenti'nde ise 18 Nisan günü BAHKEM'de faşist hareketi anlatan bir panel yapıldı.

Sayı 155

15

24 Nisan
2005

Suç duyuruları artıyor: "Provokatörleri tutuklayın!"

adım öl-
dürmeye teşebbüs ve linç girişiminde bulunmaktan suç duyuruları sürüyor.

◆ Adana'da 14 Nisan'da adliye önünde "Faşizme Karşı Omuz Omuz" pankartı açılarak yapılan basın açıklamasında, TAYAD'lı Yasemin Sanar, "6-7 Eylül'ü, 1 Mayıs 77 katliamını, Ma-

raş'ı, Sivas'ı, Çorum'u unutmamak" dedi. Ardından; TAYAD, EMEP, ESP, SDP, ÖDP, DEHAP, İHD, Alinteri, DHP, Partizan, Çağrı, DGD, Barikat ve BDSP üyeleri suç duyurusu dilekçelerini verdiler.

◆ Mersin TAYAD'lılar, 18 Nisan'da suç duyurusu öncesi, adliye önünde "AKP Provokasyonların ve Linç Girişimlerinin Sorumlusudur" yazılı pankart açarak basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı okuyan Gülbeyaz Karaer, AKP iktidarının, ya suçluları yargılayacağı ya da hukuksuzluğu sürdürerek, "benim hukukla ilgim yok, provokatörlerin iktidarıym" diyeceğini söyledi.

◆ Antakya'da ise, TAYAD'lılar 14 Nisan günü, linç girişimini protesto etmek ve suç duyurusu için adliye önünde toplandılar. Polisin tacizlerine rağmen açıklamayı okuyan Selda Özçellik, oligarşinin provokasyonlarla yönetme politikasına dikkat çekti. Partizan, ESP, BDSP, ÖDP gençliği ile Devrimci Demokrasi'nin destek verdiği açıklamanın ardından, suç duyurusu dilekçeleri verildi. Üzerinde "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" yazılı önlükler giyen TAYAD'lılar, eylem sırasında "AKP Provokasyonlar Ve Linç Girişimlerinden Sorumludur, Provokasyonlara Son" pankartı açtılar ve kızıl bayraklar taşıdılar.

İşte Halkın Talebi

Oligarşi linç güruhuna “vatandaş” yaftası yapıştırıp “milli hassasiyetler” demagogisi yaparken, gecekondu halkı hak ve özgürlüklere sahip çıkıyor ve provokatörlerin tutuklanması için gösteriler düzenliyor. 20 Nisan akşamı, Nurtepe, Avcılar ve Gülsuyu’nda düzenlenen gösterilerde, “Provokatörler Tutuklansın” pankartları ve Trabzon’da yaşanan faşist saldırının büyük bir resminin üzerinde yine aynı talebin yer aldığı dövizler taşındı.

Nurtepe Çayan Mahallesi’nde yapılan meşaleli yürüyüş sırasında sık sık “Faşizme Karşı Omuz Omuz, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz,

Provokatörler Tutuklansın” sloganları atıldı. Dilan Cafe önünde yapılan açıklamada da, Sivas, Maraş ve Çorum katliamlarında sivil faşistlerin kullanıldığı belirtildikten sonra “devlet Trabzon ve diğer illerde bir süredir yedekte tuttuğu sivil faşistleri öne sürmüştür” denildi. Bizler halk olarak bu provokasyonu daha fazla mücadele ederek kıracağız diyen Nurtepeliler, 1 Mayıs’a da çağrı yaptılar. Eyleme, 100’e yakın kişi katıldı.

Aynı saatlerde Gülsuyu’nda da “Provokatörler Tutuklansın” pankartıyla meşaleli bir yürüyüş düzenlenirken, bir başka gösteri de İstanbul’un bir başka ucunda, Avcılar’daydı.

Oligarşinin iki kez yıkmak isteyip başaramadığı Avcılar’a bağlı Yeşilkent Mahallesi’nde yapılan yürüyüşte, sık sık “Provokasyonları Boşa Çıkaracağız, Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganları atıldı. Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız diyen Yeşilkent HÖC’lüler, yaptıkları konuşmada, “1 Mayıs’ta provokasyonları boşa çıkarmak için alanlarda olalım. Faşizmin halkı teslim alma saldırısını boşa çıkaralım” çağrısı yaptılar. HÖC’lülerin yol göstericiliğinde yıkımlara karşı direnişte faşizmi tanıyan Yeşilkent halkı, eyleme katılarak ve alkışlayarak destek verdi.

Sayı 155

16

24 Nisan
2005

Sakarya Gençliği Faşist Saldırıyı Birliğiyle Cevapladı

Sakarya Gençlik Derneği’nde 14 Nisan günü biraraya gelen YDG, DGH, TKP, SGD ve Hak-Söz gençliği, Sakarya’da yaşanan faşist saldırıyı protesto etti. **‘Ne Yaptık, Ne Oldu?’** başlıklı açıklamayı okuyan Betül Ağbaş, 12 Nisan günü daha basın açıklamasına başlamadan, saldırıya uğradıklarını belirterek, provokasyonun nasıl yaratılmaya çalışıldığını anlattı. Açıklama öncesi, polisi de bilgilendirdiklerini belirten Ağ-

baş, provokasyonu başlatmak için gelen şahsı polisin engellemediğini, saldırganların kim olduklarının video, fotoğraf kayıtlarından belli olduğunu ve hala ellerini kollarını sallayarak gezdiklerini belirtti. Bugüne kadar sayısız basın açıklaması yaptıklarını da hatırlatan Ağbaş, iş göremez raporu alan Yücel Yalçın ve M. Sınan Çavdar’ın durumunun ciddi olduğunu ekledi.

Hopa Halkı Doğu Karadeniz Temel Haklar’da Örgütlenecek

Oligarşi Karadeniz halkını faşist provokasyonlarının oyuncağı haline getirmek isterken, devrimciler; hakları ve özgürlükleri için çayın, tütünün, fındığın hakkını alması için, düzenin bütün pisliklerine karşı mücadele için ÖRGÜTLENMEYE ÇAĞIRIYOR.

Artvin’in Hopa İlçesi’nde 18 Nisan günü kuruluşunu duyuran Doğu Karadeniz Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de işte bu çağrının somut bir ifadesi oldu. Doğu Karadeniz Temel Haklar

yöneticileri tarafından dergimize verilen bilgide, “derneğimiz; bölge halkının çay, fındık, kanser, fuhuş başta olmak üzere, yaşadığı sorunlarıyla mücadele etmek, birlikte çözüm üretmek için kuruldu. Bu yüzden, daha güçlüyüz, çünkü artık daha örgütlüyüz” diyorlar.

Kuruluşuyla birlikte hemen Çay Üreticisi Komisyonu ve Gençlik Komisyonu’nun oluşturulması da, bu alandaki ihtiyacın açık bir örneği oldu.

“Demokratikleşme, sivilleşme rüyalarından uyanın” konuşması...

Genelkurmay Başkanı: iktidar biziz!

◆ Genelkurmay Başkanı'nın konuşması, provokasyonları neden yaptıklarının da cevabıdır. Provokasyonları, 'bayrak yürüyüşlerini' örgütleyerek yaptığı 'güç gösterisi'nin üzerine konuşuyor. ◆ Bir kez daha, gerçek iktidarın kim olduğunu anlatıyor Özkök; iç-dış politikadan sosyal sorunlara kadar her konuda yapılan politika açıklamaları; bu gerçeğin yeniden ilanındır.

İstanbul'daki Harp Akademileri Komutanlığı'nda 20 Nisan günü konuşan Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök, Avrupa Birlikçiler ve hükümet başta olmak üzere herkesi uykusundan uyandırdı. Özkök, bir kez daha gerçek yönetenin, iktidarın kendileri olduğunu, aylardır demagojisi yapılan “sivilleşmenin, demokratikleşmenin” yalan olduğunu ortaya koydu bu konuşmayla. Değindiği konularda ne demek istediğinden bağımsız bir şekilde bakıldığında, bir ordu komutanı gibi değil, iç ve dış siyasi konuları, sosyal sorunları değerlendiren bir Başbakan, bir Cumhurbaşkanı gibi konuştu. (Hürriyet yazarı Oktay Ekşi hesaplamış; 1.5 saatlik konuşmanın 15-20 dakikası askeri konularla ilgili, gerisi hükümeti, TBMM'yi ilgilendiren konular.)

Kısaca, resmen yetkisi olmadığı halde, onyıllardır fiili olarak yaptıklarını yine yapmaya devam ediyor ve bundan sonra da yapacaklarını ilan ediyor ordu. Nedir bu; hükümetler kukladır, Türkiye Cumhuriyeti adına her konuda politikaları biz belirleriz.

Mesele bu kadar basittir. Yok, asker siyasi konularda artık konuşmayacakmış, hükümete bağlıymış...

İşte size Türkiye gerçeği! Her konuda karar veren, politika belirleyen Genelkurmay'dır.

Özkök'ün Konuştukları Ve Konuşmadıkları

Peki Özkök ne diyor?

ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi ve bu çerçevede AKP iktidarına verdiği ‘ılımlı islam modeli’ rolüne ilişkin, “Türkiye başka ülkelerin kabul edeceği bir ılımlı islam devleti modeline dönüştürülmek istenmesi halinde bu yaklaşıma ulusça karşı çıkarız” diyor Özkök.

AB konusunda ise; gerçekte AB'ye karşı olduğu halde, bağımsız Türkiye temelinde karşı olmadıkları için riyakarca tutum olan, “başımız dik girelim” masalına sığınıyor.

Yükselttiği şovenizmi daha da beslemek için Yunanistan'la yaşanan “bayrak krizini” kullanıyor. Başına çuval geçiren Amerika'nın resmi özrünün gereksizliğini söyleyen kendileri değilmiş gibi, Yunanistan'dan resmi özür istiyor.

Yolsuzluktan sözetttiği bölümü es geçiyoruz, mahkemelerde bu suçtan yargılanan generaller kuyruğa girmiş durumda, yargılanmayanları da Özkök biliyor! TV programlarına, gelecekondulara, yozlaşmaya kadar konuşan Özkök, tam da kendi işleri olan İncirlik'in daha geniş kapsamlı olarak ABD'ye verilmesine ilişkin tek kelime söylemiyor. Ya da Afganistan'da ne yapıyor senin ordun? Kime hizmet ediyor? sorularına

cevap vermiyor.

Provokasyonların Gücüyle Konuşuyor

Herkesin tartıştığı bayrak provokasyonu ve Trabzon'da linç girişimi, MHP'nin piyasaya sürülmesi ise, Özkök'ün konuşmasında yok! Adını anmıyor ama, bütün konuşması gerçekte bunların üzerine oturuyor. Genelkurmay planlı bir provokasyon gerçekleştirdi ve ondan sonra sahneye çıkıp, o provokasyonlardan, “vatan-daş” senaryosundan aldığı güçle konuşuyor.

Bu anlamda, “ulusça karşı koyarız” dediği; istediğim zaman bu provokasyonları yaygınlaştırmam, elimin altında kullanacağım bir güç olduğunu gördünüz demektir. AKP iktidarını uyarıyor; ılımlı islam rolüne güvenme, öyle provokasyonlar yaratırım ki, altında kalırsın demeye getiriyor.

Örgütlediği provokasyonlara dayanarak değindiği bir başka konu da, Kürt halkının talepleri konusunda. PKK'nin “demokratik açılımların yarattığı olumlu ortamı kötüye kullandığını” belirterek, (şu demokratik haklar da, oligarşinin işine gelmediğinde hep kötüye kullanılmış oluyor!) “Anayasal vatandaşlık” ve “Kürtler'in de kurucu asli unsur oldukları” tartışmalarına, “Türkiye'yi bir çatışmaya götürme olasılığı vardır” diye tehditle cevap veriyor. Türkeş'in “ne moziği ulan” sözü, Özkök'ün dilinde “ne kurucu unsuru, ne Anayasal vatandaşlığı” şekline dönüşüyor.

“Çatışma” dediği, elbette PKK'ye karşı savaşları değil, o zaten sürüyor. “Kürt-Türk çatışması yaratırız” tehdididir.

Bayrak provokasyonu, linç girişimi provaydı. Kimilerinin sorduğu şu soru da aydınlanmış oluyor; “*çatışmaların en yoğun olduğu dönemde dahi şovenizm bu kadar yüksek değildi, şimdi niye?*” Özkök gayet net cevap veriyor. Somutta nasıl şekillenir ayrı konu, ama bayrak gösterileriyle bu gücü olduğunu göstermek istediği, bu yolla iktidar iplerini elinde tutmak istediği açıktır.

Bayrak yürüyüşleri, provokasyonlar, yapılan konuşmadaki bütün vurgular, asıl olarak AKP iktidarına yöneliktir. İktidar bu gerçeği görmedi, görmek istemedi. Ya da gördüğü halde, aklısına kendisi de şovenizme güç vererek, Genelkurmay'ın elinden alacağını hesapladı. Bu arada muhalifleri ezmeyi de kâr diye düşündü...

Yanlış hesaptı elbette. Onyıllardır provokasyonlarla yönet-

me tecrübesine sahipti ordu ve elinin altında MHP gibi militer bir gücü tutuyordu.

Sonuçta, AKP hangi hesapla hareket etmiş olursa olsun, provokasyonları boşa çıkartmak için parmağını oynatarak kendi kuyusunun kazıcısı olmuştur. **Provokatörleri cezalandırmayarak** aynı tutumunu bugün de sürdürmektedir.

Şimdi de, Hilmi Özkök'ün konuşmasını “*böyle bir bürokrata sahip olduğumuz için gurur duyuyoruz*” diyerek, aynı şark kurnazlığıyla geçiştirmeye çalışıyor. Yine yanılıyor. AKP istediği kadar kendisi yönetiyormuş, Özkök bir bürokratmış havası vermeye çalışsın, Genelkurmay, gerçek yöneten olduğunu tüm dünyaya ilan ediyor. AKP'nin iki alternatif vardır; ya mevcut duruma boyun eğecek, ya da cepheden direnecek! İkincisini tercih etmedi-

ği bugüne kadar açıktır.

Oligarşik Politikaların Bekçisi, Genelkurmay

Özkök'ün konuşmasına yeniden bakın; oligarşinin baskıcı, şoven politikalarında zerrece değişiklik olmadığını görürsünüz. Demokratikleşme, sivilleşme masallarından uyandırıyor herkesi Özkök. Ve “bu yapının bekçisi biziz” diyor. Doğrudur; oligarşik düzenin bekçisi ordudur, hükümetler birer kukladan başka hiçbir anlam taşımazlar bu sistemde. Demokrasilik oyunu dediğimiz de budur işte. Oyuna kendini fazla kaptıranlar, umarız sömürge tipi faşizm gerçeğini görürler.

Görmeleri gereken bir başka şey de, demokratikleşmenin kağıt üzerinde, yasa değişikliğiyle olmayacağıdır. Provokasyonlar öğretmediyse, Özkök bunu da öğretiyor.

İncirlik Amerika'ya Teslim!

Beklenen oldu ve İncirlik Üssü daha geniş kullanım amaçlı olarak Amerikan emperyalizminin hizmetine sunuldu. Bu konudaki hükümet kararnamesi, 20 Nisan günü açıklandı. Bütün işbirlikçilik anlaşmalarında olduğu gibi, gerçekte verilenlerin gizli tutulduğunu bir yana not ederek, AKP hükümetinin emperyalistlere nasıl hizmet ettiklerine bakalım.

ABD (ve İngiltere) üssü, lojistik merkez olarak kullanacaklar. Yani, daha önce kullanıldığından daha geniş kapsamlı kullanılacak. Afganistan ve Irak'ta uygun havaalanı olmadığı için büyük nakliye uçakları önce İncirlik'e inecek, oradan küçük uçaklarla Irak'a, Afganistan'a aktarılacak.

Peki oralarda ne için kullanılacak; işgali ve katliamları sürdürmek için. Güya anlaşmaya konulduğu açıklanan “ölümcül silahlar taşınmayacak” maddesi bu yüzden aldatmadır, halkın tepkisine karşı konulmuştur. Bir askeri üssün “insani amaçlı kullanımı”ndan söz etmek, milyonlarla alay etmektir.

AKP, koltuk karşılığında işbirlikçiliğini sürdürüyor. Topraklarımızı bölge halklarına karşı daha da fazla saldırı üssü haline getiriyor. Genelkurmay onayıyla verilen bu karar, halklara düşmanlıktır. “Milliyetçilikten, bayraktan” sözedenler hani neredeler? Onlar ancak vatanseverleri linç etmek için ortaya çıkarlar.

İşbirlikçiliğin karşısında devrimciler var

HÖC'ün de yeraldığı, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri, 17 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda yaptıkları basın açıklamasıyla, ABD emperyalizminin ülkemizde yeni üsler kurma ve İncirlik'i daha kapsamlı kullanma isteğini protesto etti. “*Üsler Kapatılsın İşgale Hayır*” pankartı açan Koordinasyon üyeleri adına konuşan Selma Şahin, İncirlik'in kapatılmasını istedi.

Eylemde sık sık “*Katil ABD İncirlik'ten Defol, Kahrolsun Emperyalizm, Direnen Halklar Kazanacak, İşgale Hayır Üsler kapatılsın*” sloganları atıldı.

Demirel: 'Derin devlet, askerdir'

Peki Demirel Bu İşin Neresinde?

Demirel, Sabah yazarı Yavuz Donat'a "derin devleti" anlattığı röportajının ardından, 17 Nisan'da CNN Türk'te Ankara Kulisi programında çok daha açık olarak ifade etti: **"Derin devlet, devletin kendisidir. Askerdir, derin devlet."**

Bir başka deyişle, halka karşı suç işleyen örgütlenme; ordusu, polisi, bürokrasisi ile devletin kendisidir.

Peki Demirel neresinde bu örgütlenmenin? Bunun cevabı yok. O "halkın seçtiği" bir başbakan olarak, 1979'da "derin devletle tanışan" bir masum politikacı! *"Fırat'ın kıyısındaki koyundan haberi olan"* Demirel, bu örgütlenmenin on yıllardır içinde, başındaydı. Kontrgerillayı da, "derin devleti" de çok iyi bilir O. Genelkurmay ile birlikte karar aldılar, birlikte Susurluk'u örgütleyip binlerce insanımızı katlettiler, kaybettiler, işkencelerden geçirdiler.

Kenan Evren'in "anılarına" kulak verelim örneğin:

"Demirel, Özel Harp Dairesi'ni teröristlerle mücadelede kullanmamızı ve onlarla çete savaşı yaparak öldürmemizi, vaktiyle de bu teşkilatın böyle kullanılmış olduğunu söyledi. Kızıldere olayında kullanılan personeli kastediyordu."

Ya da, Susurluk sonrası suçlamalar karşısında Mehmet Ağar'ın savunmasını hatırlayalım. **"Her şeyin kararını zirvede aldık, toplayın zirveyi konuşalım"** diyordu. 'Zirve', MGK'ydı. Ve MGK'nın başında bulunan da Demirel'den başkası değildi. Demirel'in doğru söylediği bir şey varsa, o da; devletin derini, siği olmadığı, Genelkurmay olduğudur. Ki, Genelkurmay da bu kadar aleni ifşa edilmelerinden rahatsız oldu.

Gerçek bir kez de bizzat "de-

rin devletçiler" tarafından açıklanmaktadır.

Devrimcilerin on yıllardır söylediğini teyid ediyorlar. Saklı, gizli olan bir şey yoktur. Susurluk'tan beri bunu söylüyoruz. **"Susurluk devlettir"** demek yerine, "derin devlet"ten söz etmeyi sürdürenler, "Çiller-Ağar-Bucak" ile Susurluk'u açıklayanlar, faşizmin gizlenmesine, demokrasilik oyununa ortak oldular. Bu teoriler sadece burjuvazi cephesinden yapılıyor olsaydı, sorun yoktu. Sistemin gerçek yüzünü gizlemeye çalışıyorlar denilebilirdi. Ama soldan da bu aldatma beslendi. "Hayali" bir derin devleti eleştirmek kolaydı, gölgelerle savaşın düzen açısından çok da bir sakıncası yoktu, ortaya atılan isimler tasfiye edilir, yerlerine yenileri istihdam edilirdi. Nitekim öyle yaptılar.

Daha sonra da bu çarpıtma sürdü. Ne, generallerin Korkut Eken'e bütün emirleri kendilerinin verdiğini söylemeleri, ne Cemil Çiçek'in aleni şekilde Susurlukçular'a sahip çıkması, ne MGK Genel Sekreterliği'nin deşifre olan yönetmeliği, ne de JİTEM'in cinayetleriyle ortaya çıkan devlet gerçeği görülmek istenmedi. Şimdi derin devletçiler, -farklı hesaplarla da olsa- yanılanlara kendilerini anlatıyor ve "derin devletin yaşadığını" söyleyerek, Susurluk'un sürdüğünü ifade ediyorlar.

Devletin "derinleşerek" halka karşı savaşı kendi yasalarını hiçe sayarak nasıl yürüttüğünü, röportajlardan bazı bölümler aktararak görelim.

Demirel: *"Çok daha sonra bana bazı şeyler söylendi ama açıklayamam".* Yavuz Donat'ın "ne gibi?" sorusuyla açıklıyor:

"bekledik ki müdahalenin şartları oluşsun gibi."

Evren: *"Devlet zaaf gösterirse, derin devlet müdahale eder. Etmıştır. Kimse, 'Paşam müdahale etmeyin' demedi. Bilakis 'Edin, el koyun' denildi" diyor.*

Ecevit ise, Özel Harp Dairesi'nin kontrgerilla olduğunu, örtülü ödenekten para istendiğinde, tesadüfen öğrendiğini söyleyerek tartışmaya katılıyor. Üstelik, Özel Harp Dairesi'nin Amerikan Askeri Yardım Heyeti ile aynı binada!

Yine Ecevit, 78-79 dönemi Başbakanlığı sırasında, bir doğu gezisinde, askeri birliğin komutanı generale Özel Harp Dairesi'ni anlatıp soruyor: **"Örneğin bu ilçedeki MHP başkanı aynı zamanda dairenin sivil uzantısının gizli elemanı olamaz mı?"**. Generalin cevabı net: **"Öyledir. Kendisi son derece güvenilir ve vatansever bir arkadaşımızdır"**.

Tam da burada Trabzon'daki linç girişimini, artan faşist saldırıları hatırlayın! 12 Eylül öncesi saldırıları "derin devlet" kışkırttı deniliyordu, 12 Eylül öncesi saldırılar da Trabzon'daki gibi başlamıştı, saldırtan belliydi, kullanan belliydi.

Peki, bu yapı "AB paketleri" ile değişir mi? Susurluk'un devlet olduğunu söylediğimiz günlerdeki bir başka sloganımızla cevaplayalım bunu da:

Susurluk pisliğini devrim temizler!

Avrupa Birlikçisi, islamcısı, sağcısı, 'solcusu'; faşist MHP'yi aklamakta birleştiler. Kim hangi hesapla; eli kanlı MHP gerçeğinin üzerini örtmeye çalışırsa çalışsın, gerçekte linç güruhuna destek vermektedir

MHP'yi Aklamak, Faşist Teröre Destektir

Faşist şef Bahçeli, tam sekiz gün linci, faşist saldırıları izledi, "havayı kokladı" ve MHP'yi aklamaya açıklamaları yaptı: Ne linç güruhuyla, ne saldırılarla ilgileri vardı, zaten, "ülkücüleri sokağa çekmek isteyenler karşısında Bahçeli'yi bulurdu". MHP örgütlenmesini tanıyanların gülüp geçeceği bu sözler, burjuva medyanın manşetlerine taşınarak, bir kampanyaya dönüştürüldü.

MHP'nin kendini aklamak istemesi doğaldır. **Yalan ve demagoji**, beslendiği faşist ideolojinin en temel karakterlerindendir. 12 Eylül öncesi sokaklarımızda halkın, devrimcilerin kanı oluk oluk akarken de, faşist liderler, "teröre ne kadar karşı olduklarını" anlatıyorlardı. Suç, MHP'yi aklamak isteyenlerde, faşist hareketi meşru bir güç olarak gösterip halkı hafızasızlaştıranlardadır.

Deşifre Olan MHP'ye Kuzu Postu Giydirme Çabaları

Saldırıya uğrayanlara sayfalarını kapatan, faşist hareketi teşhir edecek haberleri es geçen burjuva basın, MHP'ye sayfalarını cömertçe açtı ve faşist şefleri zorlayacak tek bir soru dahi sormadı. Aklama gayreti o kadar açıktı ki; örneğin 11 Nisan tarihli Hürriyet'te Bahçeli, "Bu ülkeyle ilgili kaygılarımız için bir gün silahı elimize almamız gerekirse bunun şartlarını gördüğümüzde yaparız" derken, başlığa halkı aldatmak için söylediği "Silaha izin yok!" yalanı çıkarıldı. Tüm dünyanın izlediği Trabzon'da ki linç girişimi ortadayken, aynı gazetede ikinci gün konuşan Ülkü Ocakları Genel Başkanı Harun Öztürk'ün, linç güruhunu kastederek, "halkı durdurduk" yalanı başlığa taşındı. Bir bayanı ortasına alıp linç etmek isteyen yüzlerce "delikanlı" faşistin ne yaptığını ise hiç sormadı Hürriyet.

Faşist MHP aklanmalıydı. Çünkü haddinden fazla deşifre oldu. Trabzon'da faşist güruh ikisi bayan 5 kişiyi linç etmek istedi ve bu vahşet görüntüleri TV kameralarına, resim karelerine yansıdığında, herkes ister istemez Maraş, Sivas, Çorum katliamlarını hatırladı. Saldırının ne "yanlış anlama" ile ne de "hassasiyetlerle" ilgisinin olmadığını gösteren diğer kentlerde saldırılar ya-

şandı. Ortada, hak ve özgürlükler mücadelesini bastırmaya yönelik açık bir faşist terör vardı. Bu gerçek gizlenmeliydi. Faşist harekete her dönem ihtiyaçları olacağını düşünen sahibinin sesi burjuva medya harekete geçti. Faşist şef Bahçeli'ye mikrofonlar uzatıldı, MHP'yi aklayan manşetler atıldı, köşe yazılarında methiyeler düzüldü.

16 Nisan tarihli Milliyet'te Fikret Bila'nın röportajı da bu içerikteydi. Bir gün ve Fethullahçı Zaman da onlardan geri kalmadılar. Bahçeli bu röportajlarda tam da kuzu postundaki kurt oyununu oynadı. "Sokakta ülkücü istemiyordu". Sokakta sağa sola saldıran, linç histerileri geçirenler başkalarıydı! Ülkü Ocakları başkanlarını Kızılcahamam Kampı'nda topladığında da "sükunet çağrısı yapacağını" hemen bildi burjuva medya! MHP'nin komando kampları unutuldu! En son Konya'da olduğu gibi, Ülkü Ocakları'nın birer işkence yuvası ve silah deposu olduğu es geçildi. Kızılcahamam'ın, provokasyonların, faşist saldırıların daha örgütlü olarak gerçekleştirilmesinin planlarının yapıldığı yer olacağı gerçeği dile getirilmedi.

AB'cilerin Paniği, Yağcılık ve Aklamaya Dönüştü

Avrupa Birlikçiler yükselen şovenizm karşısında panik içindedirler. Olmasını istediklerini sanki gerçekmiş gibi yansıtıp, bu yolla güya MHP'nin "AB süreci" önüne engel olarak çıkmasının ve Genelkurmay merkezli provokasyonların önüne geçecekler!!! M. Ali Birand'ın yazısı bu yanıyla bir örnektir. Birand, 19 Nisan tarihli köşesinde, Bahçeli'nin ne büyük "sorumlu devlet adamı" olduğunu dile getiriyor, "ülkücüleri oyuna gelmekten kurtararak" nasıl da "Türkiye'nin önünü açtığını" söylüyordu. Bahçeli'nin bu tavrıyla "MHP'yi ileride iktidara ortak olma konumuna soktuğunu" da ekleyerek, burjuvazinin ödölsüz bırakmayacağını da müjdeliyordu.

Gerçeklerin üzeri küllenerek faşist terörün yükselişinin engellendiği, provokasyonların önüne geçildiği nerede görülmüştür. Türkiye tarihinden ders almadıysanız, Hitler'in yükselişini ince-

leyin! Üstelik bunlar, sık sık çeşitli konularda, “ne kadar hafızası zayıf bir milletiz” diyenlerdir. Şimdi kendileri MHP konusunda halkı hafızasızlaştırmak istiyorlar. **Hangi çıkarlar uğruna olursa olsun, MHP gerçeğini gizleyenler Türkiye halkına en büyük kötülüğü yapanlardır.** MHP'ye yağ çekerek onu yönlendireceğini zannedenler, yanılıyorlar. Tam tersine faşist hareket tarafından, halkın aldatılmasında kullanılan durumundadırlar. “Bayrak yürüyüşlerinde”, faşistlere “üç hilalli bayrakları taşımamalarını” öğütleyen Bahçeli'nin, halkı “kışkırtın, şovenizmi yükseltin ama kendinizi belli etmeyin” politikasına hizmet etmektedirler. Trabzon'da, Sakarya'da ve başka yerlerde de aynı oyun oynanıyor. Bugün MHP'yi halka anlatmayanlar, yarın daha da yaygınlaşacak faşist terörü hiç anlatamayacaklardır.

‘Ürkütmeyeceksin Vatandaş’ Politikası Ve Bahçeli’nin ‘Klavyeli Ülkücüleri’

Gerçek yüzünü gizlemek, MHP'nin bilinçli bir politikasıdır. Tarihi kan ve emperyalizme hizmet örnekleriyle doluyken, başka türlü ne “milliyetçilik” şovları yapabilirler, ne de meşrulaşabilirler. Faşist kadrolardan İsmet Ceylan, 1980'lerin sonunda şöyle diyordu: “*Türkeş İstanbul'a geldiğinde birkaç kez görüştük. Kendisi, 'Anayasa değişti. Kanunlar değişti. Dikkatli olunuz, hata işlemeyiniz' demişti. ... İktidar alternatifi olacaksan bazı şeylerden feragat edeceksin ve sevecen olacaksın. Ürkütmeyeceksin vatandaşı. Vatandaşın 'yine mi çıktı bunlar?' dememesi lazım.*” (akt. Devlet Ocak Dergah sf. 230)

Aynı politika şimdi de Bahçeli'nin ağızında “*silah değil klavye tutun*”a dönüşmüştür. Bu oyun eski oyundur. İktidar ortağı olmasının hemen öncesi ve sonrasında MHP'nin “biz değişmedik” demesine rağmen, “yok yok sen değiştin” diyen burjuva medya ne rol oynamışsa, eli kanlı faşist hareket nasıl meşrulaştırılmışsa, bugün de burjuva medya, bu oyunda aynı rolü oynamaktadır. Ama bir farkla, bugün oynanan oyun çok daha tehlikelidir. Söz konusu olan iktidar koltuğundaki MHP'ye AB politikalarını kabul ettirmek değil, linç güruhunun kimliğini gizlemek, halkın faşist teröre karşı uyanık olması, şovenist kışkırtmalara gelmemesi konusunda bilincini köreltmektir.

Faşist terör, sadece devletin silahlı güçlerinin korumalığundan cüret almıyor, aynı zamanda bu yayınlardan da cüret alarak saldırılarını artırıyor.

Bir Gün Hafıza Kaybına Mı Uğradı?

Burjuva medyanın yıllardır süren büyük desteği olmasa, sol AB'cilik uğruna halk kitlelerinin anti-faşist bilincini köreltmese, MHP'nin kendini aklamaları o kadar kolay değildir. Burjuva basının

“Eli Klavyeli Bir Ülkücü” Konuşuyor: “HİÇBİRİ SAĞ ÇIKMAZDI”

Bahçeli faşist kadrolara, “silah değil, klavye kullanın” diyor. Klavyeyle imaj operasyonu yapmayı sever faşistler!!! İki dönem önce İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adaylarının billboardlardaki resimlerinde de eline klavye verilmişti! Peki, faşistler “teknolojiyi” ne için kullanır? Trabzon'da yüzlerce faşisti SMS mesajları ile lince davet ettiklerinde görüldü.

Bakın ‘eli klavyeli bir ülkücü’ olan, ne diyor;

“Eğer partililerimizi oraya yönlendirmiş olsak, yani olayları organize etsek, 10 Nisan'da **bildiri dağıtan grup oradan sağ çıkamazdı.**” (Trabzon MHP İl Başkanı Süleyman Yunusoğlu, 15 Nisan Akşam) Güya biz yapmadık diyor, ama bütün zihniyetini ortaya koyuyor. TAYAD'lılar sağ çıkmışlarsa, MHP'yi kullanan devletin, provokasyonu bu aşamada bırakmak istemelerinden kaynaklıdır. MHP İl Başkanı da, Bahçeli'nin “**silahı elimize almamız gerekirse yaparız**” sözlerindeki mantığı sergiliyor.

“Trabzon halkı dün de bu gün de gerekli tepkisini göstermiştir, yarın da gösterecektir” diyen **Trabzon Ülkü Ocağı Başkanı Tolgay Sivrikaya**'dan, “Bu bir halk hareketi.” (12 Nisan Radikal) diyen **MHP Genel Başkan Yardımcısı Atilla Kaya**'ya kadar, linç girişimi savunulurken, burjuva basının Bahçeli'ye mehtiyeler düzmesi, MHP'yi aklamaları, o linç güruhunu aklamaları demek değil de nedir?

hesapları anlaşılabilir, peki Bir Gün hangi hesapla, faşist şef Bahçeli'nin “*önce kendi çocuğunu çıkar... Sokakta ülkücü istemiyorum*” gibi yalanlarını başlıklara, spotlara taşıyor, yazarları (Sedat Bozkurt, 12 Nisan) köşe yazılarında methiyeler düzüyor? Bir Gün'ün bazı yazarlarında da huzursuzluk yarattığı anlaşılan bu tavır açıklanmaya muhtaçtır. AB'cilik nereye savuruyor görülmelidir. Bir Gün'e Maraş'ı, Çorum'u, 16 Mart'ı, Sivas'ı anlatmayı gereksiz görüyoruz. Yok, eğer “habercilik” yapılıyorsa, o zaman da şuna dikkat çekmeliyiz; burjuva basın o haberciliği sınıf çıkarlarına göre yapıyor. Peki Bir Gün neye göre yapıyor? “Aman anti-faşist temelde birlik olmasın” paniğine kapılarak, göz göre göre artan faşist terörden kurtulabilir misiniz?

Eski DEP Milletvekili Orhan Doğan'ın, CNN Türk'te, M. Ali Birand'ın 18 Nisan tarihli ‘Manşet’ programında, Bahçeli için “*ülküçüler sokakta olmayacak sözü çok önemli bir çıkış. Kendisine teşekkür ediyorum*” demesini ise, sadece acı bir gülümseme ile karşılıyoruz. Aklısıra “**büyük politika**” yapıyor! MHP iktidar ortağı olduğunda da “*Kürt sorununu çözmek için iktidar yapıldı MHP*” tespitleri yapmışlardı. Hiçbir şey kazandırmadığı gibi, faşist güçleri, katliamcı generalleri

meşrulaştıran bu ucuz politikaları bırakın artık!

Orhan Doğan hatırlar mı bilmeyiz, ama biz hatırlatalım. AB'nin de etkisi ile tahliye edilmele-
rinin ardından, MHP Genel Merkezi'nden 4 Hazi-
ran 2004'te bir mektup gitmişti Genelkurmay'a.
"Sayın Generalim" diye başlıyor ve "gelişmelerin
endişe verici olduğu" söyleyip, "iktidarı uyarın"
diyordu. Burjuva basın, bu mektubu "darbe çağ-
rısı" olarak yorumladı ve "değişen" MHP'ye
şaşırdı. Mektubun bir başka özelliği ise, o gün
gözlerden kaçırıldı. Faşist hareket, Genelkurma-
y'a "göreve hazırız" diyordu. O görevin verildiği
Trabzon'da, "bayrak yürüyüşlerinde" görüldü.

Bu aklama operasyonu ile kim ne hesap yapı-
yor, açıktır. Oligarşinin MHP'ye her zaman ihtiya-
cı vardır. Faşist terörün kaynağı gizlenerek,
MHP'nin halk nezdinde daha fazla teşhir olması-
nın önüne geçilmek istenmektedir. MHP ister "si-
vil vurucu güç" olarak, isterse 1980 sonrası oldu-
ğu gibi özel tim, polis üniformaları giydirilerek ol-
sun, her zaman oligarşinin silahlı gücü olmuştur.
Bundan sonra da gerektiği kadar aynı rolü oynaya-
caktır. MHP'yi aklayan bütün yayınlar sadece bu
politikaya hizmet eder, başkaca küçük hesaplara
değil.

MHP deyince...

MHP deyince aklımıza ne gelir?

İlk başta; katliamlar, cinayetler, katiller, maf-
yacılar partisi gelir.

Maraş katliamı gelir. Ana karnındaki bebek-
leri bile öldürüp hamile kadınları ağaçlara
çivilemişlerdir; solcu, Alevi, CHP'li di-
ye masum insanları katletmişlerdir;
ellerini, kollarını, kafalarını keserek
kanlarını kazanlara akıtmışlardır,
demokrat, yurtsever insanların
evlerini içindeki herkesle birlikte
ateşe vermişlerdir...

Çorum katliamı gelir. Günahsız
insanları canlı canlı parçalamışlardır,
gözlerini oymuşlardır, yavaş yavaş
katledip zevkle onların ölümlerini izlemiş-
lerdir.

Malatya, Sivas, Piyangotepe, Balgat, Bahçe-
lievler, Yükseliş, 16 Mart katliamları gelir.

Bavul cinayetleri, sağda-solda bulunan par-
çalanmış insan cesetleri gelir.

Sokak ortasında katledilen onlarca aydın

gelir. Bunlar arasında gazeteciler, yazarlar, bi-
lim adamları, savcılar, hatta polisler, emniyet
müdürleri bile vardır.

Yani MHP deyince ilk hatırladıklarımız kan-
dır, acıdır, işkencedir, katliamdır...

Hepsi bu kadar değil. MHP deyince Susurluk
aklımıza gelir. Hiç istisnasız, bugüne kadar açığa
çıkmış, gizlenememiş bütün çetelerin içinde
MHP'liler vardır. Henüz açığa çıkmayanlarda da
onların olduğu kesindir.

Gene MHP deyince ilk aklımıza ge-
lenlerden biri mafyadır, uyuşturucu
kaçakçılığıdır, Çakıcılar, Drej Aliler,
Kürşat Yılmazlar, Sedat Pekerler
gelir.

Özel tim, köy baskınları, ku-
lakları kesilen gerillalar, kelle başı
ödülleri, kontrgerilla, kaçınıp kay-
bedilen insanlarımız gelir.

Suçları gün gibi ortada olduğu halde
devletin akladığı Oral Çelikler, Yaşar Özler,
İbrahim Şahinler, Ayhan Çarkınlar, Ziya Bandır-
malıoğlular...

Yani katiller, işkenceciler gelir.

Yani MHP deyince ne kadar pislik, alçaklık,
canilik varsa bunlar aklımıza gelir. Her pisliğin
altından mutlaka MHP, MHP'liler çıkar.

Sayı 155

22

24 Nisan
2005

Provokasyonlara Dikkat!

İti, miti, polisi hepsi provokasyonlar ve faşist
saldırıları için seferber. Erzincan Eğitim Fakülte-
si'nden DEHAP'lı bir öğrenciye geçtiğimiz gün-
lerde "Parti-Cephe'nin yumruğu kafanızda pat-
layacak -Gençlik Federasyonu" şeklinde bir te-
lefon mesajı çekildi. Mesaj, 21070000 No'lu giz-
li bir numaradan çekilmişti. Gençlik Derneklileri,
bu konuda yaptıkları açıklamada, "bu mesajla-
rın ne Erzincan Gençlik Derneği ne de Gençlik

Federasyonu ile hiçbir ilgisinin olmadı-
ğını ve olamayacağını" belirterek, şun-
ları vurguladılar: "Erzincan'da marttan
bu yana özellikle Eğitim Fakültesi'nde

TEM polislerinin okuldaki faşistleri devrimci-de-
mokrat öğrencilerin üzerine kışkırtma çabaları
bilinmekteydi. Şimdi ise polis Gençlik Federas-
yonu imzası kullanarak çektiği mesajlarla farklı
gruptaki öğrenciler arasında gerginlik yaratma-
ya çalışmaktadır. Çekilen mesajlar son günlerde
çeşitli illerde tezgahlanan provokasyonun bir
parçasıdır."

Demokratik Hakkı Engellemek İçin Polisin Yeni Numarası Bu:

‘Ortam Gergin Eylem Yapmayın’

Trabzon’u hatırlayalım:

Polis, faşistlerle birlikte provokasyon yarattı. Ardından iktidardan muhalefete, burjuva basınından valiye, emniyet müdürüne kadar **“halkın hassasiyeti”**nden, TAYAD’lıların bunu dikkate almaları gerektiğinden söz ettiler. Yasalardan, haktan, hukuktan sözedenler, demokratik hakkın kullanımını, kendilerinin uydurup körükledikleri “milletin hassasiyetleri” koşuluna bağladı ve linç güruhundan çok, bildiri dağıtanları suçlu ilan etti.

Polisin arayıp da bulamadığı bir ortam böyle yaratıldı.

Antep’te, **“yasalar engellemiyorsa halk engeller”** diye halkı kıskırtmak isteyen polis örnekti. Öyle ya, açıklamalar, **linç güruhu ve provokatörlerin tutuklanması bir yana övülmeleri, açık bir ‘işaretti’!**

“Gerginlik, hassasiyet” gibi, tamamen keyfi nedenlerle demokratik hakları engellemenin

fırsatını da yakaladığını düşündü polis. 15 Nisan’da, Adana’da bunun bir örneği yaşandı. TAYAD’lılar, AKP önünde, “Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun” pankartı açarak basın açıklaması yaptılar. Yasemin Sanar, lincçilerin tutuklanmasını istedi. Birçok kentte olduğu gibi, ardından TAYAD bildirilerini dağıtmak istediler. Ama polis barikatıyla karşılaştılar. Polis şefi; **“ortam gergin! Bildiri dağıtarak provokasyon yaratıyorsunuz. Dağıtacaksanız, önlükleri, şapkaları ve tül-bentleri çıkarıp dağıtın”** dedi.

Adana’da böyle bir “gerginlik” yoktu elbette. Ayrıca, gerginlik dediği faşist saldırıdan başka bir şey değildi ve üç beş faşistin böyle bir niyeti varsa, engellemek de kendi görevidi. Ki, polisin bilgisi ve onayı dışında saldırılamayacakları da örneklerle sabitti. Ama niyet başkaydı; TAYAD’lıların demokratik hakkını engellemek için gelmişti ve “gerginlik” demagojisini de bu amaçla kullanıyordu.

TAYAD’lılar, kullandıkları simgeleri bir kenara bırakmayı elbette kabul etmediler ve tecrit gerçeğinin bu şekilde sansürlenmek istendiğini, demokratik haklarının gasbedildiğini belirterek, önlükleri, şapkaları, başörtüleri ile bildiri dağıtmadan Gençlik Derneği binasına kadar yürüdüler.

Bu örnek bütün yasal düzenlemelerin, “eğitilen polis” numaralarının ne işe yaradığını çok açık gösteriyor.

Oligarşinin polisinin kafası sadece provokasyona, komplo, demokratik hakkı nasıl engelleyeceklerine çalışır. Onların, “bir hakkın kullanımını güvenceye almak” gibi, yasalarda yazdığı gibi bir görevi yoktur. Sadece susturmanın, bastırmanın planlarını yaparlar. Trabzon’da kendi yarattıkları provokasyonu da bu amaçla kullanıyorlar.

Sayı 155

23

24 Nisan
2005

**‘Faşistler tahrik olur’
gerekçesiyle öğrenci
şenliği yasaklandı**

Oligarşinin tertiplemediği provokasyonu, demokratik eylemleri yasaklama gerekçesi yapan bir başka kurum da, İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü oldu. Her yıl Öğrenci Klüpleri tarafından geleneksel olarak organize edilen öğrenci şenlikleri, faşist provokasyonları bahane yapan rektörlük tarafından, “salona zarar verilecek, sağcı öğrenciler tahrik olacak” gerekçesiyle yasaklandı.

Bu keyfiliği, 18 Nisan günü Fen Fakültesi önünde düzenledikleri bir eylemle protesto eden öğrenciler, “Öğrenci Şenlikleri Yasaklanamaz, Polis-İdare İşbirliğine Son, Üniversiteyi Polis mi Yönetiyor” yazılı dövizler açtılar. Öğrenciler adına konuşan Bilim Kulübü Temsilcisi Rukiye Ilgın, yasaklama gerekçesinin inandırıcı olmadığını belirterek, güvenliği tehdit edilenin öğrenciler olduğunun altını çizdi.

Faşizm, kendi örgütlediği provokasyonu, hak ve özgürlükler mücadelesini yasaklamanın, engellemenin gerekçesi haline getirmek istiyor. Buna izin verildiği ölçüde, türlü biçimlerde yayılacaktır. Unutmayalım ki, bir faşist saldırı, provokasyon olursa, bunun sorumlusu polis, AKP iktidarı olacaktır. Demokratik haklarımızı kullanmaktan vazgeçmeyeceğiz. Provokasyon ve linç girişiminin de amacı buydu. ‘Provokasyon olur’ diye eylem ve etkinliklerimizi engelleyenlerle, MHP’li faşistler aynı planın uygulayıcısıdır. Bu oyunu boşa çıkaralım! Faşizmin yasal olarak vermek durumunda kaldığı hakları, fiili olarak yoketme politikasının bugünkü demagojik gerekçesine prim vermeyelim.

Bahçeli'nin "bilgisayarlı ülkücüleri" terör estiriyor

Tüm saldırılarda Polis-MHP işbirliği!

Provokasyon girişimleri ve faşist saldırılar sürüyor. "Bayrak yürüyüşleri"nden, Trabzon'daki linç saldırısından cüret alan sivil faşistler, bulundukları her yerde pervasızlaşıyorlar. Geçen hafta içinde Ordu Ünye'de, İstanbul Bağcılar'da, Konya'da, Zonguldak'ta provokasyon girişimleri ve faşist saldırılar gerçekleştirildi.

Ünye'de Faşist Saldırı ve Polis-Faşistler İşbirliği!

15 Nisan'da Ordu'ya bağlı Ünye ilçesinde, provokasyonlara karşı bir açıklama yapan devrimci, demokrat gruba faşistler saldırdı.

Yaklaşık 50-60 kişilik faşist grup, Soğanlı Geçidi'nde provokasyonu protesto etmek için toplanan HÖC, ESP ve SDP'lilere, henüz açıklamalarını yapmadan önce saldırdılar. Devrimciler bu saldırıyı püskürterek açıklamalarını yaptılar. Açıklamanın ardından faşistler tekrar toplanarak yeniden saldırdılar.

Saldırının ardından eylemi gerçekleştiren devrimciler SDP binasına gittiler. Biraz sonra faşistler SDP binasını kuşatarak sloganlarla içeri-

dekileri tehditlerine devam ettiler. Bu arada polis faşist terörü seyretmekle yetiniyordu.

SDP binasına o sırada gelen Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden bir kişi, bina önünde faşistlerin saldırısına maruz kaldı. Bina içindekiler müdahale ederek onu da içeriye aldılar. Bu arada yoldan geçmekte olan demokrat bir öğretmen de bizzat polis tarafından faşistlere hedef gösterildi, öğretmen de faşistler tarafından tehdit ve taciz edildi.

Faşistler akşam saat 18.30'a kadar binanın etrafında tehditlerine devam ettiler. Akşam saatlerinde HÖC, ESP ve SDP'liler binadan gruplar halinde çıktılar.

Faşist saldırı ve provokasyonların polis-MHP işbirliği ile gerçekleştiğinin açık bir örneği Ünye saldırısı. Polis, ne saldırganlara müdahale etti, ne de demokratik bir hakkın kullanımını engelleyen, adam döven, tehdit yağdıran faşist gruptan gözüaltına alınan oldu.

Bağcılar: Faşist Ülkü Ocağı'nda Devrimcilere İşkence

Emek Gençliği üyesi Erhan Batka ve Hüseyin Kıyak, 15 Nisan'da faşistler tarafından kaçırılarak Güneşli Ülkü Ocağı'na götürülüp demir çubuk ve sopalarla dövüldü. İki genç, polislin müdahalesiyle kurtarıldı.

Emek Gençliği'nin çalışmalarına ilgili bir toplantıdan çıkan Erhan Batka ve arkadaşları, Barbaros Hayrettin Paşa Parkı'nda 45-50 kişilik faşist grubun sataşmalarına maruz kaldılar. Bunun ardından Erhan Batka ve Hüseyin Kıyak, tehditle gri renkli partner tipi bir arabaya bindirilerek Güneşli Ülkü Ocağı'na götürüldüler.

Emeğin Partisi yöneticilerinin olaydan haberdar olması üzerine yaptıkları girişim sonucu polis, Güneşli Ülkü Ocağı'na girip arama yaptı ve Batka ve Kıyak kurtarıldı. İki gencin de vücudunda darp izleri, burun ve kulak kanaması vardı. Mafyacı faşist grup, iki öğrencinin cep telefonu, kimlikleri, bankamatik kartı ve paralarını da gasbetmişlerdi.

Polis tarafından gözüaltına alınan faşistlerden sadece biri tutuklanırken, içlerinde Güneşli Ülkü Ocağı Başkanı Bayram Yıldırım'ın da bulunduğu diğerleri serbest bırakıldı.

Sayı 155

24

24 Nisan
2005

Faşist terörün devreye sokuluşu, hep benzer yöntemlerledir.

Önce tekil saldırılarla, tek tek devrimciler, demokratik kurumlar yıldırılmak istenir... Sonra sokaklar, tek tek kasabalar, şehirler teslim alınmak istenir...

Büyük provokasyonlar ve katliamlarla faşist terörün yıldırıcı etkisi tüm halk üzerinde egemen kılınmak istenir...

Yerinde bir halk deyişidir; yılanın başı küçükken ezilir. Faşist saldırıları önemsememek, küçümsemek, şu an yapılacak en büyük hatadır.

Faşist saldırılara karşı birleşelim, direnişi örgütleyelim, insanlarımızı, kurumlarımızı anti-faşist mücadele geleneğimizin militanlığıyla ve ruhuyla donatalım...

Konya'da Polis Provokasyonu; "Bunlar PKK'lı, bayrak yakıyorlar" diyen "karanlık güçler" değil, polis!

Konya Gençlik Derneği üyeleri, 15 Nisan'da Konya merkezde faşist saldırıları ve öğrencilere yönelik soruşturmaları protesto edip, Gençlik Federasyonu'nun "18 Nisan'da Ankara'dayız" bildirisinin dağıtımını yaparlarken, sivil polislerin provokasyonu ile karşılaştılar.

Provokasyonun başlangıcı Trabzon'daki linç saldırısının başlangıcı gibiydi.

Bildiri dağıtan öğrenciye yaklaşan bir sivil polis önce öğrencinin elindeki bildirileri almak istedi, ancak Gençlik Dernekli öğrencinin direnmesi üzerine elindeki gazeteyle kamufle ettiği telsizle öğrenciye vurmaya başlayan polis, bir yandan da "bunlar PKK'lı, bayrak yakılıyor, bayrağı yakan bu şerefsizler..." diyerek provokasyon ortamı yaratmaya çalıştı.

Ne var ki, polisin provokasyon hevesi yarım kaldı, çünkü çevredeki halktan öğrencilere karşı olumsuz bir tepki gelişmedi. Öğrenciler, bildirilerini dağıtarak çalışmalarını bitirdiler. Bunun üzerine işkenceciler öğrencilerin bulunduğu bölgeyi ablukaya alarak terör estirdiler.

Trabzon'da HÖC'lülere Yönelik Saldırıların Devam Ediyor

Trabzon'da linç saldırısına maruz kalıp ardından tutuklanan beş TAYAD'lı mahkemeye çıkarıldığında onlara "sizi çok seviyoruz" diye seslenen sesi birçok kişi TV görüntülerinden hatırlayacaktır. O ses, polisin onu susturmaya yönelik müdahalesine de "Kahrolsun Faşizm" sloganıyla cevap vermişti.

O sesin sahibi, Trabzon KTÜ Farabi Hastahanesi'nde görevli Pratisyen Doktor Hacer Örgülü'dü. İşyerinde sendikal çalışmalarıyla bilinen Hacer Örgülü, daha önce de polisin çeşitli tehdit ve tacizlerinin hedefi olmuştu.

Son provokasyonlar karşısında saldırıya maruz kalanları sahiplenmesiyle Hacer Örgülü yine hedef oldu. MİT'ten olduğunu söyleyen kişilerce ev sahibine gidilerek Hacer Örgülü ve ailesi için "Bunlar İstanbul'dan özel olarak yollandı. Elebaşları 'Hoca' diye biri, bu olayları çıkarsınlar diye yolladı. Terör örgütü mensubudurlar..." demagogileriyle ev sahibi kışkırtıldı. Tehditler sonucu ev sahibi Örgülü'ye evden çıkmaları için 15 gün süre verdi. Örgülü ve ailesinin evinin önünde halen MİT olduğunu söyleyen kişiler dolaşıyor...

"Başbuğ"un talimatlarının dışına kimse çıkamazsa... Bu faşist güruha her yerde saldırı emrini kim veriyor?

Türkeş, ne kadar "ülkücülerin sokağa çıkmasına karşı" idiye, Bahçeli de o kadar karşıdır...Faşizm terör ve demagogidir; MHP de ikisini birden uyguluyor...

Zonguldak'ta faşist saldırı: Polisin keyfiliğine izin verilmedi

Zonguldak Gençlik Derneği'nden iki öğrenci, 16 Nisan akşamı faşistlerin saldırısına uğradı.

Gençlik Derneği'nden iki öğrenci yolda giderlerken, 8-9 kişilik bir faşist güruhun saldırısına uğradılar. Saldırıdan kurtulan öğrenciler, daha sonra suç duyurusunda bulunmak için karakola gittiler. Ancak faşistlerin hamisi polis, saldırganların peşine düşeceğine, suç duyurusuna gelen iki öğrenciyi gözaltına aldı.

Bu arada "denge" olsun diye olsa gerek, üç faşisti de gözaltına aldı.

Devrimci öğrencilerin haksız ve keyfi gözaltına alınması üzerine 60'a yakın devrimci, demokrat, yurtsever öğrenci, karakol önünde toplanarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ettiler. İki öğrenci serbest bırakılana kadar karakol önündeki bekleyişlerini sürdüren öğrencilerle polis arasında kısa süreli gerginlikler yaşandı. Gençlik Derneği'nden iki öğrenci gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

İHD'lilere "TİT" tehdidi

Faşist saldırı ve provokasyon gündemde olur da, kontrgerilla tezgahlarının ayrılmaz parçası Türk İntikam Tugayı (TİT) ismi duyulmaz olur mu?

İHD İstanbul Şubesi Başkanı Eren Keskin, Bölge Temsilcisi Doğan Genç ve Yönetim Kurulu Üyesi Şaban Dayanan'ın ev ve işyeri adreslerine TİT imzasıyla ölüm tehdidi içeren mektuplar yollandı.

İHD İstanbul Şubesi tarafından tehdit mektuplarına ilişkin yapılan açıklamada, "baskılar karşısında yılmadan yolumuza devam edeceğiz" denildi.

Gençlik Federasyonu Soruşturmaların Hesabını YÖK Başkanı'ndan Sordu

YÖK Başkanı Teziç, gençliği provake ederek sorunları geçiştirmeye çalıştı ve soruşturmaların YÖK ile ilgisi bulunmadığı komedisine başvurdu

Gençlik Federasyonu 2 Mart tarihinde başlattıkları "Polis-İdare İşbirliğine ve Soruşturmalara Son" adlı kampanya çerçevesinde, birçok kentte yürüttükleri faaliyetlerin, yaptıkları eylemlerin ardından Ankara'ya gittiler. 18 Nisan günü, 35 il-den gelen Gençlik Federasyonu üyeleri, soruşturmalara karşı taleplerini iletmek ve topladıkları imzaları vermek için YÖK Başkanı Erdoğan Teziç ile görüştüler.

Sloganlarla uğurlandılar

Gençlik Dernekleri'nin kurulu bulunduğu birçok kentte öğrenciler, arkadaşları tarafından sloganlarla uğurlandılar.

İstanbul'daki uğurlamada "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atıldı. 17 Nisan akşamı, Galatasaray Lisesi önünde toplanan öğrenciler, meşaleler yakarak sloganlarla eski TÜYAP binası önüne kadar yürüdüler. "Polis-idare işbirliğine soruşturmalara son" yazılı pankart açan öğrenciler adına bir açıklamada bulunan Hasibe Çoban, Teziç ile yapacakları görüşmeye değinerek, anti-demokratik uygulamaları anlatan bir dosya vereceklerini söyledi. Öğrenciler daha sonra, "Soruşturmalara Hayır, Cezalar Geri Çekilsin, F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganlarını atarak geldikleri eski TÜYAP önünden otobüslerle Ankara'ya hareket ettiler.

YÖK önüne yürüdüler

Son dönemde yoğunlaşan ve en küçük demokratik hakkın cezalandırıldığı soruşturmaları protesto eden Gençlik Federasyonu üyeleri, 18 Nisan günü öğle saatlerinde Toros Sokak'ta toplan-

landılar. Gençlik Federasyonu üyeleri "Okullarda Polis İdare İşbirliğine Soruşturmalara Son" yazılı pankart ve flamaları taşıyarak alkışlar, zılgıtlar ve sloganlarla Abdi İpekçi Parkı'na yürüdüler. "Soruşturmalar

Tutukla-malar Bas-kılar Bizi Yıldırılmaz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanaca-

ğız, Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim" sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından, Abdi İpekçi Parkı'nda basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı okuyan Serkan Onur Yılmaz, kampanyayı başlatma nedenlerini anlattı ve devrimci-demokrat oldukları, halk için bilim halk için eğitim istedikleri için soruşturulduklarını söyledi. Yılmaz, YÖK'ün istediği gibi öğrenci olmayı reddettiklerini, her türlü baskıya rağmen mücadeleyi sürdüreceklerini belirttikten sonra, Erdoğan Teziç'e katılımcılık ve demokrasi söylemlerinin süren baskılara rağmen neresinde durduğunu, soracaklarını açıkladı.

Öğrenciler daha sonra Bilkent'teki YÖK binası önüne geldiler. 160 kişilik grup YÖK önünde beklerken, 4 kişilik heyet, Teziç ile görüşmek üzere YÖK binasına alındı.

Gençlik Federasyonu, tüm gençlik adına, YÖK Başkanı'na sordu

Gençlik Federasyonu Temsilcileri'nin YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç ile görüşmesi, tam da YÖK'ün zihniyetini yansıtan bir havada gerçekleşti. Öğrencilerin alındığı salona giren Teziç ve YÖK Başkanvekili Prof. Dr. Aybar Ertepinar'ın ilk sözleri, "ayağa kalkın" oldu. Bir öğretim üyesi, "bilim kurumlarının" başında olan bir profesör, ortaöğretimde, liselerde olduğu gibi, "saygı" kılıfı altında itaat istiyordu. Arkasından "şapkanızı çıkarın" dayatması geldi.

Açıkta ki, amaç öğrencileri dinlemek, sorun çözmek değildi. Ki, Prof. Dr. Aybar Ertepinar adeta öğrencileri provokasyona getirmek, ezmek için gelmişti oraya. Tüm faşist iktidarların her türlü eyleme bakışının demagojisi olan, "buraya şov yapmaya gelmişsiniz" sözleri bunun sonucuydu. Federasyon Temsilcileri, gençliği aşağılamaya, provoke etmeye yönelik bu zihniyete gereken tavrı aldılar.

Sayı 155

26

24 Nisan
2005

Bu tartışmaların ardından başlayan görüşme Gençlik Federasyonlu öğrencilerin sorularıyla başladı. Heyette yeralan Hasibe Çoban; geçen yıl da geldiklerini ve Teziç'in katılımcılıktan ve demokrasiden bahsettiğini hatırlatarak, "fakat baskılar azalacağına arttı. Bunda bir çelişki yok mu?" diye sordu. Çoban, kampanyaları çerçevesinde yaptıkları eylem ve etkinliklerini nedenleriyle sıraladıktan sonra, üniversitelerdeki soruşturma terörünü örneklerle anlattı.

Çoban, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Üniversitelerde polis istemiyoruz.

Okul idaresi soruşturmaların açılmasında polisle işbirliği yapıyor. Sizin disiplin yönetmeliğiniz anayasa ile çelişiyor. Soruşturmaların aynı yerden kontrol edildiği açıkça belli. Bu baskıları yaşamamızın sorumlusu olan kurumun başındasınız. Daha önceki döneme göre ne değişti?"

Karşısında, başında bulunduğu kurumun yarattığı öğrenci tipinin dışında, kararlı ve mücadeleci öğrencileri gören Teziç'in, bu sorular karşısında verebilecek hiçbir bilimsel, gerçekçi cevabı yoktu. Bu yüzden, bir bilim adamına yakışmayan demagojilere başvurdu.

Soruşturmalar ne YÖK'ü, ne de Teziç'i ilgilendirmiyormuş

Teziç yine bildik tavrını göstererek; soruşturmaların YÖK merkezli olduğunu söyleyen öğrencilerin karşısında, "hayır soruşturmalarda YÖK'ün herhangi bir etkisi yok" iddiasında bulundu ve "beni, haberim olmayan olaylardan sorumlu tutuyorsunuz" gibi komik bir iddiada bulundu. Öğrencilerin YÖK'ün 12 Eylül darbesinin ürünü olduğunu belirten, herkesin bildiği gerçeği ifade etmesi karşısında "darbeyi de mi ben yaptım?" gibi, bir öğretim üyesini bırakın, aklı başında birinin almayacağı tavrı alması, tam da YÖK başka-

nına yakışan bir tavidir.

YÖK olarak sadece öğrenciler lehine yargı kararlarının uygulanmadığı koşullarda devreye girdiklerini söyleyen Teziç, "varsa elinizde böyle bir karar, verin takip edeyim" diyerek, derdinin sorun çözmek olmadığını da ortaya koydu. Gerçekleri çarpıtarak, sanki "ideolojik halay"ın bile soruşturma nedeni olduğunu duymamış, bilmiyor gibi davranan Teziç, "kamu malına zarar verme gibi eylemlerin yasal olmayacağı" demagojisi yaptı ve her türlü şiddete karşıtlıktan sözetti. Öğrenciler soruşturmalara ilgili bir dosyayı Teziç'e verirken, takipçisi olacaklarını belirttiler.

Görüşme hakkında bilgi verdiler

Yaklaşık bir saat süren görüşmeden sonra Yüksel Caddesi'ne giden öğrenciler, burada bir basın açıklaması yaparak, görüşme hakkında bilgi verdiler ve soruşturmalara karşı mücadelenin süreceğini dile getirdiler.

Görüşmeyi değerlendiren Hasibe Çoban, sundukları dosyalar, topladıkları imzalar ve anlattıkları baskılar karşısında Teziç'in, "muhatap biz değiliz" dediğini hatırlatarak, "bu kadar baskı var ve YÖK bunlardan haberinin olmadığını söylüyor. Yaşadıklarımızı tek bir merkezden yönlendiriyor. Kendileri de bunu kabul ettiler fakat sorumluluk üstlenmiyorlar" dedi.

Bir kez daha, YÖK kalkmadan demokratik üniversite olamayacağının görüldüğünü belirten Çoban, "meşruluğumuza, haklılığımızdan aldığımız güce dayanarak mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek kararlılıklarını vurguladı.

burası "bilim yuvalarını" yöneten YÖK'ün önü

Bu resim karesi gerçekte YÖK'ün öğrencileri nasıl görmek istediğini anlatıyor. Gençlik, F tipleştirilmiş üniversitelerde bir cendereye hapsedilmek isteniyor. Bu cenderede düşünme yok, hak arama yok! Gençlik Federasyonu ise "hayır" diyor, direnecek ve bu parmaklıkları yıkacağız!

Öğretim Üyesi, Sivil Polislerle Kolkola

İstanbul Üniversitesi Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrencileri, merkez kampüs önünde 20 Nisan günü yaptıkları eylemle, faşist saldırı ve provokasyonlara karşı mücadele çağrısında bulundular.

"Faşist Saldırlara Son, Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartının taşındığı eylemde, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, YÖK, Polis, Medya

Bu Abluka Dağıtılacak" sloganlarıyla giriş kapısına kadar yürüyen öğrenciler adına, Fatma Arda tarafından bir açıklama yapıldı.

Arda'dan sonra söz alan Rüya Kurtuluş ise, o sırada sivil polislerin arasında bekleyen okulun Güvenlik Müdürü Prof. Dr. Can Gökdoğan'a seslenerek, "*hocaların bulunması gereken yer biz öğrencilerin*

yanı. Buraya gelin!" dedi. Gökdoğan'ın polislerle birlikte çalışarak, öğrencilere soruşturma açılması işlemlerini yürüttüğünü belirten Kurtuluş, "demek ki; hocaların yeri polislerin yanıymış" diye konuştu. Kurtuluş, Can Gökdoğan'ın, daha önce, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde çalışırken, Wernice Korsakoff hastası olan bir kişiye sağlam raporu verdiği için TTB tarafından ceza verildiğini de ekledi.

Soruşturmalar karşı eylemler

Gençlik Federasyonu üyeleri, 18 Nisan eyleminden önce de, "Polis-idare işbirliğine ve soruşturmalara son" kampanyası çerçevesinde çeşitli kentlerde eylemler gerçekleştirdiler.

◆ **Bahkesir Gençlik Derneği** üyeleri 13 Nisan günü, Necatibey Eğitim Fakültesi önünde bildirimler dağıttılar. Aynı gün, fakülte duvarlarına "Okullarda Polis İdare İşbirliğine ve Soruşturmalara Son" yazılı pankart asıldı. Pankartla ilgili olarak gözaltına alınan Gençlik Derneği üyesi Haşim Parlak, bir süre sonra serbest bırakıldı.

◆ **Malatya Gençlik Derneği**, İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde 13 Nisan günü kampanya sloganının yer aldığı bir pankart asıldı. Ertesi günü ise İktisat Fakültesi Anfisi'nde, soruşturmalara karşı

gençlik Ankara'ya çağrıldı. 17 Nisan günü ise, kent merkezinde bildiriler dağıtıldı ve Merkez Postane önünde basın açıklaması yapılarak, soruşturmalardan polisin isteğiyle açıldığına dikkat çekildi. Eylemde, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Polis-İdare İşbirliğine Soruşturmalara Son!" dövizleri açıldı.

◆ **Eskişehir**'de 16 Nisan günü Gençlik Federasyonu tarafından bir panel düzenlendi. KESK salonunda yapılan panel, Eskişehir Eğitim-Sen Şube Başkanı Ali Paşa Şanlı'nın konuşmasıyla başladı. Şanlı, gençliğin tarihi boyunca toplumsal muhalefeti ateşleyen bir kıvılcım olduğunu ve bu yüzden basıklarla karşılaştığına değindi. Soruşturma terörüne maruz kalan Ankara Üniversitesi öğrencilerinden Şenol Durur ise, tecritin sadece tutsaklara yönelik olmadığını, soruşturmalar ve ilerici öğrencilerin okullardan uzaklaştırılmasıyla görüldüğünü dile getirdi. Gençlik Federasyonu üyesi Onur Ertekin de polis-idare işbirliği ile açılan soruşturma sürecini değerlendirdi ve federasyon kampanyasını anlattı.

◆ **Gençlik Federasyonu** ve ÇHD, İstanbul TMMOB binasında 15 Nisan'da basın toplantısı düzenleyerek, soruşturmaları değerlendirdiler. Federasyon adına konuşan Aygün Kumru, soruşturmalardan, mücadeleci gençlik üzerinde bir silah olarak kullanıldığına dikkat çekti ve soruşturmalardan örnekler sıralayarak, tüm bunların polis-idare işbirliğinin geldiği boyutları bir kez daha gösterdiğini söyledi.

AKP'nin "öğrenci affı"nın bir aldatmaca olup, bir yandan da insanların demokratik eylemlerden dolayı okullardan atıldığını dile getiren Kumru'nun ardından, okuldaki atılan öğrencilerden, Günay Dağ söz aldı. Dağ, okuldaki atılmasının asıl nedeninin sivil polisleri alkış ve sloganlarla protesto etmek olduğunu belirterek, polislerin okul idaresi tarafından "YÖK personeli" gibi gösterilmesine dikkat çekti.

Daha sonra söz alan ÇHD'li avukatlar ise, YÖK disiplin yönetmeliğinin hukuksuzluğunun altını çizerek, 12 Eylül'ün kalıntısı olduğunu söylediler.

Tren Zamlarına Protesto

Amasya Gençlik Derneği 15 Nisan günü merkez postane önünde bir basın açıklaması yaparak, trenle ulaşım ücretlerine yapılan % 30'luk zammı protesto etti. Yoksul halkın ve öğrencilerin kullandıkları trene yapılan zamların geri çekilmesini isteyen öğrenciler, 29 Mart'tan beri topladıkları 1800 imzayı TCDD'ye faksладılar. Eylemde "Tren Zamları Geri Çekilsin, Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Düzen Yozlaştırıyor, Devrimciler Mücadele Ediyor

İstanbul'da liseliler üzerinde yapılan bir araştırmanın sonuçları, 19 Nisan günü yayınlandı. Uyuşturucu madde kullanımındaki büyük artış, araştırmanın en çarpıcı sonucuydu. Buna göre, her yüz liseli-den 10'u çeşitli uyuşturucu maddeler kullanıyor. Kim sorumlusu? "Özenti" mi? "Aile içi sorunlar" mı? Elbette çok şey söylenebilir bu sonuca ilişkin, ama nereden bakılırsa bakılsın, bu düzen suçludur. Kültürel, ekonomik, ideolojik olarak gençlerimizi bu bataklığın içinde boğan sistemdir. Düşünün ki, gençlerimiz devrimci olmasınlar diye her türlü baskı uygulanıyor. Düşünün ki, geleceklerinden umutlu olmaları için hiçbir neden yok. Düşünün ki, tiyatroya gitmek bile polisin dağıttığı bildirilerde "terör örgütlerinin tuzağı" olarak gösteriliyor. Düşünün ki, eğitim sistemiyle, ideolojik boyutlarıyla gençlerimiz idealsiz, amaçsız bırakılmış durumda... Böyle bir durumda başka hangi sonucu bekliyordunuz?

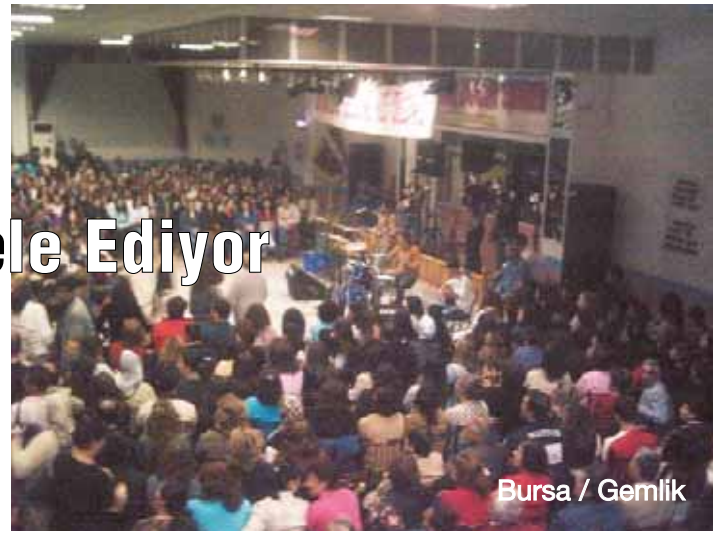
Düzen gençlerimizi, tüm bir halkı yozlaştırıyor, benliğini yok ediyor. Sadece uyuşturucu değil, fuhuştan kapkaça kadar çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor bu yozlaşma. Bunun karşısında devrimciler ise, yozlaşmaya karşı mücadele ediyor ve herkesi mücadeleye çağırıyor.

Gazi Temel Haklar Kampanyası: Gazi Temel Haklar'ın, 'Gazi Halkındır Yozlaşmaya İzin Vermeyelim' sloganıyla başlattığı kampanya sürüyor. Halkı, mahalledeki yozlaşmanın nasıl ortaya çıktığı, kimlerin körüklediği üzerine bilgilendiren Gazi Temel Haklar'ın kampanyasının kimleri hedeflediği, geçen haf-

'Baz İstasyonu İstemiyoruz'

Nurtepe Halkı, 17 Nisan günü yaptığı eylemle, mahallelerinde kurulu olan baz istasyonlarının kaldırılmasını istedi. Şehit Kubilay İlköğretim Okulu önünde toplanan 200 kişi, baz istasyonlarının kurulu olduğu binanın önüne kadar yürüyerek burada bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, baz istasyonlarının yerleşim yerlerinde kurularak halkın hayatıyla kumar oynandığı söylendi.

"Üç beş tekelin daha fazla kârı için her yere, hiçbir şey gözetmeden yerleştirilen baz istasyonlarının sağlığınıza geleceğimizle oynamasına izin vermeyelim. Mücadele edelim, sağlığımızı, geleceğimizi tehlikeye atanlardan kurtulalım" denilen açıklamanın ardından baz istasyonlarının takılı olduğu diğer binalara da yürünerek protesto eylemlerini sürdüren halk sık sık, "**Baz İstasyonları Kaldırılсын, Halkız Haklıyız Kazanacağız**" sloganlarını attı.

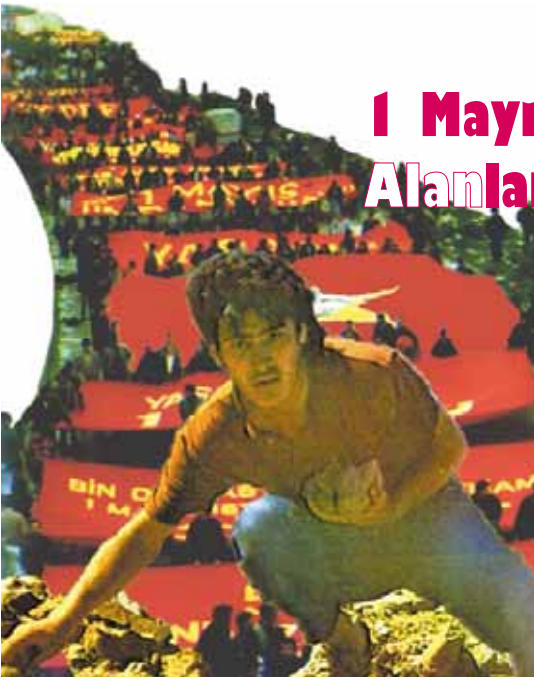
ta faşistlerin bir gencimizi katletmesiyle daha da netleşti. Çünkü, bu çete, polisin destek ve korumasında mahallede uyuşturucu ticareti yapanların başında geliyordu.

Dersim Yozlaşma Karşıtı Birlik Halkla Bütünleşiyor:

Dersim Temel Haklar'ın da içinde bulunduğu birlik, eylemlerini 17 Nisan günü Cumhuriyet Mahallesi pazar yerinde sürdürdü. Fuhuşu ve çeteleşmeyi hedef alan eylemde, birlik adına konuşan Ali İhsan Çıplak, devlet yetkililerinin bu yozlaşmaya neden sessiz kaldıklarını anlattı. Devrimciler yozlaşmaya karşı halkı mücadeleye çağırırken, bu sırada polis de panzerlerle, özel timlerle mahalleyi kuşatmıştı. Bu aslında bir itiraftı: "Yozlaştıran biziz, buna karşı mücadeleye izin vermeyiz" diyordu, oligarşinin kolluk güçleri. "Etkinliğin izinsiz olduğu" gerekçesiyle tehditler savuruldu. Ancak mahalle halkı, geleceğine, çocuklarına sahip çıkarak, etkinlik alanında toplandı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde, halk bilgilendirilirken, "Dersim Onurdur Yozlaşmaya Karşı Dur, Dersim Onurdur Onuruna Sahip Çık" sloganları atıldı, halaylar çekildi.

Diyarbakır'da Fuhuşa Karşı Yürüyüş: Özgür Yurttaş Hareketi, 17 Nisan günü, 'uyuşturucuya, fuhuşa ve çetelere' karşı Diyarbakır'da bir yürüyüş düzenledi. 500 kişinin katıldığı yürüyüşte açılan pankartın imzasını gerekçe gösteren polis, saldırarak 2 kişiyi gözaltına aldı. Eylemde, "Uyuşturucuya, Fuhuşa ve Çetelere Hayır, Toplumsal Geleceğimize Sahip Çıkalım" pankartı ve "Amed Onurdur Onuruna Sahip Çık", "Fuhuş Toplum Ahlakını Tehdit Ediyor" dövizleri açıldı.

Gemlik'te 'Kültürüne Sahip Çık' Gecesi: Gemlik Tunceliler Derneği 18 Nisan akşamı yaklaşık bin kişinin katıldığı "kültürüne sahip çık" adlı gece düzenledi. Açılış konuşmasında, TAYAD'a yapılan saldırılara ve provokasyonlara da değinilerek protesto edildi. Dergimiz Bursa Temsilciliği'nin de stand açtığı geceye katılan Kıvırcık Ali'ye, derneğin halk oyunları ve tiyatro grubu eşlik etti. Dernek Başkanı Murat Kocamış, son zamanlarda yaşanan saldırıları kınadığını ve kültürel yozlaşmaya ve faşist saldırılara karşı ortak hareket edilmesi gerektiğini belirtti.

1 Mayıs'ı Şehitlerimizle Kazandık... Alanlara Şehitlerimizle Yürüyeceğiz!

**Birleşmemizi, mücadelemizi, 1 Mayıs alanlarını
doldurmamızı engellemek için düzenledikleri
provokasyonlarla katlettiler onları...
1 Mayıs alanlarını devrimcileştirmek,
kiteselleştirmek onlara borcumuzdur**

1 MAYIS 1977 ŞEHİTLERİMİZ

Ali Sidal, Kadir Balcı, Hasan Yıldırım, Hikmet Özkürkçü, Ramazan Sarı, M. Elmas, Mültezim Oltulu, Mahmut Atilla Özbelen, Ömer Narhan, Bayram Çatak, Kahraman Alsancak, Aleksandros Konteas, Meral Cebren, Kadriye Duman, Leyla Altıparmak, Ahmet Gözükkara, Ercüment Gürkut, Garabet Ayhan, Sibel Açıkalan, Nazan Ünal, Hatice Altun, Ali Yeşilgül, Niyazi Darı, Mehmet Ali Genç, Hacer İpek Saman, Bayram Sürücü, Hüseyin Kırkın, Nazmi Arı, Jale Yeşilnil, Kenan Çatak, Rasim Elmas, Diran Nigiz, Hamdi Toka, Ziya Baki, Bayram Eyi...

Meydanda faşizme lanet yağdıran, devrim ve sosyalizm sloganlarını haykıran 500 bin emekçinin içindeydiler. Kaba-
ran bu devrim dalgasını sindirmek için yağın kurşunlar katletti onları... Kontrgerillanın saldırısında 34 emekçi alanda şehit düştü. 28 yıldır 1 Mayıs alanlarında yaşıyorlar...

1 MAYIS 1988 ŞEHİTLERİMİZ

Öztürk ACARİ, Salih KUL

1988, cuntanın ardından 1 Mayıs kavgasının yükseldiği bir yıldır. Oligarşi, 1 Mayıs'ın halkın belleğinde yeniden canlanmasını, meşrulaşmasını engellemek için, en iyi bildiği yöntemle başvurdu.

1 Mayıs'tan günler öncesinden TV'lerde tehdit bildirileri

yayınlandı. Tehdit 1 Mayıs arifesinde iki Devrimci Solcu'nun infaz edilmesiyle sürdürüldü. 1 Mayıs alanına yürüyenleri sindirmek için gerçekleştirilen bu katliamda, Okmeydanı'nda bir evde 1 Mayıs eyleminin hazırlığı içindeki Salih Kul ve Öztürk Acarı katledildi. Ama sonuç oligarşinin amaçladığı gibi olmadı. Devrimci Sol Güçler, direnerek şehit düşen iki yoldaşlarının kararlılığıyla yürüdüler 1 Mayıs alanına.

1 MAYIS 1989 ŞEHİDİMİZ

Mehmet Akif DALCI

Yoksul semtlerin genç işçilerinden biriydi Dalcı. O yıl, Devrimci Sol Güçler'in saflarında katıldı 1 Mayıs kavgasına. Devrimciler, işgal altındaki 1 Mayıs alanına açılan yollarda toplanıp Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. Kortej, Tarlabası'na yöneldiğinde en öndeki pankartı tutanlardan biriydi. "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" yazıyordu taşıdığı pankartta. Korteje saldırıldığında taşlarla, sopalarla bir direniş başladı. Elinde taşlarla Taksim kavgasının neferlerinden biriydi Dalcı. Elindeki taşı fırlatmaya hazırlanırken oligarşinin katillerinin namlularından çıkan bir kurşun vurdu onu... Alından akan kan 1 Mayıs alanımızı zı daha da kızıştırdı.

1 MAYIS 1993 ŞEHİTLERİMİZ

Uğur Y. KILIÇ, Şengül YILDIRAN

Alanlar kazanılmıştı. Alanları kiteselleştirmek zamanıydı. Ve oligarşinin politikası de-

ğişmemişti: 1 Mayıs "kan"la, "korku"yla, "olay"la hatırlanmalıydı. 30 Nisan gecesi, İstanbul Moda'daki evlerinde ertesi gün 1 Mayıs alanında taşıyacakları pankartı yazan İYÖDER'li iki öğrenci işte bunun için katledildi. Ertesi gün, Uğur'un, Şengül'ün arkadaşları, "Bizi tüketemezsiniz" diye, Uğur'un, Şengül'ün resimleriyle daha kalabalık yürüdüler 1 Mayıs meydanında.

1 MAYIS 1996 ŞEHİTLERİMİZ

**Dursun ODABAŞ, Hasan ALBAYRAK
Yalçın LEVENT, Akın RENÇBER**

1 Mayıs 1996 kiteselliği ve devrimciliği ile devrim mücadelesinin gelişiminin bir göstergesiydi. Bu gelişim 1 Mayıs öncesinden açıldı. Oligarşi de planlarını bunun üzerine yapmış, bu gelişmeyi önlemek için bir provokasyon tertiplemişti. Dursun ve Hasan daha kortejlerin toplanma yerinde resmi faşist güçlerin ateşiyle katledildi.

Ateş altında yüründü Kadıköy Alanı'na. Ateş altında kutlandı 1 Mayıs. Katliamcılar, döktükleri kanı, verdikleri gözdağını yeterli bulmamışlardı; Yalçın Levent de mitingin dağılışı esnasında katledildi. (O gün gözaltına alınıp işkencelerden geçirilen Akın Rençber de bir süre sonra gördüğü işkenceler sonucu hayatını kaybetti.) 1 Mayıs 96 "Ateş altında 1 Mayıs" olarak geçti tarihimize. Ateşler, ne alanların dolmasını, ne devrim yürüyüşümüzü durduramadı...

Ecevit hükümetinin 1979'da koyduğu yasa, 12 Eylül'le birlikte adeta "yasa hükmündeki"(!) bir yasağa dönüştü. 1 Mayıs alanı bir yana, 1 Mayıs'ın kendisi yasaklandı 12 Eylül cuntası tarafından. Taksim Meydanı artık Evrenler'indi. Bir tek o konuşma yapabiliyordu orada. Zaten tüm meydanlar, sadece cuntanın şeflerine açıktı. Adı üstünde, "cunta yönetimi" vardı; meydanların halka ve tüm diğer siyasi güçlere yasaklandığı bir dönemdi.

Uzun süre 1 Mayıs da, Taksim Alanı da devrimcilerin gündemi olamadı. 1 Mayıslarda yazılama, pankart asma gibi çeşitli eylemler sürse de onun ötesine taşan bir mücadele sözkonusu değildir. 12 Eylül sonrası devrim, yaralarını sarıyordu. 1985-86-87'de işçi direnişleri, öğrenci gençliğin eylemleri, birbirini izledi. Ardından memurlar, gecekonducuların yoksul emekçileri ayağa kalktı. Devrimci mücadelenin ve halkın yeniden uyanış dönemiymiş bu dönem.

Bu ayağa kalkışın belli bir düzeye ulaşmasına kadar 1 Mayıs alanı öncelikli bir hedef olmadı... Ama bunun bir istisnası vardı:

Taksim yasağını kıran karanfilli bir çelenk ve on yürek

"Gençlik Bayramı'nda tüm yetkililer, 1 Mayıs alanında Taksim Anıtı'na çelenk koyacaklardı. Biz de kendi çelengimizi hazırlayıp koyacaktık.

Üzerine "Cezaevleri Düzeltilsin-Ölüm Orucuna Son!" yazılı bir şerit taktıracaktık...

19 Mayıs sabahı geldi... Çok heyecanlıyız. Çelengi aldık, şeridin yazısında yanlışlık olmuş.

Sinirlendik, canımız sıkıldı. Başka bir çiçekçi'den harfler aldık, acele düzelttik. Parka gittik. Ailelerden gelenler henüz azdı ama fazla bekleyemezdik. Yetkililer gitmeden başlamalıydık.

Altı ana, üç eş olmak üzere, dokuz kadın ve

bir erkek on kişiydik. Dört kişi önde çelengi tutuyor, diğerleri arkada yürüyorduk.

1 Mayıs alanında iddik ve yürüyorduk.

Oğullarımız, kızlarımız için, devrimci tutsaklar için yürüyorduk. Açlık grevini yetkililere durdurmak için yürüyorduk.

O an bambaşkaydı. Yavaş adımlarla gidiyorduk. İnsanlar dönüp dönüp bize bakıyordu. Yaptığımız anlam veremeyenler vardı, anlayıp da şaşırarak, ama tebessümle bakanlar vardı..."

Taksim'de bunlar olurken, yıl 1984'tü.

Ve tahmin edeceğimiz gibi, yıllar sonra Taksim'de ilk devrimci eylemi gerçekleştiren o kadınlar ve erkekler, TAYAD'lılardı. **Peki sonra ne oldu?** Devamını "Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD" adlı kitaptan izleyelim:

"Tören yerinde bulanlar çelenkteki yazıyı okuyunca mosmor oldular. Apar topar ekipler çağrıldı. Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürüldük. Telsizler durmadan çalışıyor, bir koşuşturmadır gidiyordu.

... 'Çelengi nerede yaptırdınız', 'Kim emir verdi', 'Hangi örgüt' vs. diye bağırıp çağırıyorlardı.

Çelengimiz karanfil doluydu. Rengarenkti. Yaşamı, güzelliği simgeliyordu. Üzerindeki şerit ise siyahtı. Siyah bizde yastır, ölümdür. Çelengimiz yaşamın ve güzelliklerin öldürülmesini sembolize ediyordu. Evlatlarımızın ölüme doğru yaklaştıklarını biliyorduk, hissediyorduk. Ve buna sessiz kalamazdık. Eylemimiz bunun içindi.

... Gayrettepe'de küfürler ettiler, tekmelediler, yumrukladılar ve bağırıyorlardı öfkeyle: 'Tüm isteğiniz oldu. **Bütün dünyaya duyurdunuz, herkesi ayağa kaldırdınız!**... İşte o zaman, eylemimizin önemini ve büyüklüğünü daha iyi anladık."

TAYAD'lılar, Gayrettepe'de 13 gün süren işkenceli sorgulardan sonra tutuklanarak önce Selimiye, ardından Metris Hapishanesi'ne gönderildiler... Taksim yasağını kırmak bedel istiyordu. Onlar bu bedeli göze almışlardı ve ödüyorlardı. Ama Taksim'in tarihine, unutulmaz bir sayfa daha eklenmişti.

1988; 1 Mayıs'ımızı ve 1 Mayıs alanımızı geri istiyoruz!

12 Eylül, halkın tüm değerlerine, kazanımlarını olduğu gibi, 1 Mayıs'ı da yoketmeye çalıştı. 1 Mayıs'ı halkın kafasından silmek veya bir "korku günü" olarak hatırlamasını sağlamak için demagogiler yapıldı, yasaklar konuldu. 1 Mayıs'ı kutlamak istemek "12 Eylül öncesine dönmek"ti!

Cunta politikaları karşısında tam bir teslimiyetçilik içindeki Türk-İş'in de canına minnetti bu

yasak. Çünkü en az generaller kadar istiyordu 1 Mayıs'ın unutulmasını.

1 Mayıs yasağı bu nedenle uzun yıllar sürdü. Ama devrimci hareketin toparlanması, halkın mücadelesinin gelişmesine bağlı olarak, 1 Mayıs da mutlaka yeniden gündeme gelecekti.

İlk güçlü çıkış, 1988'de yapıldı. Son olarak 1978 1 Mayıs'ında o alanda toplanılmıştı. Devrimci Sol Güçler, büyük bir siyasi cüretle 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlama iradesini ortaya koydular. Devrimci demokrat güçlerin katılımıyla 10 yıl sonra 1 Mayıs'ı, yine 1 Mayıs Alanı'nda kutlama kararı alındı.

Bu önerilerin tartışıldığı günlerde, DİSK'liler 1 Mayıs kutlaması konusunda ilgisizdiler. "Yapamazlar" rahatlığındaydılar. Öyle bir cüret ve kararlılığın gösterilebileceğini düşünmüyorlardı. DİSK'in genel başkanlarından Abdullah Baştürk, günler öncesinden 1 Mayıs'ı Bahçelievler'de bir sinemada kutlayacaklarını duyuran ilanlar vermişlerdi. Devrimcilerin 1 Mayıs'ı kutlama ve 1 Mayıs Alanı'na çıkma kararlılığı netleştğinde, DİSK bu kez 1 Mayıs'a birkaç gün kala provokatif ve bölücü bir tavra girdi. Sanki 1 Mayıs'ı salonda kutlayacakları ilanını veren kendileri değilmiş gibi, Baştürk "1 Mayıs alanına gideceğini" duyurdu. Çeşitli siyasi dergiler ve sendikalar da bu tavra özel bir önem ve misyon yükleyip onun peşine takılmakta gecikmediler.

Baştürk, dediği gibi(!) 1 Mayıs Alanı'na geldi. Ama, o zaman milletvekili sıfatını taşıyan Baştürk, milletvekili dokunulmazlığına sığınıp, arabayla alana kadar gelip bir çelenk koydu ve kaçarcasına da alandan çıkıp gitti. Baştürk'e yedeklenenler, alanda polisle yüzyüze kaldılar ve tabii hiçbir hazırlıkları olmadığı için de ne yapacaklarını bilemeden öylece "eylemlerini" bitirdiler. Baştürk'ün provokatif bir tavırla, devrimcilerin eyleminin başlamasından 15-20 dakika önce alana gelmiş olması, devrimcileri tespit ettikleri saatten önce harekete geçmek zorunda bıraktı, bu kısmi dağınıklığa yolaçtı ama hemen telafi edildi.

O günkü koşullarda, göğüs göğüse çatışmanın mutlak olduğu bu 1 Mayıs eyleminde, 5000'e yakın devrimci, demokrat 1 Mayıs alanına yürüdü. Alana açılan tüm yollar, polis barikatlarıyla kesilmişti. Binlerce kararlı insan, barikatların üzerine yürüdü. Yılların öfkesi ve devrimin yeniden ayağa kalkışının coşkusuyla çatışıldı. Barikatlara yüklenilerek başlatılan direniş, polis saldırısının ardından Taksim civarındaki tüm sokak ve caddelerde saatlerce sürdü.

Cunta sonrası mücadelenin gelişimi açısından 1988 1 Mayıs'ı, militanlığıyla, kitleliliğiyle

önemli bir dönüm noktası oldu. Depolitizasyonun, pasifikasyonun artık kırıldığını gösteriyordu 1 Mayıs kavgası. 1 Mayıs alanındaki yasağı kırmak için dövüşülmüş, 1 Mayıs'ın meşruluğu ortaya konulmuştu. "89'da yine buradayız" demişlerdi.

Taş değil, yürekti ellerindeki

Bir yıl önceki 1 Mayıs alanı direnişini hatırlayan oligarşi, 1989 1 Mayıs'ında Taksim Alanı'na sancak dikti. Polis gücüyle alanı "koruyamayacaklarını" düşünmüş, askeri birliklerle işgal etmişlerdi.

1 Mayıs 89'un çetin geçeceği açıktı. Ve her çetin kavga öncesinde yaşanan ayrışma yine yaşanmıştı. Reformistler, 1 Mayıs alanının tarihsel anlamını görmekten uzaktılar. Görseler de bunun kavgasını verecek siyasi cüretten yoksundular. Kimileri, 1 Mayıs'ı "polise karafil atarak", kimileri ise Pera Palas'ta düzenleyecekleri kokteyllerle kutlayacaklardı(!).

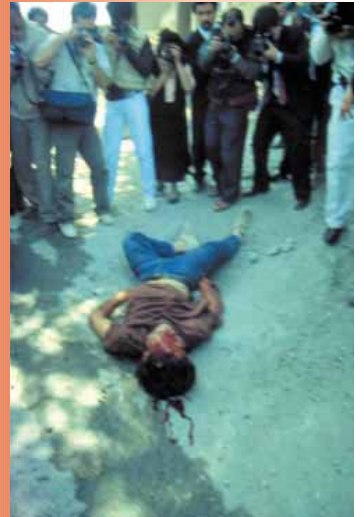
Bazı gruplar da kavgadan kaçışlarını "işçi sınıfıyla birlikte olmak" bahanesinin ardına gizlemeye çalıştılar. Önceki yıl "89'da da 1 Mayıs alanındayız" diye bildiri yayınlayan gruplardan bazıları "5 sendika lideri"nin arkasından, "sınıfla birlikte olmak" adına Mecidiyeköy'e gittiler. Gittiler de ne oldu, önceki yıl Baştürk'ün aldattığı gibi, bir kez daha aldatıldılar. İşçiler daha meydana gelmeden Hürriyet Tepesi'nde toplandığı sırada, sendikacılar işçilerin yanına gelip bir açıklama gereği dahi duymadan polise eylemi iptal ettiklerini açıklayıp ortadan toz oldular. Polisle karşı karşıya kalan işçiler, her şeye rağmen alana yürümek için çatıştılar, direndiler.

Devrimci Sol Güçler bir yıl önce attıkları imzanın arkasındaydılar. Netti. İstiklal Caddesi'nde toplanıp 1 Mayıs alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Polis saldırısına karşı, önce Tarlabaşı'nda, ardından Şişhane'de yeniden kortejler oluşturup barikatlar kurarak 1 Mayıs alanını ele geçirme mücadelesini sürdürdüler.

1 Mayıs alanını açılan tüm sokaklar, caddeler bir savaş alanına döndü. Polis püskürtüyor, kitle yeniden toparlanıyor

**1 Mayıs
1989**

**Dalıcı
Taksim'e
giden
yolda
vurulup
düşüyor...
Alından
akan kan,
Taksim'i
kızılaştırıyor...**

ve yönünü 1 Mayıs alanına dönüp ilerliyordu. Sonunda işkenceci, katliamcı güruh, kitlenin üzerine ateş etmeye başladı. Onlarca kişi yaralandı. Devrimci Sol Güçler taşla, sopayla, etle, tırnakla çatışyordu. Mehmet Akif Dalcı, bu çatışmalar sırasında vuruldu. 1977'den 11 yıl sonra, yine kanımız akıyordu 1 Mayıs alanına. Elindeki taşla direnen Dalcı'nın, elinde taşla direnenlere silah doğrultan katillerin resimleri kare kare anlatıyordu her şeyi. Sendika bürokratlarının manevralarına, reformizmin kuyrukçuluğuna, ürkekliğine karşı 1 Mayıs alanının nasıl kazanılacağını öğretiyordu Mehmet. Taş değil yürekti ellerindeki... 1 Mayıs alanı, yürekle kazanılacaktı.

4 Mayıs'ta Zeytinburnu'nda yapılan Mehmet'in cenaze töreni, Mehmetler'in kavgasının durmayaacağını gösteriyordu. O gün Zeytinburnu sokaklarında polis saldırısına karşı direnen "5 bin Mehmet", Taksim önündeymiş gibi çatışıyorlardı.

1 Mayıs'ı kazandık, 1 Mayıs Alanı'nı da kazanacağız!

"Beş bin Mehmet", 1990 1 Mayıs'ında yine Taksim Meydanı'na açılan yollardaydılar.

1989 1 Mayıs'ında Devrimci Sol Güçler, yüzlerce yaralı, tutsak ve şehit verme pahasına 1 Mayıs'ın meşruluğunu ve 1 Mayıs alanını kazanma kavgasını tartışılmaz hale getirdiler.

1990 1 Mayıs'ına işte bu koşullarda gelindi. İki yıldır 1 Mayıs öncesi günleri kasıp kavuran "1 Mayıs meydanlarda mı, salonda mı yapılsın", "Taksim'e çıkılacak mı, çıkılmayacak mı?" 1990'da yoktu. Kimse 1 Mayıs alanını tartışma konusu yapmadı.

Türk-İş bile 1 Mayıs'ı kutlama kararı aldı. Demirel, İnönü, TUSİAD Temsilcileri, "1 Mayıs yasallaşmalıdır" demeçleri verdiler. '88 ve '89'un gücüydü bu sonucu yaratan. Elbette oligarşi 1 Mayıs'ı engelleme veya içini boşaltma politikasından vazgeçmiş değildi. 1 Mayıs'ın içini boşaltma operasyonunun koçbaşı olarak devreye sokulan Türk-İş'e 1 Mayıs'ı salonda kutlama kararı aldırıldı; öte yandan "salon dışında" 1 Mayıs'ı kutlayacaklara karşı tehdit ve gözdağı en üst düzeye tırmandırıldı. Alenen "gösteri yapacaklara ateş açılacağı" ilan edildi.

Tehdit, bazı kesimleri yıldırmakta gecikmedi. 18 Nisan'da 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için başvuru yapan 22 sendikadan bazıları, 1 Mayıs alanına gitmekten vazgeçtiler. Kimileri de, sanki alana çıkmanın alternatifiymiş gibi, "üretimden gelen güç" demagojisiyle geri adım attılar. Dergiler Platformu'ndaki 1 Mayıs alanına çıkmayı savunanlardan bazıları da Türk-İş'e yedeklendi-

1 Mayıs 1990, Taksim'e doğru sokak sokak çatışılıyor...

ler.

Yalnız 1 Mayıs alanını değil, tüm İstanbul işgal edilmişti 1 Mayıs günü. Ama devrimciler de kararlıydı. Devrimci Sol Güçler ve diğer devrimci gruplar, alana en çok yaklaşabildikleri her noktadan, Unkapanı'ndan, Kasımpaşa'dan, Harbiye'den pankartlarını açarak, polisle çatışa çatışa yürüyüşe geçtiler. İstanbul tarihindeki en büyük gözaltı operasyonlarından biri gerçekleştirildi, 1 Mayıs alanına yürüyen 4 bin emekçi gözaltına alındı. Ama 1 Mayıs alanına yürüyüş durmadı. Taksim'i çevreleyen her yerde sürdü direniş. Oligarşinin sindirme politikası devrimci kararlılıkla iflas ettirildi.

Bu üç yıllık direnişin ve ödenen bedellerin sonucunda, 1 Mayıs kazanılmıştı. Oligarşi, 1 Mayıs'ı meydanlarda kutlama kararlılığından vazgeçemeyeceğini görmüştü. Artık ne oligarşi 1 Mayıs'ı açıktan engellemeye kalkışabilirdi, ne de düzen sendikaları salonlara hapsedmeyi düşünebilirlerdi. Bu tarihten sonraki 1 Mayıslar, çeşitli meydanlarda yapıldı; bu dönemde esas olan, kitlerin örgütlenmesi, mücadelenin, 1 Mayıs'ın meşruluğunun kitlelere götürülmesiydi. Ama Taksim hiç unutulmadı. Hiç unutmadık. Unutanlar oldu, unutturmaya çalışanlar oldu, ama beynimizi asla onlara teslim etmediğimiz için biz unutmadık. Gündemimizden çıkarmadık. 1 Mayıs eylemi, İstanbul'un hangi yakasında, hangi meydanında yapılsa yapılsın, 1 Mayıs kavgası, aslında Taksim'in etrafında dönen bir kavgadır. Tarih böyle şekillenmiştir çünkü.

1 Mayıs alanını kazanmak, hala statükolara karşı savaşımızın bir parçasıdır ve tarihsel 1 Mayıs hedefimizdir. **Ey Taksim!** Bil ki emekçilerin sarsan adımlarına, kızıl bayraklardan oluşan denizlere hasretin daha fazla uzamayacak. Er geç kazanacağız seni. Er geç yine emekçilerin 1 Mayıs alanı olacaksın.

-bitti-

direnişimizin
5.
yılındayız

HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!

118 yoldaşımızı yolluyoruz 1 Mayıs kortejlerine

Orada, yanınızda olacağız; ülkemizin devrimcileri, vatanseverleri, işçileri, memurları, köylüleri, gecekonduluları, hangi meydanlarday-salar, orada olacağız. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Tunceli'de, Eskişehir'de, Trabzon'da, Antalya'da, Anadolumuz'un dört bir yanın-da meydanlarda bizim de sesimiz olacak.

Halkımızla meydanlarda birlikte olmamızı engellemek için 19-22 Aralık katliamını gerçekleştirdiler, 5 yıldır yoğun bir tecrit uyguluyor-lar. Ama halkımız emin olsun ki, bu 1 Mayıs'ta da, gelecek tüm 1 Mayıslar'da da aranızda olacağız.

Çünkü tecrite asla ve asla teslim olmayacağız.

Tecrit veya başka hiçbir politika, bizi inançlarımızdan vazgeçire-cek, irademizi bükecek güçte değildir.

Tecrit politikası, F tiplerinin açıldığı andan itibaren en kaba ve açık haliyle bizleri, yoldaşlarımızdan, yakınlarımızdan ve halkımızdan FİZİKİ olarak koparmayı amaçladı. Hücrelerle, ziyaret, mektup ya-saklarıyla bunu bir ölçüde başarmış sayılabilirler. Fakat tecri-tin asıl meselesi, asıl amacı bizi sadece fiziki olarak ayırmak değildi. Asıl mesele, DÜŞÜNCE olarak yoldaşlarımızdan, hal-kımızdan koparmaktı. İşte tecrit politikasının kesin olarak BAŞARISIZ olduğu nokta burasıdır.

Hücrelerin kalın duvarlarına rağmen bir an bile kopmadık halkımızdan. İşçilerimizle, memurlarımızla, köylümüzle, esna-fımızla, gecekondulu halkımızla, öğrencilerle hep birlikteydik. Dün olduğu gibi bugün de, acıları acımız, coşkuları coşkumuz, kavgaları kavgamızdır. Hücreler, içindeki tutsağa "dünyada yalnız kalmış" hissini vermek için inşa edilmiştir, tecrit poli-tikasının tüm uygulamaları da bunu pekiştirir. Ama biz hiç yal-nız kalmadık. Biz nasıl ki, emekçilerin direnişlerinin içindey-sek, direnenler de bizim hücrelerimizin misafiriydi her gün.

Kızılay'a, Taksim'e giden yollar, bizim hücrelerimizin için-den geçiyor; gecekondulu semtlerinde kurulan barikatlara biz de tuğla koyuyoruz, işçiler grev önlüğü giydiğinde, biz de üzerin-de kocaman GREV yazılı önlükler taşıyoruz üzerimizde...

1 Mayıs'ta da bütün alanlar, bizim daracık hücrelerimize sı-ğacak ve biz duvarları aşıp o alanlarda olacağız.

Biz de o alanlardan geçtik. Anadolu'nun dört bir yanındaki şehirlerimizin meydanlarında "Yaşasın 1 Mayıs!" diye haykı-rınların içinde olduk. Kimimiz bir sıra neferi olarak yürüdük o kortejlerde, kimimiz o eylemleri örgütledik.

2005 1 Mayıs'ında hepimiz orada olacağız, ama bizi esas olarak 118 şehidimiz temsil edecek meydanlarda. Ne mutlu onlara ki, bir BAYRAK gibi dalgalanacaklar ezilenlerin ellerin-de. Kavganın öğretmenleri olarak yoldaşlarının kararlı göğüs-lerine bastırılacak resimleri. 118 meşale gibi aydınlatacaklar alanları. O meşaleler, halkımızla devrimci tutsaklar arasındaki kopmaz bağıdır. Hiçbir politika, halkımızı bizden, bizi halkımızdan ko-paramayacak. Bu duygularla tüm emekçilerin, tüm halkımızın 1 Ma-yıs birlik, mücadele, dayanışma gününü kutluyoruz.

*Sıkılı yumruğum
sana karşı ey zulüm
sıkılı yumruğum sana*

*Açlıktan öldürmen
sakat bırakman,
katletmen, asman,
yakman
hiç bir şey
sıkılı yumruğumuzu
suratına indirmekten
Bizi alıkoyamaz*

*Geleceğiz onar onar
Öleceğiz yüzer yüzer
Çoğalacağız biner biner
Ve yıkacağız milyonlarla
yıkılmaz denen kaleni
Bu ilk
sıkılı yumruğum olsun sana*

Hakan Yaylalı

Desen F tipindeki tutsaklara aittir

Gecekonducular

“İç Tehdit”

Harp Akademileri’nde konuşan Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök, “*varoşların sorunları, iç tehdit unsurlarınca istismar edilebilecek bir ortam oluşturmaktadır*” dedi. Gecekonducular da artık resmen ve alenen “iç tehdit” oldu böylece! 19 Nisan’da toplanan MGK’nın gündemlerinden biri de **gecekonducular ve İstanbul’a vize konulmasıydı**. Vize, Jandarma Genel Komutanlığı’nın gecekonducuları “suç yuvası” gösteren raporuyla birlikte tartışıldı. Vize konusunda iktidardan medyaya, ordudan polise egemen sınıflar aynı düşüncede.

Bu halk düşmanı “düşünce”ye göre; aç, işsiz bırakılan Anadolu halkı iş, aş umuduyla İstanbul’a gelemeyecek! İşte size oligarşinin sorun çözme yöntemlerine bir örnek daha! Yoksulluğu yaratan onlar, göçü ortaya çıkaran onlar, bedeli ise yine yoksullara ödetilmek isteniyor. Emniyet Genel Müdürlüğü’nün ‘**Mobese sistemi**’ de bir anlamda vize uygulamasının ön hazırlığı. Halkı fişlemeyi planlayan Mobese sistemi için Fatih ilçesi pilot bölge seçildi ve bölgede yaşayanların, yeni taşınanlar görüntülü kaydı 1 Mayıs’tan itibaren muhtarlıklardan alınacak.

“Yatırım” Masalı ve Türkiye Gerçeği

MGK’da, “*kırsal alana yatırım yaparak büyükşehirlere göçü engelleme*” gibi “önlemler” de tartışıldı. Böylece işsizlik sorunu çözülecekmiş! Masal! Hiç bitmeyen bir tartışmadır bu; sermaye, en azgın sömürüyü gerçekleştirebileceği, kendini en güvenli gördüğü yere yatırım yapar. Bu bir yanı. Öte yandan, trilyonlar tekellere aktarılıyor, ülkemiz kaynakları IMF’ye, emperyalistlere peşkeş çekiliyor, kim nasıl göçü önleyebilir. Ordu ise, bu konularda konuşacak en son kesimlerin başında gelir. Dünya Bankası’nın 2005 Raporu’na göre; Gayri Safi Yurtiçi Hasıla’nın yüzde 4.9’u askeri harcamalara ayrılıyor. Bu oran dünyada, kişi başına gelirle oranlandığında 5. sıraya yükseltiyor oligarşinin ordusunun harcamalarını. Ordu, bütçeden aslan payını alırken, halkın açlığını, yoksulluğunu, işsizliği ve bunun yaratacağı sorunları düşünmüyor. Yoksulluğa isyanları, yozlaştırma politikalarıyla, baskı ve zorla bastırıyor diye hesaplıyor çünkü.

Emperyalistlerin tarım politikalarını uygulayarak, toprağını ekemez duruma getirip göç etti-

riyorlar, “gerillaya destek veriyorsunuz” diye köyünü yakıp yıkıp göç ettiriyorlar; sonra da kentlerin gecekonducularına yığılan halkı “sen iç tehdit oldun” diye suçlu ilan edip bastırmaya çalışıyorlar. Özkök’ün sözlerini yeniden okuyun; sanki yoksul, işsiz bırakan kendileri değilmiş gibi, “terör örgütleri yoksulluğu kullanıyor” diye çılgılık atıyor. Çözüm basit; çöz o zaman halkın sorunlarını! Tam da sorun burada; öyle bir sistem ki, açlık, işsizlik, yoksulluk bu sistemle bir bütündür. Bu düzen yıkılmadan, halktan yana bir düzen kurulmadan da tablo değişmeyecektir. “Terör” demagojisi yaparak saldırdığı devrimciler de bunun için mücadele ediyorlar.

İstanbul Halkındır, Burjuvaların Değil!

Her karışına kanımızın aktığı, her taşında alim terimizin olduğu bir kent, halka yasaklanmak isteniyor. Sistem kendisi yaratıyor sorunu ve yoksul halkı suçlu ilan edip, **yaşadığımız kentlere gelmeyin, gidin nerede ölürseniz ölün** diyor. Seyahat özgürlüğü gibi tartışmalar oligarşi için lükstür, anlamaz böyle şeylerden. Asıl sorun halktan duydukları korku ve tiksintidir.

Tekellerin, “bir gün gecekonduculardan gelip gırtlığımızı kesecekler” sözlerinde ifadesini bulan korkularını, İstanbul’a vize koyarak, gecekonducuları “iç tehdit” ilan edip her türlü baskıyı meşrulaştırarak yenemezler.

Kolay yıkamayacaksınız!

Küçükarmutlu’dan Avcılar’a; devrimciler önderliğinde gerçekleşen, yıkımlara karşı direnişler, yıkımlarla karşılaşan tüm gecekonducuları etkiliyor. Bunun somut bir örneği 20 Nisan günü Sarıyer İstinye’de yaşandı. “Milli Emlak” arazisi üzerine yaptıkları gerekçesiyle evleri yıkılmak isteyen halk radikal bir direniş sergiledi. Polisler, bir avuç insanın öfkesi karşısında saatlerce zorlanırken, evleri yıkılanların AKP’ye oy veren insanlar olması, başka çılgınlıkların yükselmesinin de beraberinde getirdi.

“Bunu da mı yapacaklardı bize” diye, AKP’ye lanetler okuyan bir kadın, “Kandil günü yapılır mı?” diye de soruyordu. Ne bayram dinlerler, ne de Kandil! Yoksullar için “gözlerinin yaşına bakmadan yıkın” talimatı veren Tayyip Erdoğan, sadece halkı aldatmak istediği zaman “ben de yoksulluktan geldim” demagojisini kullanan bir takiyyecidir.

Yıkılan yerlerin, yeni ABD Konsolosluğu karşısında olması ise, başka bir tartışmayı gündeme getiriyor. Halkın evleri Yankiler’in güvenliği için, dört bir yanını boşaltmak için mi yıkılıyor?

Hangi çıkarlar nedeniyle olursa olsun, şu bir gerçek ki, hiçbir gecekonduyu kolay yıkamayacaklar! “Depremde yıkılacak” bahanesi de işe yaramayacak.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ

- ◆ IMF'nin dayatması 'Sağlık Reformu'na
- ◆ Hastanelerin parça parça satılmasına
- ◆ Sağlık ocaklarının belediyelere devrine
- ◆ İşgüvencelerinin yokedilmesine karşı
- ◆ Herkese eşit, ücretsiz sağlık hizmeti için

GREVE ÇIKTILAR

Sayı 155

36

24 Nisan
2005

Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyesi sağlık emekçileri, 21 Nisan günü bir kez daha iş bırakarak eylemler düzenlediler. Emekçilerin, geçen yıl üst üste yaptıkları iş bırakma eylemlerinde, basın açıklamalarında dile getirdikleri uyarı ve talepleri AKP iktidarı tarafından dikkate alınmamış, IMF talimatıyla 'Sağlık Reformu' adı altında, sağlığı daha da ticarileştiren, sağlık emekçilerinin işgüvencesini yokeden yasa hazırlıklarını hızla sürdürmüştü.

Bu ülkenin sağlık emekçilerinin taleplerini dinlemek yerine, onları eylem yaptıkları için sürgün etme, cezalandırma, haklarında davalar açma yolunu seçen iktidar, bir kez daha sağlık emekçilerinin kararlılığına tanık oldu.

21 Nisan öncesi ülke genelinde yaptıkları kitlesel basın açıklamalarıyla g(ö)reve çıkma nedenlerini anlatan sağlık emekçileri, 20 Nisan günü TBMM Dikmen Kapısı önünde biraraya gelerek, doğrudan bu ülkeyi yönetenlerin duycığı şekilde taleplerini dile getirdiler. "Genel Sağlık Sigortası Öldürür" diye haykırdılar. Ama bu iktidarın kulağı, emekçilerin taleplerine karşı kapalıydı, o sadece tekelleri, Amerika'yı ve

IMF'yi dinliyordu o kulaklarla. Saldırının bir parçası olan ve halka allayıp pullayıp yalana bezeyerek anlattıkları Genel Sağlık Sigortası da zaten emperyalistlerin isteğiydi.

Bu yüzden, SES ve TTB üyeleri 21 Nisan'da ülke çapında bir günlük işbirakma eylemleri yaptılar. İstanbul'da Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde ve Okmeydanı Eğitim Hastanesi'nde, Ankara'da Sağlık Bakanlığı'nın ardından Abdi İpekçi Parkı'nda, İzmir'de Cumhuriyet Meydanı'nda, Adana'da Üniversite'de ve daha birçok kentin hastaneleri ve meydanlarında biraraya gelen sağlık çalışanları, taleplerini içeren pankart ve dövizleriyle, sloganlarla bir kez daha haykırdılar. Hükümetin 'Sağlık Reformu' adıyla yapmak istediği düzenlemeleri protesto eden emekçiler, acil ve yoğun bakım gibi bölümler dışında hizmet vermediler. 4 kentin Tabip Odaları dışında ülke çapında eyleme katılım sağlanırken, TTB Merkez Konseyi Birinci Başkanı Fusun Sayek, İkinci Başkanı Metin Bakkalcı, İTO Başkanı Gencay Gürsoy, SES Genel Başkanı Köksal Aydın İstanbul ve Ankara'daki eylemlerde yaptıkları konuşmalarda, sadece kendi özlük hakları ve çalışma koşulları için değil,

aynı zamanda, halkın nitelikli, eşit, ücretsiz sağlık hizmetine ulaşması için mücadele ettiklerinin altını çizdiler. Bu amaçla, işbirakılan hastanelerde hastalara ve hasta yakınlarına eylemin nedenlerinin anlatıldığı bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı.

Sağlıkçıların eylemleri birçok kentte KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar ile, çeşitli demokratik kitle örgütleri tarafından da desteklendi.

Bu arada, sağlık emekçilerinin 22 Aralık 2003 tarihinde yaptıkları işbirakma eylemine katıldıkları için yargılanan 85 sağlık emekçisinin duruşması 20 Nisan'da İstanbul 7. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Emekçiler işbirakma eylemini savundular ve beraat ettiler.

AKP hükümeti, emperyalistlerin politikaları doğrultusunda, onların politikalarını sağlık emekçilerine, halkımıza dayatmaktan vazgeçmelidir. Yalanlarla yutturmaya çalıştıkları yasa, zaten ticari olan sağlık hakkını tümünden tekellerin insafına teslim edecek ve tek kelimeyle "parası olmayan ölsün" kuralı geçerli olacaktır.

AKP hükümeti tekelleri, IMF'yi değil; sağlık emekçilerini, halkı dinlemeli, onların taleplerini karşılamalıdır.

BES MÜCADELEYE DEVAM EDECEK

BES üyeleri, başta Gelir İdaresi Yasası olmak üzere, kölelik yasalarına karşı, kararlı bir direniş sergilediler. Yasanın IMF talimatıyla meclis gündemine getirildiği güne kadar eylemlerine devam eden BES'liler, yasanın uygulanmasına karşı da eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar. İktidar ise, direnen BES'lileri sürgünler, cezalarla yıldırmaya çalışıyor. BES'lilerin, yasa meclisten geçmeden önce, 13 Nisan'da yaptığı bazı eylemler şöyleydi:

Ankara'da Mithatpaşa Köprüsü altında toplanan emekçiler, TBMM önüne yürüdüler. Burada bir konuşma yapan Genel Başkan Bülent Kaya, BES'in 27 Ocak'ta başlattıkları mücadele programı etrafında Ankara yürüyüşünü, 4 Mart, 5-6-7-8 Nisan işbirakmaları ve diğer eylemlerini hatırlattı ve çalışanları köleleştirecek Gelir İdaresi'ni kabul etmeyeceklerini söyledi.

İstanbul'da Vatan Maliye Defterdarlık'ta işyeri terk etmeme eylemi yapan BES'liler, "Sözleşmeli Köle Olmayacağız" pankartları açtılar. 3000 bin kişinin katıldığı eylemde konuşan BES İstanbul 1 ve 2 No'lu Şube Başkanları Ejder Erbulan ile Mustafa Aktaş'ın konuşmaları coşkulu alkışlar ve sloganlarla karşılandı. İşyeri terk etmeme eylemi sürerken, akşam üzeri defterdarlığa giren polis, ses düzenini bahane ederek kitleye saldırdı. Emekçilerin direnmesi sonucu, gözaltına almaya çalıştığı emekçileri de bırakmak zorunda kaldı.

İzmir'de iş bırakan BES'liler, "Yoksulluğu Talanı ve Sefaleti Kabul Etmeyeceğiz, Gelir İdaresi Kamu Personeli Sosyal Güvenlik Yasalarını Geri Çekin" pankartları açtılar.

Havayollarında Avrupa çapında eylem

Sivil havacılıkta emekçilere yönelik saldırılara karşı, tüm Avrupa'da eş zamanlı eylemler yapıldı. 19 Nisan'da yapılan eylemler çerçevesinde, Hava-İş üyesi işçiler de THY Teknik Müdürlüğü önünde toplandılar. 1500 işçi, "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Kazanılmış Haklarımızdan Taviz Vermeyiz" sloganlarını haykırırken, Hava-İş Başkanı Atılai Ayçin, liberalleşme politikaları sonucunda, ucuz tarifeli havayollarının ortaya çıktığını, örgütsüzlüğün yaygınlaştığını ve uçuş güvenliğinin dikkate alınmadığını söyledi.

Tibet'te sendika için direniş

İstanbul Pendik Kurtköy'de kurulu bulunan Tibet Şirketler Grubu'nda çalışırken, sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin fabrika önündeki direnişi sürüyor. Fabrika önüne "Sendikalı Olmak Anayasal Hakkımız" ve "Tibet'te Örgütlü Mücadele Sürecektir, Kazanacağız" pankartları asan işçiler, mücadelelerinin sendikali olarak işlerine dönene kadar süreceğini dile getiriyorlar.

SEKA'da eylem

SEKA'nın belediyeye devredilerek tasfiye edilmesinin ardından bir grup işçi fabrika önünde yeniden eylem yapmaya başladı. Fabrikanın yeniden üretime başlamasını isteyen işçiler 18 Nisan günü fabrika önünde bir basın açıklaması yaptılar. Belediye meclisi üyelerinin "üretim yapamaz" raporunu hatırlatan işçiler, belediyede de geçici işçi yapılmak istediklerini belirttiler.

Çoğunluğu, direnişin bitirilmesine hayır diyen bir grup işçi, bu eylemin ardından üç gün fabrika önünde oturma eylemi yaptılar. Görüştüğümüz işçiler, sendikanın kendilerini sattığını, oyuna geldiklerini belirttiler.

AKP'ye işçi protestosu

Genel-İş'e üye oldukları için işten atılan İZAYDAŞ işçileri, Kocaeli Büyükşehir ve ilçe belediye başkanları ile AKP yöneticilerinin katıldığı törende AKP'lileri protesto ettiler. İşçilere KESK, DİSK'e bağlı sendikalar ile Belediye-İş 2 No'lu Şube de destek verdi.

Sena Tekstil İşçisi Sefalate Terkedildi

Tokat'ta bulunan Sena Tekstil işçileri, aylardır maaş alamadıkları için Cumhuriyet Meydanı'nda eylem yapıyorlar. 16 Nisan günü düzenlenen eylemde konuşan Yusuf Şener isimli işçi, fabrikada çalışan 300 işçinin 100'ünün işten atıldığını, geri kalanların ise ücretsiz izne çıkarıldığını ve aylardır maaş alamadıklarını söyledi.

'Özelleştirmeye hayır'

Seydişehir Alüminyum Tesisleri'nin özelleştirilmesine karşı çıkan işçiler, AKP hükümetine faks çektiler. 16 Nisan günü fabrika önünde toplanan Çelik-İş üyesi işçiler, aileleri ile birlikte 'Özelleştirmeye Hayır' pankartı arkasında Seydişehir Postanesine yürüdüler. 'Seydişehir Vatandır, Vatan Satılmaz' sloganları atan işçilere sendikalar ile ilçe halkı destek verdi.

TAYAD'lılar hapishaneler gerçeğini haykırmaya devam ediyor

TAYAD'lılar, faşist saldırılara, polisin engelleme çabalarına karşı, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" diye haykırmaya devam ediyorlar. TAYAD'lılar, tecrite karşı mücadeleyi, faşizme, provokasyonlara karşı mücadeleyle birleştirerek, kampanyalarını sürdürüyorlar.

TAYAD'lılar Meclis Önünde Kendilerini Zincirledi

Sayı 155

38

24 Nisan
2005

TAYAD'lı Aileler'in, 'Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun' kampanyası, 15 Nisan günü, TBMM önündeki "zincirleme eylemi" ile sürdü.

Tecrite, ölümlere ve provokasyonlara dik-kat çekmek isteyen üç TAYAD'lı, ellerinde; "Provokasyon ve Linç Girişimlerinin Sorumlusu AKP İktidardır", "Provokasyonlara Son", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı dövizlerle, meclis önündeydiler. "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" yazan önlükler giyen TAYAD'lılar kendilerini birbirlerine zincirleyerek slogan atmaya başladılar.

Eylemin hemen başında meclis polisi TAYAD'lılara saldırarak, 118 ölüm gerçeğinin haykırılmasına engel olmaya çalıştı. TAYAD'lıların ağızlarını da kapatmak için büyük çaba harcayan polisler takviye olarak çevik kuvvet polisleri de geldiler.

"Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, TAYAD Susturulamaz, Provokasyona Son, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarını atan TAYAD'lıları, basından ve yoldan geçenlerden "saklamak" isteyen polis, yaka paça

meclis bahçesine sürükleyerek, yerde yattıkları halde tekmelemeye başladı. Oligarşinin sözde yönetim merkezinin bahçesinde küfürün haddi hesabı sorulmazken, Deniz Arık, Nurşen Toksoy ve Didem Akman gözaltına alındılar.

Gözaltıyla ilgili açıklama yapan Ankara Temel Haklar, "demokratik haklarını kullanan, provokasyonların ve linç girişimlerinin son bulmasını isteyen TAYAD'lıların gözaltına alınması AKP iktidarının gerçek yüzüdür" dedi.

Ertesi günü mahkemeye çıkarılan üç TAYAD üyesi, Ankara 7. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından "görevli memurlara direnme ve toplumda infial yaratma" gerekçesiyle tutuklandı.

"Toplumda infial yaratma" uydurması da,

tutuklamaların, linçlerin, saldırıların yeni gerekçesi. Üstelik eylem, halktan soyutlanmış, “toplumla” alakasız bir yerde yapılmış. Demek ki, asıl mesele, Trabzon’da ya da şu meşhur “zamanlama”da değilmiş. Asıl mesele, “tecriti kaldırın ölümleri durdurun” demek, “provokasyonlara son verilmesini” istemekte.

Tutuklama Protesto Edildi

Deniz Arık, Nurşen Toksoy ve Didem Akman isimli TAYAD’lıların tutuklanması, 17 Nisan günü Yüksel Caddesi’nde toplanan TAYAD’lılar tarafından protesto edildi. “Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun” yazılı pankart ve “Keyfi Tutuklamalara Son”, “Provokasyonlara Son” yazılı dövizleri açılan eylemde, Hakan Yılmaz bir açıklama yaptı. Trabzon, Samsun, Sakarya, Eskişehir, Ünye saldırılarını hatırlatan Yılmaz, tutuklanan TAYAD’lıların bu saldırılarını protesto etmek istediklerini dile getirdi.

Konuşmasında “toplumda infial yaratma” gerekçesine de dikkat çeken Yılmaz, “tecriti kaldırın, ölümleri durun demek mi infial yaratıyor, yoksa provokasyona son verin demek mi?” diye sordu.

TAYAD’a yönelik faşist saldırıların oligarşinin

TAYAD’lılar, 15 Nisan günü Ankara Dikmen’de bulunan Sokullu Postanesi önünde, “Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun” pankartı açarak, tecrit ve provokasyonlarla ilgili yaptığı basın açıklamasının ardından halka bildiriler dağıttılar.

politikası olduğuna dikkat çeken Yılmaz, “bu linç kampanyasının 3-5 serserinin işi olduğunu kimse söylemesin, bu kampanya polis ve mahkemelerce devam ettirilmektedir” dedi.

Sayı 155

39

24 Nisan
2005

TAYAD’lılar Emekçilere Tecriti Anlatıyor

TAYAD’lı Aileler, ‘Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun’ kampanyası çerçevesinde, sendikalar da panel ve seminerler düzenleyerek, emekçilere tecrit gerçeğini doğrudan anlatıyorlar.

14 Nisan günü Ankara’da Büro Emekçileri Sendikası 1 No’lu Şubesi’nde gerçekleştirilen panelle ÇHD Şube Yöneticisi Av. Ali Durmuşlu, TAYAD’lı Savaş Özçelik, tutsak ailesi Zeynep Yayla ve F tipinde tecriti yaşayan Hakkı Gökhan Menet konuşmacı olarak katıldı. 40 sendika üyesinin izlediği panelde, Savaş Özçelik, tecrit politikasının uygulanışını anlattı. “Bütün kurallar izolasyona yönelik” diyen Av. Ali Durmuşlu ise, F tiplerinde avukatlara çıkarılan sorunlara değindi. Panelin ikinci bölümünde sözü alan Zeynep Yayla, iki oğlunun tecriti yaşadığını, birinin halen Kandıra F Tipi’nde olduğunu belirterek, “bugün gö-

rüş günüydü ama gitmedim. Çünkü bu panele katılıp onların sesini duyurmaya çalışmak, iki kişiye dahi olsa anlatmak istedim” diye konuştu. Yayla, Abdi İpekçi Parkı’ndaki TAYAD’lıların eylemine destek istedi. Hakkı Gökhan Menet ise, F tiplerindeki tecrit ile emekçilere yönelik politikaların aynı amaca yönelik olduğunun altını çizerek, birlikte direnmenin önemini belirtti ve ölüm orucuna destek çağrısı yaptı.

Bir başka panel ise, 14 Nisan günü İstanbul’da Genel-İş 2 No’lu Bölge Şubesi’nde yapıldı. TAYAD’lı Serap Bayoğlu’nun yönettiği panele, konuşmacı olarak Feridun Osmanağaoğlu, Fahrettin Keskin ve Naime Kara katıldı. Paneli izleyen 50 işçiye tecriti anlatan TAYAD’lılar, Trabzon ve Samsun’daki saldırıların siyasi nedenlerini de açıkladılar. “Yaşamak İçin Öldüler” filminin izlendiği pa-

nelde, işçi sınıfının mücadelesinin, devrimci mücadeleyle, tecrite karşı direnişle bir bütün olması gerektiğinin altı çizildi.

Üçüncü panel ise, Kadıköy’de Mimarlar Odası’nda gerçekleştirildi. Yedi Tepe Üniversitesi öğrencisi Çağatay Sefa’nın hazırladığı “Hapishaneler Tarihi” adlı sinevizyon gösteriminin ardından TAYAD’lı Süleyman Acar’ın yönettiği panelde, sırasıyla Naime Kara, Fahrettin Keskin, Feridun Osmanağaoğlu ve Ahmet Kulaksız konuşular. Hapishanelerde yaşayanlar, sağlık sorunları ve hak ihlallerinin anlatıldığı paneli Mimarlık Fakültesi öğrencileri izlediler.

TAYAD Şubat-Mart 2005 Hak İhlalleri Raporu

TECRİT İŞKENCESİ SÜRÜYOR

TAYAD'lı Aileler, iki ayda bir hazırladıkları Hapishanelerde Hak İhlalleri Raporu'nu, 17 Nisan günü Şişli Camii önünde açıkladılar.

Şubat-mart aylarını içeren raporu basına dağıtan TAYAD'lılar adına yapılan açıklamada, tecrit işkencesinin sürdüğü dile getirildi. "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" önlüklerini giyen ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı pankart açan TAYAD'lılar adına açıklamayı okuyan Fadik Adıyaman, hak ihlallerinden örnekler verdi.

"Tecritin yaratıp yaşattığı gerçekleri anlatmaya devam ediyoruz" diyen Adıyaman, özellikle son iki ayda, haberleşme hakkının ciddi biçimde yokedildiğini söyledi. Mektupların keyfi şekilde imha edildiğini belirten Adıyaman, buna ilişkin birçok örneği sıraladı. Sağlık sorunları ve tedavilerin engellenmesi ve tecrit koşullarında bu sorunların daha da ağırlaştığı belirtilen açıklamada, Tekirdağ F Tipi revir "doktoru" faşist Adnan Özer hakkında yapılan suç duyurusunun sonuçsuz kaldığı dile getirildi. Tutukluların ve tutuklu yakınlarının suç duyuruları, Tekirdağ

Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, Adnan Özer'in savunmasını esas alarak "dilekçelerin hepsinin aynı içerikli, hükümlü/tutuklu yakınlarınca verilenlerin fotokopi ile çoğaltma olduğunu, so-yut iddialar olduğunu, dilekçelerin örgütsel faaliyet kapsamında verildiğini" belirten karar aldığı ve suçlamaları kabul etmediğine dikkat çekildi.

TAYAD'lılar, tecrite karşı mücadele ederken Trabzon, Samsun ve Sakarya'da yaşanan saldırılara da değinerek, "Biz TAYAD'lı Aileler olarak evlatlarımızın sesi olmaya devam edecek, bu provokasyonları boşa çıkaracağız. Baskılar, provokasyonlar bizi yıldırılmaz" dediler.

Raporun tamamı için:

www.tayad.org ve

<http://www.halkinsesi-tv.com/>

Sayı 155

40

24 Nisan
2005

Kalbinde Pil Var Diye Oğlunu Göremedi

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde DHKP-C davasından tutsak olan Hüseyin Akpınar'ın babası, kalbinde pil olduğu halde X-Ray cihazından geçmeye zorlandı ve oğlunu göremedi.

Tecrit politikasının sadece tutsaklara yönelik değil, avukatlara ve ziyaretçilere yönelik de onlarca keyfi dayatmayı içerdiğinin defalarca örneklerini yayınladık. Bunlardan sonuncusu da, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde yaşandı.

31 Mart günü oğlunu ziyarete giden kalp hastası babanın ziyareti engellendi. Bütün benzeri durumlarda X-Ray cihazından geçmesinin tehlikeli ve riskli olduğunu belirten hastane tarafından verilmiş kimlik kartını ve doktor raporunu göstermesine karşı, "geç bir şey olmaz" cevabını alan baba Akpınar, ölüm riski karşısında cihazdan geçmeyerek ziyarete girmeyi başardı.

Bilerek cinayet işlemeye alışmış faşist idareler için insan canının kıymeti yoktur. Tüm politikalarını, yaptırımlarını tecrite endeksleyen faşist hapishane yönetimleri, ailelere de ziyaretlerde dayatmalarla biktirarak tutsakları bu yolla da yalnızlaştırmaya çalışmaktadır.

Filistin, Esir Evlatları İçin Yürüdü

Bağımsızlık, özgürlük mücadelesi veren bir halkın önemli değerlerinden biri, bu davada yaşamını feda edenlerse, diğeri de, tutsaklardır.

Filistin halkı da bu bilinçle, her yıl 17 Nisan'da, 'Filistinli Esirlerle Dayanışma Günü'nde meydanlara çıkıyor ve özgürlük dolayısıyla gösteriler düzenliyorlar. Bu yıl da gösterilere onbinlerce Filistinli katıldı. Tutsak aileleri, direniş örgütleri, esirlerin bırakılmalarını istedikler. Direniş örgütleri yayınladıkları mesajlarda, tutsaklar için "onlar ulusal davamızda öncelikli yere sahip olan değerlerimizdir" dediler. Halen İsrail hapishanelerinde 8 bin civarında esir Filistinli bulunuyor. Bunların da 126'sı kadın, 310'u ise çocuk.

Devrimci Demokrasi Dağıtımcısına Saldırı

Dersim'de, Devrimci Demokrasi Gazetesi'ni dağıtan Hasan Arslan, kapısını çaldığı subayın saldırısına uğradı. Merkeze bağlı Cumhuriyet Mahallesi'nde yaşanan olay sırasında subayın, bir yandan dağıtımcıyı evin içine çekmeye çalıştığı ve "silahımı getirin" diye eşine seslendiği belirtildi. 18 Nisan günü DHP tarafından yapılan basın açıklamasıyla saldırı protesto edilirken, HÖC ve ESP de destek verdi. Açıklamayı okuyan Özdal Kayaoğlu, saldırı hakkında bilgi verdikten sonra, "bu tür uygulamalar bizleri yıldırılmayacak" dedi. Açıklama sırasında "Devrimci Basın Susturulamaz" sloganı atıldı.

Devrimci Sol Ana Davasına Devam Edildi

12 Eylül Hukuku Sürüyor

100 klasörünün kaybedilmesinin ardından Yargıtay tarafından bozulan Devrimci Sol Ana Davası'na devam edildi. 11 Nisan günü Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeniden görüşülmeye başlanan davanın, 14 Nisan günü yapılan duruşmasının ardından bir açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu, 12 Eylül hukukunun sürdüğünü dile getirdi.

25 Temmuz 1981'de açılan, 1243 kişinin yargılandığı dava, 1991'de Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nin verdiği 1 idam, 33 müebbet hapis ve yüzlerce kişi hakkında kurulan binlerce yıla varan değişik hapis cezaları ile sonuçlandırılmıştı.

Üsküdar Cumhuriyet Savcısı ise, tam bir hukuk-suzluk örneği sergileyerek, Dursun Karataş'ın da aralarında bulunduğu **163 kişinin müebbet ağır hapis** cezasına çarptırılmalarını istedi.

Güya, 12 Eylül'ün üzerinden 25 koca yıl geçmişti, hukuk mevzuatında "demokratikleşme" adına birçok değişiklik yapılmıştı, ama değişen hiçbir şeyin olmadığı bu davada görüldü.

Haklarında ağırlaştırılmış müebbet cezası istenen sanıkların dahi duruşmaya getirilmesinden vazgeçildi. Yargıtay'ın kayıp olarak belirttiği 100 klasör ne-

12 Eylül hukuku, ilk duruşmayı saldırılarla başlatmış, ancak devrimcilerin mahkeme kürsülerinde cuntayı sorgulamasını engelleyememişti

reden temin edildiği anlaşılmadan tamamlanmış gösterildi. Savcı, 400 klasörden oluşan davaya, yargılamanın 24. yılında katıldığı halde 3 günde "dosyaları inceleyip" mütalaa hazırladı ve 163 kişinin ağırlaştırılmış müebbet hapsini, cunta mahkemesinin düşük hapis istediği birçok kişi için daha ağır cezalar istedi.

Bu dava, 12 Eylül hukukunun meşrulaştırılması davasıdır. Siyasi nedenlerle açılmış, aynı nedenlerle sürdürülmektedir. Bu yüzden, HHB açıklamasında, herkesi, "tüm hukukçuları 12 Eylül hukukunu ve uygulamalarını mahkum etmeye çağırıyoruz" diyor.

Sayı 155

41

24 Nisan
2005

8 Mart davasında bir Türkiye klasiği: Saldıran polisler tanık!

6 Mart günü İstanbul Saraçhane ve Beyazıt'ta, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarına yapılan vahşi saldırı sonrası, saldırıya uğrayan göstericiler hakkında açılan dava başladı. 56 kişinin yargılandığı duruşma, 18 Nisan günü İstanbul 14. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü. "Sanıklar"dan İsmail Kulaksız ile, 13 avukatın katıldığı duruşmada, tutanaklarda imzası bulunan ve haklarında "ölçüsüz şiddet kullanmak"tan soruşturmaları süren 4 polisin tanık olarak dinlenmesine karar verilerek 15 Haziran tarihine ertelendi.

Avukatların, polislerin haklarında soruşturma olması ve sanıkların da aynı polislerden şikayetçi olmaları nedeniyle tanık olamayacakları yönündeki itirazları ise reddedildi.

Polisin vahşi saldırısına uğrayan ve tüm dünyanın konuştuğu gösteride gözaltına alınan 56 kişi için, 2911 sayılı "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası"na muhalefetten, 5'er yıla kadar hapis isteniyor. Demokratik haklarını kullanan göstericilere saldıran, yere düşürdüklerini dahi vahşice döven polisler hakkındaki soruşturma ise halen sürüyor ve bir dava açılmış değil.

6 Mart saldırısı mahkeme aşamasında sürdürülmektedir. Neydi saldırının amacı; devrimci, demokratların gösteri hakkını yok etmek, terörize etmek ve sindirmek. Mahkeme de aynı nedenle açıldı. Anayasada, "Herkes, önceden izin almadan silahsız ve saldırısız toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma hakkına sahiptir" diyor, ne önemi var. Vahşi sal-

dırının ardından başbakan, Genelkurmay ikinci başkanına kadar yapılan açıklamalarda, saldırıya uğrayanlar suçlanmış ve polis vahşeti sahiplenilmişti. Mahkeme de buna uygun davranıyor. Üstelik coplarla, gaz bombalarıyla, yerlerde sürükleyerek, kafa göz patlatarak saldıranlar "tanık" oluyor. Yani, saldıranların ifadeleriyle, saldırıya uğrayanlar cezalandırılacak.

Susurluk devletine ve onun hukukuna yakışan da budur. Türkçesi, oligarşi, "ne demokratikleşmesi ulan" diyor.

30 Mart / 17 Nisan... Umudun Yürüyüşü Sürecek

Ankara: Yolumuz Çayanlar'ın Yoludur

Devrim şehitleri, Ankara Temel Haklar'da düzenlenen bir programla anıldı. 16 Nisan günü düzenlenen anmada, saygı duruşunun ardından Gündoğdu marşı, müzik topluluğunun eşliğinde hep birlikte söylendi.

Yapılan konuşmada, 1970'ten 2005'e, sosyalizm mücadelesinde 35 yıldır yürüyüşün sürdüğü vurgulanırken, "35 yıldır zaferlerle, yenilgilerle, acılarla, ihanetlerle, ateş çemberleri, kuşatmalarla, kahramanlık ve yüzlerce şehitlikle yürüyoruz" denildi. Mahirler'den, 1984 Ölüm Orucu'na, 1990'da "Umudun" şaha kalkışından 12 Temmuzlar'a ve 16-17 Nisanlar'a devrim yürüyüşünün anlatıldığı konuşmanın aralarında marşlar söylendi. Yaklaşık bir saat süren anma, "Şehitlerimizin yolundayız" şiarının bir kez daha vurgulanmasıyla son buldu.

Aynı gün, HÖC Ankara Temsilci-

liği, umudun yürüyüşünü, Yüksel Caddesi'nde yaptığı meşaleli yürüyüşle selamladı. Akşam saatlerinde Yüksel Caddesi'nde toplanarak "30 Mart 17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz" pankartı ve kızıl bayraklar açan HÖC üyeleri, devrimin öğretmenleri Mahir Çayan, Sabahat Karataş ve Niyazi Aydın'ın fotoğraflarını taşıdılar. Yürüyüş boyunca, "Yolumuz Çayanların Yoludur, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Yürüyüş, İnsan Hakları Anıtı önünde yapılan konuşmayla son buldu. HÖC adına konuşan Savaş Özçelik, "Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinde 35 yıldır yürüyüşümüz sürüyor" diye konuştu. Kitle hep bir ağızdan marşlarla devrim şehitlerini selamladılar. Çevrede bulunan insanların slogan ve marşlara katılımı dikkat çekti.

Dersim: Meşaleler Karanlığı Aydınlatmayı Sürdürecek

Dersim'de, Yeni Mahalle'de düzenlenen meşaleli yürüyüşle şehitler anıldı, umudun adı selamlandı. "30 Mart-17 Nisanlar'da Umudu Büyütüyoruz" pankartı taşınırken, mahalle halkının alkışlarla destek verdiği yürüyüşte, "Umudun Adı DHKP-C, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları atıldı.

İzmir: Gençlik Canan ve Zehralar'la Geleceğe Yürüyor

İzmir Gençlik Derneği, 8 Nisan - 15 Nisan günlerinde "Canan Haf-tası" adıyla çeşitli anma etkinlikleri gerçekleştiriyor. Bu çerçevede, Ege Üniversitesi ve Bornova'da Canan'ı tanıtan bildiriler dağıtıldı, afişlemeler yapıldı ve el ilanları dağıtıldı.

13 Nisan'da Edebiyat Fakültesi önünde Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız'ın katıldığı bir söyleşi gerçekleşti. "Canan Zehralar'la Geleceğe Yürüyoruz, 30 Mart-17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz" yazan pankartların asıldığı söyleşide, Canan ve Zehra'nın hayatından kesitlerin anlatıldığı bir pano asıldı.

14 Nisan günü, Ege Üniversitesi Hazırlık Fakültesi önünde Canan'ı temsilen bir katafalk konuldu. Alana, "Canan Zehralarla Geleceğe Yürüyoruz" ve "30 Mart-17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz-Gençlik Federasyonu" pankartları asıldı. Canan'ı anlatan bir panonun yanı sıra, O'nu anlatan bildiriler dağıtıldı. Katafalk günboyu kaldı.

Canan'ın şehit düştüğü 15 Nisan günü ise, Edebiyat Fakültesi önünde bir etkinlik düzenledi. Etkinlik alanına pankartlar ve gençliğin kahraman şehitlerini anlatan panolar yerleştirildi. Erdal Güngör'ün açılış konuşma-

Şehitler Kızıl Bayraklarla Selamlanmaya Devam Ediliyor

Daha önce 8 Nisan günü Ankara'nın merkezi yerlerine ve yoksul gecekondu semtlerine kızıl bayraklar asan HÖC'lüler, 15 Nisan günü de, Kızılay'da Mithatpaşa Köprüsü'nde, Ulus'ta Ekrem Barlas Köprüsü'nde, Mamak'ta NATO Yolu-Şirintepe girişinde, Dikmen Caddesi'nde ASKİ binasında kızıl bayrakları dalgalandırdılar. Kocaeli Gebze Ulaştepe'de de kızıl bayraklar dalgalandırılırken, Adana'da 15 Nisan günü Kiremithane, D-400 Kara Yolu köprüsüne ve Çukurova Üniversitesi'ne kızıl bayraklar asıldı. Malatya'da ise, Çavuşoğlu, Paşaköşkü Mahallerine, Çevreyolu ve merkez olmak üzere 4 yere kızıl bayraklar asıldı.

sının ardından, Armutlu'daki direniş evini ziyaret ederek Canan ve Zehra'yı tanıyan yazar Cezmi Ersöz konuştu. 175 kişinin katıldığı etkinlikte, Ersöz, direnişin destansı bir olay olduğunu dile getirdi. "Aslında bu direniş nasıl ölmemiz gerektiğini gösterir. Kimi insan teslimiyetle kimi insanlar ise direnerek ölürlər. Çünkü bu insanlar yalnız kendi çıkarları için ölmüyorlar, bu ülkedeki tüm insanların çıkarları için ölüyorlar ve halen de ölmeye devam ediyorlar" diyen Ersöz, bunu anlamayan aydınları da eleştirdi. Ersöz'ün ardından Grup Günişığı türkü ve marşlarla kitleyi coştururken, etkinlik, Canan'ın öğrencisi olduğu Biyoloji Bölümü'ne yürüyüşle sona erdi. Yürüyüşte atılan sloganlarla gençlik, Cananlar'ın yolundan yürüyeceğini haykırdı.

Hekimhan: Marşlar Onlar İçin

Malatya'nın Hekimhan İlçesi'nde HÖC tarafından 16 Nisan'da bir anma etkinliği düzenlediler. 50 kişinin katıldığı anmada, saygı duruşunun ardından Feride Tiyatro Grubu'nun oyunu sergilendi. 30 Mart'tan günümüze devrim yürüyüşü şiirlerle, marşlarla ve konuşmalarla anlatıldı.

Yurtdışında Anmalar

Avusturya'da 16 Nisan günü düzenlenen anma saygı duruşu ile başladı. Devrim şehitleri ve umudun Türkiye devrimindeki yeri üzerine yapılan konuşmaların ardından marşlar söylendi. **İsviçre** HÖC'lüler ise 16 Nisan'da Basel Kültür Merkezi'nde bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Cephe bayrakları ve devrimci önderlerin resimleri asılan salonda, devrim yürüyüşünün kahraman şehitlerinin resimleri de yeraldı. 30 Mart - 17 Nisan ile ilgili Parti açıklamasının okunmasının ardından sinevizyon gösterimi, şiirler ve marşlarla etkinlik sona erdi.

17 Nisan'da **Hollanda**'nın Rotterdam Kenti'nde bulunan Anadolu Kültür Merkezi'nde düzenlenen anmada, "şehitlerimizin yolundayız" mesajı verildi. 15 Nisan günü **Atina**'da, 'Türkiye ve Yunanistan Halklarının Dayanışma ve Mücadele Derneği'nde düzenlenen anmaya, Türkiye'li ve Yunanlı devrimci, demokratlar katıldı. "DHKP-C Demokrasi, Ba-

Onlar Anadolu Kadınlarına Örnektir

Ölüm orucunda yaşamını yitiren Gülsüman Dönmez ve Şenay Hanoğlu'nun anısına 16 Nisan günü Armutlu Cemevi'nde anma yemeği verildi. Saygı duruşunda bulunulmasıyla başlayan anma yemeğinde TAYAD Başkanı Niyazi Ağırman kısa bir konuşma yaptı. Ağırman, Şenay ve Gülsüman'ın, Anadolu kadınlarına, analara örnek olduğunu söyledi.

Cemevinde verilen yemeğin ardından, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı açılarak, Şenay ve Gülsüman'ın şehit düştüğü 'Direniş Evi'ne kadar yüründü. Yürüyüş sırasında "Devrime Meşale Bizim Kadınlarımız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Gülsüman Dönmez Ölümsüzdür, Şenay Hanoğlu Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Şenay Hanoğlu'nun evinin önünde bir konuşma yapan TAYAD'lı Eylül İşcan, Gülsüman ve Şenay'ın Armutlu'nun sırtlarındaki gecekondularından zulme ve sömürüye karşı umudun başeğmeyen kadınları olduğunu söyledi. İşcan konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Susturulmak istenen salt dört duvar arasındaki evlatları değil dışarıdaki analar, babalar, kardeşler muhalif olan tüm halktı. Susmadı Şenay! Sessizliğin suskun karanlığında kaderine razı olmadı Gülsüman! 'Kaybedecek bir şeyimiz yok, kazanacak çok şeyimiz var. Geleceğimiz, yarınımız umudumuz' dediler."

Açıklamanın ardından evin penceresine karanfiller bırakıldı.

ğımsızlık ve Sosyalizm İçin Mücadele Ediyor" pankartının olduğu anmada, Yunanca 35 yıllık mücadele tarihi anlatıldıktan sonra şehitlerin mektupları okundu. Grup Sevcan'ın söylediği marşlar ile program sona erdi.

17 Nisan günü Köln Anadolu

Halk Kültür Merkezi'nde saygı duruşu, sinevizyon gösterimi ve konuşmalarla süren anmaya, Şair Mehmet Özer de şiirleriyle katıldı. Ardından, Kültür Merkezi Müzik Topluluğu'nun türkü ve marşlarla coşkulu bir şekilde anma sona erdi.

Trabzon provokasyonu karşısında sol'da görülmeyen ve yapılmayanlar

Bayrak provokasyonu başlayıp Trabzon'da en açık halini alan faşist saldırı ve provokasyon politikası, çeşitli şehirlerde çeşitli biçimlerde sürüyor. Oligarşi, gelişmelerin denetiminden çıkabileceği kaygısıyla saldırıyı sınırlamaya yönelmiş görünse de, provası yapılan bu saldırı politikasının devam ettirileceği açıktır. İşte bu nedenle, Trabzon'daki linç saldırısı karşısında solun çeşitli kesimlerinin aldığı tavrın vakit geçirilmeksizin gözden geçirilmesinde yarar vardır.

Linç saldırısından sonraki durumu özetlemek gerekirse; Türkiye solu bir bütün olarak, saldırının çapına denk düşen bir cevap vermemiştir. Bu sadece eylemler boyutuyla bir yetersizlik değildir. Politik bir yetersizlik söz konusudur ve asıl önemli ve vahim olan budur.

Demokratik kurumların kapısına kilit vurarak mı bozacağız provokasyonları?

Önce linç saldırısının gerçekleştiği yer olan Trabzon'dan başlayalım:

Trabzon'daki demokratik kurumlar, resmi-sivil faşist terörün karşısında ne kadar dik durabildiler? (Bu sorunun cevabını daha geniş biçimde görmek için dergimizin bu sayısında Trabzon'da saldırıya maruz kalanlarla yapılan röportajlara bakılmasını öneririz.)

1 - Trabzon'da 6 Nisan'daki linç saldırısının ardından kendileriyle ne yapabiliriz diye görüşüldüğünde, *KESK, Eğitim-Sen, ÖDP, Halkevi...* gibi kurumlar, cüretle faşist saldırı ve provokasyonun karşısına çıkmak bir yana, bunun gerçekleştirilmesini engellemeye yönelik bir tutum takındılar. Bizimle birlikte tavrı almayı düşünenleri "*alana çıkmanın mantıksızlığına*" ikna etmeye çalıştılar.

KESK Şubeler Platformu, "*gerginliği yükseltmeye gerek olmadığı*", "*olayın soğumasını beklemek gerektiği*"ni belirterek bu süreçte bir şey yapmamaktan yana tavrı koydular. Faşizm, faşizme karşı mücadele, anti-faşist mücadele bu kadar unutulmuş olabilir mi?

2 - 10 Nisan'da, İstanbul'dan giden 4 kişilik heyetin de katılımıyla yapılacak basın açıklamasına Trabzon'daki hemen tüm demokratik kurumlar katılacaklarını belirttiler. Katıldılar, ama nasıl? Birincisi, temsilen, bir bilemediniz iki kişiyle. İkincisi, bir çoğu basın açıklaması yapan TAYAD'lıların olduğu tarafta değil, gazetecilerin, izleyicilerin arasında durmayı tercih etti-

ler. Eğer onlar, dedikleri gibi, doğru düzgün o tavır alış içinde yeralsalardı, ikinci saldırı aynı pervasızlıkla gerçekleştirilemeyecek, gerçekleştirildiğinde de birçok demagoji yapılamayacaktı.

3 - İkinci basın açıklamasına saldırının sonrasında bunlardan daha vahimi de yaşandı. TAYAD'lıların Trabzon'a kitlesel olarak gideceğinin açıklanması üzerine KESK ve Eğitim-Sen, lokal ve sendikalarını **üç günlüğüne kapatma kararı aldı. Bu nasıl demokratlık? Bu anlayış nereden besleniyor?..**

19 Aralık katliamı öncesine gidip, "*sokağa çıkmama*" talimatlarını, tutuklu ailelerini binalarından atma kararlarını, sivil faşistlerin ve polislin saldırısı altındaki tutsak yakınlarına parti binalarının kapılarının kapatılmasını hatırlarsak, bu anlayışın nereden beslendiğini de görebiliriz.

Sendikalar, Odalar yok mu oldu?

Trabzon'daki demokratik hakkın kullanılmasındaki kararsızlığın, demokratik kurumların kapısına kilit vurulmasının "yerel" olduğu söylenebilir; evet, bunlar yereldir, ama "*kafa yapısı merkezi*"dir.

Mersin'deki bayrak provokasyonundan Trabzon'daki linç saldırısına uzanan faşist politika karşısında "merkezi" olarak yapılanlara bakalım öyleyse. DİSK ve KESK, odalar mesela; ne yaptılar bu süreçte? Bir açıklamanın dışında kimse bir şey söyleyemeyecektir; yok mu oldular, kendilerini fesh mi ettiler?

Eğer, Mersin'den bu yana olanlara "önemsiz, münferit, geçici" gözüyle bakılıyorsa, yaptıkları yeterlidir. Ama öyle olmadığını herkes görüyor. Kapsamlı, planlı bir faşist terör ve provokasyon politikasıyla karşı karşıyayız. Mesela DİSK, kendi tarihine bakarsa, bu tür faşist saldırıların nasıl püskürtülebileceğini görür; o tarihte, sürece damgasını vuran genel direnişler, grevler, mitingler vardır. Az çok politik herhangi birinin "basın açıklamaları"yla bu saldırıların püskürtülemeyeceğini bilmemesi mümkün değildir!

O halde sorun nedir? KESK, DİSK, gerçekten bu **anti-faşist mücadelede var mıdır, yok mudurlar?**

Düzen içi politika ve zihniyetle, oligarşinin provokasyonu bozulabilir mi?

TAYAD'ın saldırıya karşı ortak bir demokratik tavrı örgütlenme çağrısına birçok sendika, oda ve ÖDP gelmemiştir; adabı muaşeret kurallarına uyup cevap bile vermemişlerdir. (Bu arada belirtelim ki, birçok aydın, bu noktada partilerden, koca kitle örgütlerinden daha cüretli ve sorumlu bir tavır aldılar, TAYAD'a koşulsuz desteklerini belirtti birçoğu, siyasi örgütler, komplo teorileriyle uğraşırken, Trabzon'a gidecek TAYAD'lılara destek verdiler.)

Gelmeyen kurumlara bakıldığında, bu tavrın esas olarak ÖDP politikası olduğu da görülür. Peki niçin gelmiyor ÖDP? Farklı bir politikası olduğu için mi? Hayır, ÖDP politikasız, hedefsiz kalmış bir partidir. BAK aracılığıyla "barış", KESK aracılığıyla ekonomist sınırlarda bir mücadele; hepsi bu. Parti olarak ne bir iddia, ne akılda kalan bir hedef, bir slogan sahibi değildir (sivil toplumculuğun tezahürü olarak bu durum kaçınılmazdır da).

ÖDP'nin politikalarını yansıtan Bir Gün Gazetesi'nde MHP lideri Bahçeli'nin açıklamalarının MHP'yi aklayıcı bir tarzda ele alındığı da düşünüldüğünde, faşizm, faşist hareket ve somut olarak da faşist saldırı politikasının değerlendirilmesinde ciddi bir yanılgının olduğu ortaya çıkar. Bu yanılgıdan da doğru bir politika çıkmaz elbette.

Burjuva politikasının basit ayak oyunlarıya güya Bahçeli'yi yönlendirecekler!!! Bahçeli'nin açıklamaları karşısındaki bu tutum, gerçekte bu ülkede sivil faşist hareketin tarihine, nasıl oluştuğuna, rolünün ne olduğuna dair tüm gerçeklerin unutulduğunu gösterir. *"Ezberlerimizi bozmalıyız"* diye diye gerçekleri de unutmuşlardır. Yeni ezberlerinde ise, sadece düzeniçi ve AB'ye endeksli politikalar vardır. *Aman çatışma olmasın, aman gerginlik çıkmamasın, aman AB süreci sekteye uğramasın;* ÖDP'nin bugün durduğu nokta burasıdır. Bu noktadan anti-faşist mücadele verilemez, oligarşinin provokasyonları bozulamaz.

Grupçulukla, benmerkezcilikle mi püskürteceğiz faşist saldırıları?

Siyasi parti, sendika, konfederasyon hüviyeti taşıyan, "kitlevi" karakter taşıyan örgütlerin tavrı, 200 aydının tavrından hiç farklı değildi. Onlar da bir "açıklama" yaptı, aydınlar da. Bu tabloda bir çarpıklık yok mu?

Siyasi örgütler açısından elbette çarpık olmanın da ötesinde, bir örgüt, parti olmanın olmazsa olmazlarını yoksayan bir durum söz konusudur.

Kimileri, faşizm gerçeği karşısındaki körlükle ri nedeniyle bu tavırsızlığı seçerken, kimileri de esasında saldırının niteliğinin farkında olmasına

rağmen, gözleri grupçulukla benmerkezcilikle köreldiği için saldırının çapıyla orantılı olmayan tavırlarla oyalanmayı yeğlemişlerdir.

Bu noktada kaygılar, hesaplar muhtelifdir. Örneğin kimi oligarşinin icazetini kaybetmemek için HÖC'lülerle yanyana gelmemek ister, bu nedenle mesela, somutta TAYAD'lılara yapılan saldırıyı protesto eylemini ne yapıp edip TAYAD'lıların dışında gerçekleştirirler. Kimileri, bu TAYAD'ın propagandası olur diye binbir türlü hesap yapıp katılmaz. Kimisi de saldırıyı **özel olarak** TAYAD'a yönelik bir saldırı olarak algılar.

Oysa mesele, TAYAD meselesi değildir. Saldırının tüm devrimci, demokratik kesimleri sindirmeye yönelik olduğu çok açıktır.

Saldırının hedefinin TAYAD olmadığını söylerken, kısaca, Trabzon Halkevi ve Halkevi merkezi adına yapılan açıklamalardaki "benmerkezciliğe" değinmek gerekir. Halkevi adına yapılan açıklamalarda son derece sığ ve benmerkezci bir yaklaşımla, Trabzon'daki saldırının Halkevinin Karadeniz'de yürüttüğü anti-ABD kampanyaya karşı düzenlenmiş olduğu gibi bir tesbit yaptılar. Benmerkezcilik, aynı zamanda bencilliği de içeriyordu. Trabzon'da Halkevi tarafından yayınlanan bildiride *"dünkü olayla Halkevi'nin hiçbir ilgisinin olmamasına karşın, tüm uyarılarımıza rağmen ısrarlı bir biçimde Halkevi'nin adının karıştırılması ilginçtir"* diyorlardı. O saldırı karşısında denilmesi gereken bu muydu? Üfuk Uras'ın 16 Nisan tarihli Birgün'de yazdığı gibi, "hepimiz TAYAD'lıyız" denilmesi gereken anda, onlar kalkmış, "bizle ilgisi yok" diye açıklamalar yapıp, "yetkililerle" görüşüyorlar. (Tabii burada Üfuk Uras'a da, keşke o sözü, mesela 11 Aralık'ta söyleyebilseydiniz, bugün soldaki birçok değersizleşmeyi belki yaşamıyor olacaktık, diye hatırlatmak durumundayız.)

Küçük çaplı sorun ve eylemlerde, grupçuluklar, benmerkezcilikler belki fazla göze batmaz, fazla zarar da vermez; ama oligarşinin böylesi kapsamlı saldırıları karşısında, grupçuluğun, benmerkezciliğin "azı" bile böyle sırtır; anti-faşist mücadeleye sekte vurur hale gelir.

Oligarşi içi, MHP içi çelişkiler, düzenin solla çelişkisinin önünde değildir

Linç saldırısı ve devamındaki faşist saldırılar, açık devlet terörüdür. AKP'nin saldırılardaki rolü, MHP'nin bu noktada kendi iç çelişkilerinin olup olmaması, bunlar ikincil yanlardır. Zaten herkesin gördüğü gibi, saldırılar devam ediyor.

MHP içinde böyle bir tartışma olabilir. 12 Eylül öncesindeki gibi kullanılmak istemeyenler de olabilir. Ancak bizim karşımızda MHP vardır. Ve

“millilik” motifleriyle gerçekleştirilen provokasyon, faşist terörü **solun üzerine yönelmek için** kullanılıyor. Sorunun diğer yanları çeşitli tahlillerin konusu olabilir, ancak bizim karşısında somut politika üretmemiz gereken nokta burasıdır.

Provokasyonun sadece Kürt halkına yönelmek için düzenlenmediği de ortadadır. Provokasyonu sadece “Kürt meselesi” olarak ele almak, daha baştan yanlışla götürür; ki bu bakış açısıyla provokasyonu bozmak da mümkün değildir. Tam tersine provokasyonu tüm solu, halkı içerecek biçimde yaymak için Kürt meselesi kullanılmaktadır.

Bu gelişmeler, Kürt milliyetçi hareket için de lokalize olmuşluğunu, tecriti kırmak için bir imkan yaratmaktadır. Kürt milliyetçi hareket böyle bir süreçte etkisiz bir konumda kalmak yerine, tüm sol güçlerle birlikte faşist terörün karşısına çıkmalıdır. Tabii bu birlikte karşı çıkış, kendilerinin de sık sık vurguladıkları ama bir türlü başaramadıkları “*Türkiyeli*” bir bakış açısıyla olmalıdır; “*başta Kürt sorunu olmak üzere...*”, bakış açısından uzak, Türk ve Kürt halklarının bağimsızlık ve demokrasi mücadelesine güç verme biçiminde olmalıdır.

Kürt milliyetçi hareket ise, bugün tam tersine, daha çok “makul, olgun” bir güç olduğunu kanıtlama bakış açısıyla, provokasyonu bozmaya, faşist saldırganlığı püskürtmeye yönelik bu mücadeleye katılmıyor. Sonra Kongra-Gel yöneticileri, “*provokasyon saldırılarına karşı tepkiler yetersiz*” diye tespit yapıyor. Bu yetersizlikte, kendileri nerede?

MHP içindeki çelişkileri abartan, Bahçeli’nin açıklamalarını esas alan, oligarşinin provokasyonunu ve faşist saldırıları “Kürt meselesiyle” sınırlı gören bakış açıları, mücadeleyi geliştirmez, tersine faşizmin politikasını bozmaya yönelik bir mücadele geliştirilmesinin önünde bir engel olur.

Faşizm gerçeğini değerlendiremeyenler, anti-faşist bir ittifakta yeralabilir mi?

Faşist saldırı ve provokasyonlara karşı solun biraraya gelmesi gerektiği düşüncesine karşı ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu’nun dediği şudur: “*Elbette 1 Mayıs’tan sonra da demokrasi güçlerinin bir arada bulunması gerekir. Ama 70’lerdeki gibi faşizme karşı birleşik cephe anlayışıyla değil de, ÖDP’nin uzun süredir savunduğu gibi yurttaşın haklarının savunulması çerçevesinde yapılması gerektiğini düşünüyoruz.*” (18 Nisan Birgün)

Bu tartışma, esas olarak “nasıl bir birlik?” sorusuna değil, **devletin niteliğine ilişkin** bir tartış-

madır.

Ona göre, faşizm yok. Faşizmin olmadığı yerde, faşizme karşı cephe anlayışına da gerek yok tabii. Peki ne var? Burjuva demokrasisi var, aynı Avrupa’daki gibi. Dolayısıyla olması gereken de Avrupa’daki gibi sadece bazı hak ve özgürlükler temelinde bir mücadeledir.

Süreci anlamıyor. Anlamamaktan da önce, AB’ye uyuma bağlanmış, aman böyle gitsin diyor. Bu noktada da anlaşılan, “**ezberi bozulan**” kendileri. Onların tespit ve politikalarına bakılırsa, bu linç saldırısının yaşanmaması, yaşansa da, devletin bu provokasyonu üstlenmemesi gerekiyordu. Ülke gerçeğini yanlış tahlil ederseniz, birçok gelişme sizi yanıltacak, şaşırtacaktır. Ülcenlar katliamı oluyor, şaşıyorlar; tam Ecevit koltuğunun altında “demokratikleşme paketi”yle emperyalizmin merkezlerini ziyarete giderken nasıl oluyordu bu katliam??? 19 Aralık katliamı oluyor, şaşıyorlar; tam AB’ye uyum sürecinde nasıl oluyor??? İnfazlara şaşıyorlar, linç saldırılarına şaşıyorlar... Çünkü şu an ezberlerindeki hiçbir kavramla açıklanamıyor bu gelişmeler.

Süreç, düzenin demokratikleştiği temelinde politika yapan reformizmin inisiyatifinde değildir; İzlediği politikalar ona bu noktada “*AB’cilere yedeklenmekten*” başka hiçbir şans bırakmamaktadır. Faşizme karşı en azından demokrat bir tavır alınabilmesi için, bu çizgiden çıkmak şarttır.

Sonuç olarak:

Baştan beri saydıklarımız, demokratik mücadele bilincinin ne kadar dumura uğradığını, faşizme karşı ortak tavır geleneğinin nasıl tahrip olduğunu gösterir.

Devrimci literatür bozulmuştur. “**EMPERYALİZME, FAŞİZME karşı...**” olmak çizgisinden sapılmıştır. **Tarih unutulmuştur.** Solun ayrılmaz özelliği olan **militan ruh ve geleneği** yoketmek teorileri üretilmiştir. İşte bunlar, faşist saldırılar karşısında solun zayıflıklarıdır. Faşist terörün yaygınlaşması karşısında bunlar halkın direnişini zorlaştıracaktır.

Bunlar, aynı zamanda devrimci, demokrat, ilerici olma iddiasındaki tüm siyasi, demokratik örgütlerin, tek tek kişilerin yapması gerekeni de gösteriyor. Türkiye solunun anti-faşist mücadele tarihinde elbette çeşitli eksiklikler olabilir, ama bu tarih esas olarak devrimci ve militan bir tarihtir. Şimdi herkesin bu tarihi yeniden öğrenme ve düzeniçi bataklıklardan çıkıp, halkın cephesinden anti-faşist saflara yazılma zamanıdır.

Toktamış Ateş: Zorbaya 'Vatandaş' Dersen...

Bizim, (MHP'li olan ya da olmayan) faşist-lerimize gün doğdu. ... "Bayrak provokasyo-nu", hâlâ "müşteri buluyor"(!) Her cenaze töre-nini faşist bir gösteriye dönüştürmek istiyorlar. Şehitlerin sırtından politika yapma huyundan bir türlü vazgeçmiyorlar. Zira, üretebildikleri başka bir politika yok.

TAYAD... F tipi cezaevlerindeki koşullar ve "tecrit" konusunda çok duyarlıdır. Düşünün ki, bu konuda sürdürülen açlık grevlerinde, şimdiye dek yaklaşık 130 tutuklu ya da tutuklu ya-kını can verdi. Bir insanın "feda etmek" için canından çok nesi olabilir? Bizim kimi faşolar "Feda Olsun Canımız" gibisinden sloganlar atarlar ama, şimdiye dek canını feda eden kimseyi duymadık... 12 Eylül öncesinin "kah-ramanları" da hızla mafyalaştılar...

Trabzon ve Sakarya'da TAYAD'lıların dağıt-mak istedikleri bildirileri göremedim. Ancak içeriklerini, üç aşağı-beş yukarı tahmin edebi-liyorum. Ve bu içeriklerin, ulusal duyguları tah-ririk edecek ve şahlandıracak şeyler olmadığını sanıyorum. Fakat millete, "galeyan" gerek. Bi-rilerinin ortaya attığı "bayrağımızı yakıyorlar" yalanına, çoğu inanmamıştır bile. Zira ortada ne bayrak vardı ne de yangın. Ama olsun... Önemli olan, galeyana gelmek değil mi?

Hele demokratik yollarla iktidara gelen yö-neticilerin "kimilerinin bayrağımıza yaptığı saygısızlık, vatandaşları tahrik etmiş" gibisin-den açıklamalarını nasıl izah edebiliriz?

Ayrıca "resmi ağızlar", taraflardan birini "ki-şiler" olarak isimlendirirken zorba tarafı "va-tandaş" olarak isimlendirirse, bu anti-demok-ratik tavrın önünü asla alamazlar. ...

(Cumhuriyet 19 Nisan)

Ufuk Uras: 'Hepimiz birer TAYAD'lıyız' diyebilmeliyiz

(...) Trabzon'da bazı kuruluşların, 'bizim bu işlerle bir il-gimiz yoktur, karıştırdık' gibisinden açıklamalar yapması-nı da çok tuhaf buluyorum. Bugün bildiri dağıtarak düşün-cenin ifade edilmesi gibi temel bir hak ayaklar altına alı-nıyorsa, o zaman 'hepimiz birer TAYAD'lıyız' diyebilmeli; bir simitçi yurttaşımız, sırf Kürt olduğu için faşistlerin da-yağına maruz kalıyorsa, 'hepimiz birer Kürt' olmalı; Or-han Pamuk fikrini söyledi diye, aç kurtların avı haline ge-liyorsa, hepimiz birer Orhan Pamuk olabilmeliyiz. 'Trab-zon'daki lince karşıyım, ama ölüm oruçları ve TAYAD hakkında da şöyle düşünmekteyim', gibisinden bir 'mak-bul ve makul vatandaş' tavrının, benzeri başka konularda da sürdürülmesini anlamam güç gözüküyor. (...)

(Birgün, 16 Nisan)

Koray Düzgören: Meclis İnsan Hakları Komisyonu Üyesi Böyle Laf Eder Mi?

AKP milletvekili Zafer Hıdıroğlu, cezaevine konulan TAYAD üyeleriyle yaptığı görüşmeyle ilgili şu bilgiyi veri-yor: "Görüşmemizde TAYAD üyeleri 'biz olayların böyle olacağını bilmiyorduk. Bilseydik bildiri dağıtmazdık' dediler. İstanbul'daki TAYAD üyeleri de aynı şekilde düşünerek ilerisinin hesabını iyi yapmalıdır."

TAYAD üyelerinin böyle düşündüklerini pek sanmıyo-rum. Çünkü linç girişimini izleyen günlerde de demokra-tik haklarını kullanmak konusunda ısrarcı olduklarını bili-yoruz.

Yalnız bu sözlere ne demeli? Bir özgürlüğü kullanırken insanların kafasında bin tane endişe ve korku olursa o öz-gürlüğün anlamı mı kalır?..

Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun bir üyesi böyle bir laf edebilir mi? Böyle bir laf Trabzon ve diğer yerler-deki saldırganların sırtını sıvazlamak anlamı taşımaz mı?

(Yeni Şafak, 18 Nisan)

Sayı 155

47

24 Nisan
2005

Ankara Üniversitesi'nde Bahar Şenliği

21 Nisan günü Ankara Üniversitesi (A.Ü) Hukuk Fa-kültesi Öğrenci Derneği tarafından "Bahar Şenliği" dü-zenlendi.

Cebeci Kampüsü'nde yapılan geleneksel Bahar Şen-liği'nde; "Emperyalist İşgale Soruşturmalara YÖK'e Ha-yır", "Türküleri Yapanlar Yasaları Yapanlardan Daha Güçlü-dür", "Dünyayı İstiyoruz Kırıntı Değil, Yaşasın 1 Mayıs", "Yozlaşmaya ve Yabancılaşmaya Hayır", "Geleceğin Altın Çağını Yaratacak Yeni İnsanın Türküsünü Söylüyo-ruz", "Emperyalizmin Yoz Kültürüne Karşı Yaşasın Halkların Kültürü" ve "Parasız Bilimsel Anadilde Demokratik Eğitim" yazılı pankartlar asıldı. Şenlikte Grup Munzur sahne alarak Zazaca ve Türkçe türküler seslendirdi. Halayların çekildiği şenlikte, davul-zurna ekibi de kitleyi coşturdu.

kahramanlar Ölmez

23 Nisan - 29 Nisan Şehitlerimiz

Çiğdem YILDIR

24 Nisan 1977

İstanbul'da okul çıkışında faşistlerin kurduğu bir tuzağa vurularak katledildi.

Çiğdem DEV-GENÇ saflarında anti-faşist mücadeleye katıldı. Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu'nda görevler üstlendi.

İbrahim YALÇIN

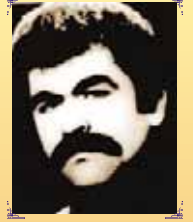
23 Nisan 1993

Maltepe'de kuşatıldığı üste direnerek şehit düştü. Devrimci Sol'un örnek SDB komutanlarından biriydi. Erzincanlı olan İbrahim Yalçın, Atılım sürecine kadar hem askeri faaliyetlerde hem de mahalli alan örgütlenmesinde görev aldı. 1990 atılımıyla beraber oluşturulan ilk SDB örgütlenmesinde yer aldı.

Hasan KARAGÖZ

28 Nisan 1980

Malatya Taştepe'de faşistlerin kurduğu bir pusuda vurularak katledildi.

Yusuf TOPALLAR

23 Nisan 1980

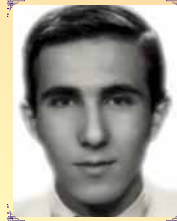
"Karakollardaki İşkence Ve Tarih Direnişindeki Polis Baskısına Karşı" sürdürülen kampanyada Nato Yolu'nda yapılan bir gösteride vuruldu.

Kısa süre içinde Yusuf'un şehit düştüğü yerde toplanan Nato Yolu halkı, faşistlerin evlerini bastı, bir faşistin evi yakıldı, iki faşist dövülerek cezalandırıldı. Yusuf, Ankara Nato Yolu ve Ege Mahallesi'nde faaliyet yürüten bir Devrimci Solcu'ydu.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Almanya'nın Regensburg Kenti'nin hapishanesi önünde, "Faşist Türk Devletini ve Cezaevlerindeki Katliamları Protesto Ediyorum" yazılı bir pankartın altında, alnında kızıl bir bantla bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Bir yıl önce çeşitli eksiklikleri nedeniyle örgütünden ihraç edilmişti. Ama o partisiz, cephesiz, yoldaşsız, mücadelesiz yaşayamazdı. Cepheliydi ve öyle yaşadı, öyle ölümsüzleşti. Kazım Gülbağ, Sivas'lıydı. 1980'lerin ikinci yarısında İstanbul'da gençlik içinde mücadeleye katıldı. İYÖ-DER'in kurucularından ve yöneticilerinden biri oldu. DEV-GENÇ örgütlenmesinde görevler aldı. Milis komutanlığı yaptı. 1993 yılında iradi olarak yurtdışına çıkarıldı. Burada da çeşitli görevler üstlendi. Son görevini, kendisi belirledi ve bir feda eylemiyle ölümsüzleşti.

Kazım Gülbağ

23 Nisan 2001

Sedat Karakurt

25 Nisan 2001

Sedat, Tokatlı bir ailenin çocuğu olarak, 11 Haziran 1976'da İstanbul'da doğdu. Devrimcilikle tanışması Gazi katliamı sonrasında. Örgütlü ilişkiler içinde yer alarak mahalli alanda çalışmalara katıldı. Eskişehir tabutluğunun açıldığı yıl tutsak düştü ve Eskişehir'e sevk edildi. DHKP-C davasından yargılanıyordu. Eskişehir'de direniş içinde yeraldı. Direniş sonrası Ümraniye Hapishanesi'ne gönderildi. F tipi saldırısı gündeme geldiğinde ölüm orucu gönüllülerden biri de oydu; 2. ekipte yer alarak Edirne F Tipi'nde şehit düştü.

Ölüm Orucu 2. Ekibi'nde yeraldı. Zulme meydan okuyarak, kararlı

lık ve fedakarlık örneği olarak ölümsüzleşti.

Erdoğan Güler

25 Nisan 2001

Ege TAYAD üyesi Erdoğan Güler, dışarıdaki ölüm orucunun 4'üncü şehidi olarak ölümsüzleşti.

10 Ekim 1972'de Dersim'in Ovacık-Buzlutepe Köyü'nde doğdu. Kendi çevresinden tanıyordu devrimcileri. Kardeşinin tutsak düşmesi sonucu, daha yakından tanıdı. Tanıdı ve güvendi. Demokratik mücadele içinde yeraldı. 19 Aralık katliamı sonrasında "böyle bir katliam karşısında sessiz kalamam; çünkü onların istekleri benim isteklerim" diye ölüm orucuna başladı.

Anadolu halkının saflığının, temizliğinin, zulme karşı sessiz kalmamasının simgesi olarak ölümsüzleşti.

Fatma Hülya Tümgan

28 Nisan 2001

19 Aralık katliamında zulmü durdurmak için en öne çıkan feda savaşçılarından biriydi. Ölüm orucu gönüllülerinin başındaydı.

5 Mart 1968'de Samsun'un Vezirköprü İlçesi'nde doğdu. Samsun 19 Mayıs Üniversitesi öğrencisiyken DEV-GENÇ'lilerle tanıştı. Samsun TAYAD'ın çalışmalarına katıldı. Üniversiteyi bitirdikten sonra bir süre öğretmenlik yaptıktan sonra Mücadele Dergisi Temsilcisi olarak çalışmaya başladı.

Birçok kez gözaltına alındı, iki kez tutuklandı, her seferinde tahliyesiyle yeniden mücadeleye koştu. 1994 başından bu yana tutsaktı. Ulucanlar Hapishanesi'ndeki Parti-Cepheli tutsakların temsilcisiydi. 185 gün süren ölüm orucunun sonunda ölümsüzleşti.

Cihan TAÇYILDIZ

Cengiz KALA

Haydar AYDIN

Abidin YILDIZ

Behiye CANİK

Abdi ŞEKER

Eylem YILDIZ

Hasan AKTAŞ

Selvi UZUN

Özgür KILIÇ

Ali ÖZBAKIR

Mehmet ÇOLAK

23 Nisan 1993

sim'de görevler üstlendi. **Cengiz**, 1974, Pertek Akdemir Köyü doğumlu. Elazığ Atatürk Lisesi'nde Liseli DEV-GENÇ içinde aktif görevlerde bulundu, sorumluluklar aldı. 1992'de Nevşehir Hapishanesi'nde 2,5 ay tutsak kaldı. Tahliyesinden kısa süre sonra gerillaya katıldı.

Haydar, 1971 Dersim doğumlu, gerillalara sempatisi vardı. Çeşitli biçimlerde devrimcilere yardımcı olmaya başladı, yaşamını devrimciyleştirdi ve gerillaya katıldı. **Abidin**, 1973'te Hozat Taçkirek Köyü'nde doğdu. Ankara, İstanbul, Kayseri gibi yerlerde çalıştı ve köyüne döndü. Gerillaya şehit düşmeden 2,5 ay önce köyden katılmıştı. **Behiye**, gecekondulardan alması mayasını. Gecekondu halkının mücadelesinde yer aldı, silahlı birliklere katıldı. Tutsak düştü, son görev yeri dağlardı.

Abdi, Tunceli Meslek Yüksek Okulu İnşaat Bölümü öğrencisiyken TÖDEF çalışmalarına katıldı. Okulu bitirdikten sonra Pertek'te sorumluluklar üstlendi. Daha sonra gerillaya katıldı. **Eylem**, 1975'te Hozat'ın Taçkirek Köyü'nde doğdu. Mücadeleyle lise yıllarında tanıştı. Kendisini kısa süre içinde teorik, politik olarak yetiştirdi. **Hasan**, 1972'de Elazığ'da doğdu. İstanbul'da devrimcileri tanıdı. Elazığ'a tekrar döndüğünde örgütlülük içinde yer aldı. Şubat 1993'te gerillaya katıldı. **Selvi**, 1965 Gülümür doğumluydu. Devrimci mücadeleyle Fransa'da tanıştı. Burada her türlü eylemde yer aldı... Ama akli hep ülke topraklarında ve gerilladaydı. **Ali**, gecekondulardan mücadelesinde yer aldı, GEYAD'da faaliyet yürüttü. **Mehmet**, yoksul bir ailenin çocuğuydu, işçiydi, Malatya Tavir bürosunda çalıştı. Kavgasını dağlarda büyüttü.

Cihan, 1973 Dersim doğumluydu, lise öğrenimi için gittiği Kocaeli'de tanıştı mücadeleyle. Fırat Üniversitesi'nde TÖDEF'in Elazığ yöneticileri arasında yer aldı. Okuldan uzaklaştırıldı. Dersim'de görevler üstlendi. **Cengiz**, 1974, Pertek Akdemir Köyü doğumlu. Elazığ Atatürk Lisesi'nde Liseli DEV-GENÇ içinde aktif görevlerde bulundu, sorumluluklar aldı. 1992'de Nevşehir Hapishanesi'nde 2,5 ay tutsak kaldı. Tahliyesinden kısa süre sonra gerillaya katıldı.

Haydar, 1971 Dersim doğumlu, gerillalara sempatisi vardı. Çeşitli biçimlerde devrimcilere yardımcı olmaya başladı, yaşamını devrimciyleştirdi ve gerillaya katıldı. **Abidin**, 1973'te Hozat Taçkirek Köyü'nde doğdu. Ankara, İstanbul, Kayseri gibi yerlerde çalıştı ve köyüne döndü. Gerillaya şehit düşmeden 2,5 ay önce köyden katılmıştı. **Behiye**, gecekondulardan alması mayasını. Gecekondu halkının mücadelesinde yer aldı, silahlı birliklere katıldı. Tutsak düştü, son görev yeri dağlardı.

Abdi, Tunceli Meslek Yüksek Okulu İnşaat Bölümü öğrencisiyken TÖDEF çalışmalarına katıldı. Okulu bitirdikten sonra Pertek'te sorumluluklar üstlendi. Daha sonra gerillaya katıldı. **Eylem**, 1975'te Hozat'ın Taçkirek Köyü'nde doğdu. Mücadeleyle lise yıllarında tanıştı. Kendisini kısa süre içinde teorik, politik olarak yetiştirdi. **Hasan**, 1972'de Elazığ'da doğdu. İstanbul'da devrimcileri tanıdı. Elazığ'a tekrar döndüğünde örgütlülük içinde yer aldı. Şubat 1993'te gerillaya katıldı. **Selvi**, 1965 Gülümür doğumluydu. Devrimci mücadeleyle Fransa'da tanıştı. Burada her türlü eylemde yer aldı... Ama akli hep ülke topraklarında ve gerilladaydı. **Ali**, gecekondulardan mücadelesinde yer aldı, GEYAD'da faaliyet yürüttü. **Mehmet**, yoksul bir ailenin çocuğuydu, işçiydi, Malatya Tavir bürosunda çalıştı. Kavgasını dağlarda büyüttü.

Cihan, 1973 Dersim doğumluydu, lise öğrenimi için gittiği Kocaeli'de tanıştı mücadeleyle. Fırat Üniversitesi'nde TÖDEF'in Elazığ yöneticileri arasında yer aldı. Okuldan uzaklaştırıldı. Dersim'de görevler üstlendi. **Cengiz**, 1974, Pertek Akdemir Köyü doğumlu. Elazığ Atatürk Lisesi'nde Liseli DEV-GENÇ içinde aktif görevlerde bulundu, sorumluluklar aldı. 1992'de Nevşehir Hapishanesi'nde 2,5 ay tutsak kaldı. Tahliyesinden kısa süre sonra gerillaya katıldı.

Dersim civarında operasyonların yoğunlaştırıldığı bir dönemdi. Devrimci Sol gerillaları, 23 Nisan'da sabaha doğru Ardiç Köyü'nün Golangoz Mezrası'na geldiler. Buradan köylülerin uyarısı üzerine çekilen gerillalar aynı köye bağlı Çalaxane Mezrası'na doğru yöneldiler. Daha önce birkaç kuşatmayı yaparak çıkmalarına rağmen yine oligarşinin güçleriyle karşılaştılar. Sabahdan öğleye kadar süren çatışmalar sonucu Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'ne bağlı Ahmet Ercüment Özdemir Müfrezesi üyesi 12 gerilladan yedisi katledildi. Diğer 5 gerilla mermileri tükendiğinden dolayı sağ yakanmalarına rağmen kurşuna dizildiler.

Cihan, 1973 Dersim doğumluydu, lise öğrenimi için gittiği Kocaeli'de tanıştı mücadeleyle. Fırat Üniversitesi'nde TÖDEF'in Elazığ yöneticileri arasında yer aldı. Okuldan uzaklaştırıldı. Dersim'de görevler üstlendi. **Cengiz**, 1974, Pertek Akdemir Köyü doğumlu. Elazığ Atatürk Lisesi'nde Liseli DEV-GENÇ içinde aktif görevlerde bulundu, sorumluluklar aldı. 1992'de Nevşehir Hapishanesi'nde 2,5 ay tutsak kaldı. Tahliyesinden kısa süre sonra gerillaya katıldı.

Cengiz, 1974, Pertek Akdemir Köyü doğumlu. Elazığ Atatürk Lisesi'nde Liseli DEV-GENÇ içinde aktif görevlerde bulundu, sorumluluklar aldı. 1992'de Nevşehir Hapishanesi'nde 2,5 ay tutsak kaldı. Tahliyesinden kısa süre sonra gerillaya katıldı.

Dersim'de Çatışma

Demokratik Haklar Platformu, Dersim'de, MKP/HKO güçleriyle devlet güçleri arasında çatışma yaşandığını ve iki gerillanın şehit düştüğünü duyurdu.

Ovacık İlçesi'ne bağlı Gözeler Köyü yakınlarında çıkan çatışmada, devlet güçlerinden de iki ölü bir yaralı olduğu belirtildi.

Ordu, kimlik tespitleri dahi yapılmadan cenazeleri gömerken, Demokratik Haklar Platformu'nun açıklamasında, "kesin olmamakla birlikte yaşamını yitiren gerillalardan birinin adının Süleyman Açıkөл olduğu öğrenilirken, diğer gerillanın kimliği hakkında herhangi bir bilgi edinilemedi" ifadeleri yer aldı.

Devlet güçlerinin gerillaların kimliklerini açıklamasını isteyen DHP, gerillaların kimlikleri tespit edilmeden gömülmesinin, sahiplenmeyi engelleme amaçlı ve kendi hukuklarının dahi hiçe sayılması anlamına geldiğini belirtti.

Gediz'de Grizu: 18 Ölü

Kütahya'nın Gediz İlçesi'nde bir maden ocağında 21 Nisan günü meydana gelen grizu "kazasında" 18 madden işçisi öldü.

"Kaza"yı tırnak içine alıp yazıyoruz. Çünkü onlarca, yüzlerce örnekten biliyoruz ki, bu ülkedeki iş kazalarının hemen hiçbirisi iş kazası değil. Devletin, tekelci burjuvazinin iş güvenliği için hiçbir yatırım yapmamasının sonucu olan iş cinayetleri'dir.

Gediz'de bir cinayet işlendi. 18 madden işçisinin çocukları, "daha fazla kâr"dan ve özelleştirmeden başka bir şey düşünmeyen iktidar tarafından yitim bırakıldı.

Ekvator halkı direniyor

Devlet Başkanı Lucio Gutierrez'in, giderek yaygınlaşan halk hareketi karşısında ilan ettiği olağanüstü hal, ancak bir gün sürebildi.

Gutierrez'in istifası talebiyle süren grevler ve gösteriler karşısında iktidarını koruma telaşına düşen devlet başkanı, 16 Nisan günü başkent Quito ve Pichincha bölgesinde olağanüstü hal ilan ederek, yüksek mahkemeyi de feshetti. Polis ve askere olağanüstü yetkiler tanıyan karar, halkın öfkesiyle karşılaştı. Sokaklara dökülen binlerce kişi, orak çekiçli bayraklar dalgalandırdı, polisle çatıştı ve OHAL kararını püskürttü. Öfkenin daha da büyümesi karşısında, Gutierrez bir gün bile geçmeden kararı geri çekmek zorunda kaldı.

Halk hareketi karşısında panikleyen sadece Gutierrez değildi. Amerika, Avrupa, BM de aynı "kaygıyı" taşıyorlardı. Bunun nede-nini ise, ABD tarafından yapılan açıklamada görüyoruz. "Ülkede olanlar hiç de iç açıcı değil" diyen Beyaz Saray "Ekvator masası" sorumlusu Michael Shifter, iç açıcı olmamasını şu sözlerle açıkladı:

"Çünkü **protestocular sadece başkan Gutierrez ve kabinesini değil, ülkedeki tüm politik sistemi reddediyorlar ve tasfiyesini istiyorlar.** Gutierrez sadece geçici bir kriz, fakat yarattığı memnuniyetsizlik uzun süre devam edeceğe benziyor."

Yani, emperyalistler, "adamları" Gutierrez'i gözden çıkarmaya hazırlar, ama halkı bununla aldatamayacaklarını biliyorlar. Çünkü sistemin çürümüşlüğü gizlenemiyor, kapitalist sömürü, özelleştirmelerin yıkımı demagogilerle açıklanamıyor ve en önemlisi halk düzen değişikliği istiyor. Nasıl bir düzen istiyor ve hangi yoldan varılacak? Bu sorunun cevabını da bulacaktır Ekvator halkı ve devrimci, sosyalist güçleri.

TAYAD Komite'den 'Açık Mektup'

Almanya'da faaliyet yürüten TAYAD Komite, Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti Anayasa Koruma Örgütü tarafından yayınlanan son raporda, "DHKP-C'nin gizli kurumu" olarak gösterildi. TAYAD Komite, 19 Nisan tarihinde bir "açık mektup" yayınlarak rapora cevap verdi. Önceki yıl da aynı tavrın gösterildiği hatırlatılan açık mektupta şu ifadeler yer verildi:

"TAYAD Komite, yasal bir dernektir ve tüzüğüne göre faaliyet yürütmektedir. Bizi "DHKP-C'nin gizli kurumu" olarak göstermeniz kendi hukukunuzu ayak altına almanız anlamına gelir, çünkü: TAYAD Komite'nin DHKP-C ile bir bağlantısı ve buna ilişkin verilmiş bir mahkeme kararı yoktur. Yaptığınız tespit asılsız ve hukuk dışıdır!

Yürüttüğümüz çalışmalar, tutuklu ve hükümlü tutsaklara yardım etmek, tutsak yakınlarına destek vermektir. Türkiye gibi anti-demokratik ülkelerde tutsakların durumu kötüdür. Sizin de çok iyi tanıdığınız tecrit uygulaması yaygınlaştırılmaktadır... 118 insan yaşamını yitirmiştir. Siz, AB'nin önemli bir parçası olarak, Türkiye'ye F tipi hapisanelerini dayatıp uygulanan bu zulümden ilk derecede sorumlusunuzdur. Bizi bu şekilde kriminalize etme çabanız, amacınızı açıkça sergiliyor: Kurumumuzu tecrit etmeye çalışıyorsunuz.

Gerici Türkiye devleti, demokratik kurumları aynı şekilde tecrit etmeye çalışıyor. Aynı politikayı izliyorsunuz, aynı yöntemlere başvuruyorsunuz.

Raporunuzda bizimle ilgili yazdıklarınızı protesto ediyoruz."

Hak Kısıtlamaları Protesto Ediliyor

Avusturya - Anadolu Federasyonu, 11 Şubat günü başlayan hak kısıtlamalarına karşı kampanya çerçevesinde, 15 Nisan'da Viyana'da stand açtı. Standta, çıkartılmaya çalışılan İlticacılar Yasası ile Yabancılar Yasası'na karşı bildiri dağıtımının yanı sıra, imza da toplanıyor.

'Pazartesi Yürüyüşü'

Almanya - 18 Nisan günü Duisburg'ta Sosyal Kısıtlamalara, Avrupa Anayasası'na karşı yapılan Pazartesi Yürüyüşleri'nin 37'cisi gerçekleştirildi. Anadolu Federasyonu, her hafta olduğu gibi bu hafta da katıldığı gösteride; "İş İçin, Sosyal Adalet İçin ve Irak İşgaline Karşı 1 Mayıs'a Katılalım" pankartını taşıdı.

Demir Çelik'te Grev

Almanya - Demir çelik sektöründe uyarı grevleri sürüyor. Hak gasplarının giderek arttığı, esnek çalışmanın, işten çıkarmaların dayatıldığı Almanya'da, 85 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmelerde, sendika yüzde 6.5 zam isterken, patronlar yüzde 1.9 teklif ettiler. Geçen hafta içinde uyarı grevlerine çıkan işçiler, "Hakkımızı İstiyoruz" pankartlarıyla eylemler yaptılar.

Direnış vuruyor!

Irak - Irak halkının direnişi, işgalcilerin ve işbirlikçilerin aksine, göstermelik seçimlerin ardından yükselmeye devam ediyor. Sadece 21 Nisan günü düzenlenen saldırılar bunun göstergesi. Bağdat yakınlarında 19 Irak işbirlikçi askeri öldürüldü. Kukla Başbakan Allavi'ye suikast düzenlendi, Allavi, şimdilik kurtuldu. Düşürülen bir helikopterde 9 Amerikalı "sivil" öldü.